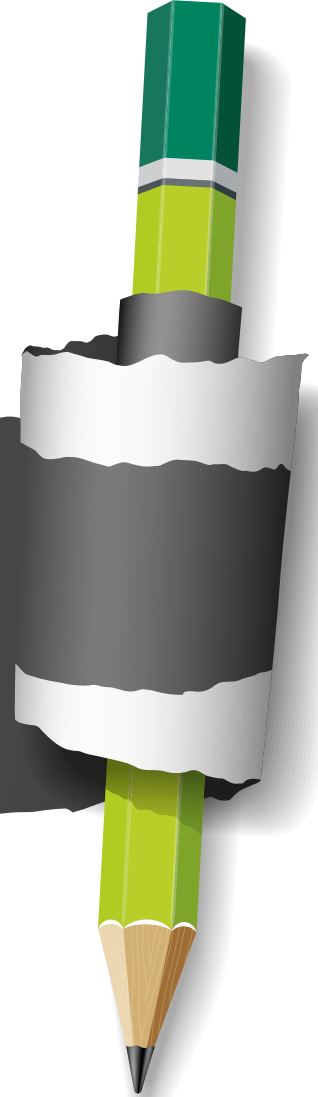

KÜÇÜK KELÂMILAR

2019

YENİDOĞU
OKULLARI

Ayhan ÖZBEK

İlkokul Akademik Koordinatörü

Değerli velilerimiz, kıymetli öğretmenlerimiz ve sevgili öğrencilerim,

“KİTAP EN İYİ ARKADAŞTIR” sözünü duymayanımız yoktur. İlk bakışta kulağa çok hoş gelen, okuma konusunda motive edici ve yüreklendirici bir söz. Lakin biraz daha farklı bir pencereden bakıldığında bu sözün nele-re sebep olabileceği konusunda farklı bir yere ulaşabiliriz.

Yukarıdaki söze tamamen uymuş olduğumuzda ve buna göre de çocuklarımıza bu yönde telkin ve tembihler verdiğimizde bulunduğu her şeyi okumaya kadar giden bir sonuçla karşılaşmamız mutlaktır. Yaşına, seviyesine uygun olmayan yayınlarla karşılaşan çocuklar bu defa dimağından büyük fikir veya kelimelerin esaretine girebilir ve hiç beklemediğimiz, arzu etmediğimiz hale gelebilir. Bu hal ise bir anne baba için yaşayacağı en büyük

imtihanlardan biridir.

Biz eğitimciler ve siz ebeveynler tarafından onlara bu konuda iyilik yapmalıdır. Zira onlar bizim istenilen şekilde yönlendirebildiğimiz kutlu emanetlerdir. Yapılacak büyük iyiliklerden birisi onlara iyi arkadaş olabilecek iyi kitap okutmak, yaşına ve seviyesine uygun kaynaklardan beslenmesini sağlamaktır.

Okuma temelleri iyi kitapların arkadaşlığı ile başlayan çocuklarımız gerekli olgunluk seviyesine geldiklerinde zaten kötü kitapları algılayabilen, tespit edebilen bir hale geleceklerdir.

Kitap en iyi arkadaştır...

Lakin İYİ KİTAP İYİ ARKADAŞTIR...

2/A

KÜÇÜK KELÂMLAR

Esra KONUK

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

BÜJÜPİTER'DEKİ SELİM'İN MASALLARI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken Dünya'dan on milyon ışık yılı uzaklıktaki Büpiter gezegeninde bir çocuk yaşarmış. Bu çocuğun adı Selim'miş. Büpiter gezegenindeki en iyi masal yazarıymış. Herkese bu masalları nasıl yazdığını anlatır, hatta başka gezegenlere seminer vermeye bile gidermiş. Ünu bütün Solar sistemde yayılmış. Çocuk bundan dolayı çok mutluymuş ama üzgün olduğu bir tarafta varmış. Kimseye açıklayamadığı bir sır...

Selim hiç kimseye söylemediği sırrı sayesinde bu kadar güzel masallar yazabiliyor. Ama bunu diğer insanlara söyleyemediği için kimse onun gibi masal yazamıyormuş. Çocuk bu durumdan dolayı çok üzgünmüş. Çünkü bu sırrı açıklamak istiyor ancak kimse ona inanmaz diye anlatamıyormuş.

Sırrı siz de merak ediyorsunuz değil mi? O

zaman bu sırrın başladığı güne gidelim;

"Büpiter' de Ramazan ayı geldiği zaman Selim ailesiyle birlikte Dünya'daki teyzelerine ziyarete gideceklermiş. Ziyarete gidecekleri için çok mutlu olmuş. Çünkü Dünya'daki teyzesini ilk kez görecekmış. Hep internetten görüşmüşler. Tam bir ay boyunca beraber kalacaklarmış. İçi içine sığmıyor, bir an önce Dünya'ya varmak istiyorlarmış. Uzaybüse binmişler ve on milyon ışık yılı yolculuğu başlamış. Yıldız, gezegen düz gitmişler. Tam Mars'ın üstünden geçerken ne kadar kızıl ve muhteşem göründüğünü fark etmiş. O sırada annesi onu uarmış:

-Birazdan Dünyayı göreceğiz. Dışardan bakınca Mars'dan bile daha güzel göründüğünü fak edeceksin.

-Anne Mars' dan daha güzel bir gezegen olamaz!

-Peki birazdan tekrar konuşuruz. Hala aynı düşünceye sahip olacak mısın merak ediyorum.

Aradan birkaç ışık günü daha geçmiş ki karşılarında mavili, yeşilli, beyazlı muhteşem bir gezegen. Ayrıca bir tarafı aydınlık bir karanlıkmış. Üstüne üstlük kendi çevresinde dönüyormuş. Selim annesine gerçekten hak vermiş. Annesi o kadar haklıymış ki, hatta az bile söylemiş. Resim tablosu gibi bir gezegenmiş burası. O sırada pilotuzun sesi duyulmuş:

“Sayın uzaybüs yolcuları karşınızda bütün ihtişamıyla Dünya’yı görüyorsunuz. Birazdan inişe geçeceğiz. Lütfen yerlerimize geçelim ve kemerlerimizi kontrol edelim. Dünya’da görüşmek üzere...”

Herkes pilotuzun dediği gibi yapmış. Bir anda bir gürültü, sarsıntı, her yer karanlık olmuş. Selim gözlerini kapatmış, birazcık korkmuş. Sonra birden her yerin aydınlandığını, beyaz pamukların içinde olduklarını görmüş. Annesi;

-Aşağıya bak, geldik. Burası teyzenlerin oturduğu şehir İstanbul. Bak ne kadar güzel.

Selim sadece hayranlıkla izliyormuş. Heyecanı git gide artmış. Bir an önce teyzesi ve kuzenleriyle tanışmak istiyormuş. Sonunda Uzaybüs, İstanbul uzay istasyonunda durmuş. Selim ve ailesi eşyalarını alıp inmişler. Teyzeleri onları istasyonda bekliyormuş. Teyzesi ve kuzenleriyle orada tanışmış, hepsini de çok sevmiş. Ama özellikle Tarık ile çok iyi anlamışlar. Eve gittiklerinde Tarık ile Tarık’ın odasında

oynamaya gitmişler. Tarık’ın odasında bir teleskop varmış. Tarık kapıyı kapatmış ve demiş ki;

“Biliyor musun? Benim bir projem var. Bir yıldız keşfedip adını İstanbul koyacağım. Öğretmenim söyledi. Eğer biz bir gökcismi keşfedersek ona biz isim verebilirmişiz. Şuan kimsenin haberi yok ama sanırım bir tane buldum. Hatta o yıldızla iletişime bile geçtim. Her akşam altıda oraya ziyarete gidiyorum. Çeşitli anlaşmalar imzaladık. Bu akşam sende gelir misin?”

Selim buna çok şaşırılmıştı. Zaten bütün yıldızlar keşfedilmiş ve onlara yolcular yapılıyormuş. İlk başta Tarık’a inanmakta güçlük çekmiş. Ama saat altıyı da dört gözle bekliyormuş. Sonunda akşam olmuş. Tam o sırada Tarık, Selim’in omuzlarından tutmuş ve odaya bir ışık girmiş. Selim korkudan gözlerini kapatmış. Tarık’ın sesiyle gözlerini açmış. Şuan da bir yıldızın üstündelermiş. Tarık bir görevlinin birazdan geleceğini söylemiş. Selim hala biraz korkuyormuş. Sonra bazı ayak sesleri duymuşlar. Gelenler görevlilermiş;

“Hoş geldin Dünyalı Tarık, Hoş geldin Tarık’ın arkadaşı.”

Bu sevimli karşılama Selim’in hoşuna gitmiş ve kendini daha rahat hissetmeye başlamış. Sonra görevliler yıldızı gezdirmeye başlamışlar. Orada bazı çalışmaların yapıldığını

görmüşler. Selim’in dikkatini en çok şu çalışmaya çekmiş; **“EVRENCE MEŞHUR MASAL YAZMAK İSTİYORSAN BURAYA!”**

Selim, Tarık’a bu çalışmaya katılmak istediğini söylemiş. Tarık ise gözlemevine gitmek istediğini söylemiş. Çünkü ikisinin de merak ettikleri ve sevdikleri şeyler farklıymış. İkisi de istedikleri çalışmaya katılıp 3 ışık günü sonra burada buluşacaklarmış.

Selim yavaşça masal yazma çalışmasının perdesini aralayıp içeri girmiş. İçeride bir sahne varmış. Sahnede öğretmen olduğunu düşündüğü bir kadın bir şeyler anlatıyor, sesini bir yükseltip bir alçaltıyormuş. Selim bunu izlerken o kadar çok sevmiş ki, ama öğretmenin ne yaptığını da anlamamış. Aslında öğretmen bir masal anlatıyormuş. Ama bunu yaparken sahnede eşyalarla ve bilgisayarda programla canlandırarak yapıyormuş. O kadar gerçekçiymiş ki, bir an ne kadardır burada olduğunu hatırlamaya çalışmış. Sonra sahnedeki kadın, başlamış anlatmaya:

“Eğer bir masal yazmak istiyorsanız, bunun için önce çok masal okumalı, araştırma yapmalı ve onu o kadar güzel anlatmalısınız ki insanların gözünde canlansın masallarınız...”

Selim öğretmenin ne kadar haklı olduğunu düşünmeye başlamış. Ardından oradaki bilgisayar programlarını incelemiş. Bunları daha

önce hiçbir yerde görmemiş. O programları da öğrenmeye başlamış. Böylelikle bir ay boyunca hep buraya gelip eğitim almış. Sonunda bir masal yazmış. Ve masalını öğretmenine teslim etmiş. Öğretmen onun masalını o kadar çok beğenmiş ki, hemen gazete de basılmasını istemiş. Selim buradan hiç ayrılmak istemiyormuş.

Ama gitme vakti gelmiş bile... Herkes ile vedalaşıp son kez Tarıkların evine dönmüşler. Tarık’ta gökcisimleri konusunda tam bir uzman olmuş. Selimin masallarını o da çok sevmiş.

Ertesi gün Selim ve ailesi kendi gezegenlerine dönmüşler.”

Evet şimdi sırrı öğrenmiş olduk. Selim hala masal yazmaya devam ediyor ve eğitimler veriyormuş. Ama o yıldızdaki programlardan oradaki öğretmenden bahsedemiyormuş. Ta ki bir gün Tarık’ın haberini görene kadar...

Tarık sonunda tüm solar sisteme bir yıldız bulunduğunu kanıtlayarak duyurmuş. Yıldıza da “İstanbul” adını vermiş. Selim bunu görünce çok mutlu olmuş. Bundan sonraki tüm eğitimlerini o “Yıldız İstanbul” da vermeye başlamış. Böylece tüm solar sistemdekiler burayı ziyaret edip Selim’in masalları kadar güzel masallar yazabilmiş. Ama yine de en güzelleri ona ait olanlarmış. Çünkü gerçekten severek ve hissederek yazıyormuş.

Abdullah Kayra MUTLU

ZARARLI YIYECEKLER FAYDALI YIYECEKLERE KARŞI

Bir gün dünyaya bir virüs bulaşmış ve insanlar sadece zararlı yiyecekler yemeye başlamışlardı faydalı yiyecekler bundan hiç hoşnut değildi ve bir havuç bu yiyecekler arasında bir savaş başlatmaya karar vermişti. Havuç zararlı yiyeceklerle çok sinirlenmişti. Çikolata ise çok mutluydu çünkü herkes çikolata yemeye başlamıştı. Artık faydalı ve zararlı yiyecekler arasında bir savaş çıkmıştı ve birlikte

yaşayan yiyecekler artık başka cephelerde çatışmaya başlamışlardı. Mesela sebzeler bir cephede, bir cephede meyveler, bir cephede vitaminler, bir cephede zararlı yiyecekler, bir tarafta proteinler ve bir cephede karbonhidratlar, bir cephede ise sıvılar savaşmaya hazır bulunuyorlardı. Zararlı yiyecekler ise çok sevinçlilerdi, kazanacaklarını düşünüyorlardı. Çünkü her gün onlardan çok fazla insan yiyordu. Ve savaş başlamıştı, sütler kaçıyor, peynirler bir köşede ağlıyorlardı, zeytinler ise zararlı yiyecekler tarafından yenilmeye başlanmıştı ve kaybediyorlardı. Havuç ise yenilmek için kesiliyordu. Artık yararlı yiyeceklerin gücü kalmamıştı ta ki o gelene kadar...

Enginar kapıda göründü ve zararlı yiyecekleri ezmeye başladı zararlı yiyecekler ağlıyorlardı ve birden dünyada ki bütün zararlı yiyecekler yok oldu. İnsanlar artık faydalı yiyecekler yemeye başladılar ve herkes sağlıklı olmaya başladı.

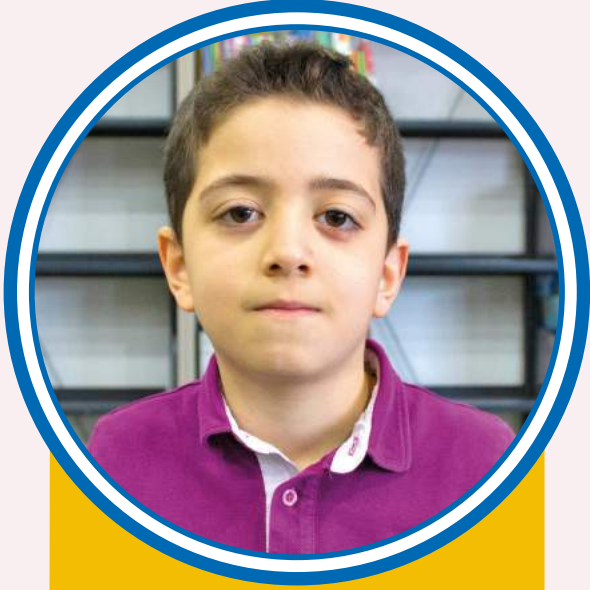
İNSANLIK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde pireler tellal iken develer berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallarken masal başlıyor. İnsanlar dünyanın ve bütün gezegenlerin en akıllısıdır.

Ama bu akıllı insanlar bir gün hayvan oldu. Hayvanlar ise insan olmuştu. Ve insanlar artık 2 ayaklı değil, 4 ayaklıydı. Hayvanlar ise artık 2 ayaklıydı ve işe gidiyorlardı, yemek yapıyorlardı, televizyon izliyorlardı ve artık düşünemiyorlardı. İnsanlar ise artık düşünemez olmuşlardı. Dünya bir anda karmaşıklaşmıştı ve değişmişti, herkes bu olanlara çok şaşırıyordu. Dünya nasıl eski haline dönecekti? İnsanlar kendilerini dü-

zeltirlerse, iyi birer varlık olurlarsa canlılar tekrar eski hallerini alacaktı. Ama bunu kim düzeltecekti? Bu durumu bir Kartal düzeltecekti. Kartal insan olmaktan memnun değildi, her canlının kendi alanında yaşamasını savunuyordu ve insanlara yardım etmeye karar verdi. Herkes tekrar eski haline dönecekti. Kartal, insanlara değer bilme ve sevmenin değerini anlamaları gerektiğinden bahsetti.

İnsanlar pişman oldu ve çok üzülüler. Bir anda dünyada bir toz bulutu oluştu ve dünya tersine döndü. İnsanlar tekrar eski işlerine geri döndüler, hayvanlarda tekrar yerlerini aldılar. Herkes mutlu yaşamaya devam etti. Bu masalda böyle bitti.

Ahmet Yusuf TUNÇ

PROFESYONEL FUTBOLCULAR

Bir varmış, bir yokmuş. Mustafa 6/A sınıfında okuyormuş. Mustafa sınıfta en iyi futbolcuymuş. Sınıfta Mert, Ahmet ve Abdullah'ta çok iyi oynarmış. 6/A sınıfı için gezi günü gelmiş.

6/A sınıfı bir futbol sahasına gideceklermiş. Bu gezide 7/A sınıfı da varmış. Gezi de 6/A sınıfıyla 7/A sınıfı maç yapacaktı. Maç başlamış. Yaklaşık 1 saat sonra maç bitmiş. Maçı yenen 6/A sınıfıymış. Sonra öğle ezanı okunmuş. Beraber namaza gitmişler. Namazdan sonra sohbet etmişler. Sonra camii gezmişler.

Sonra okula gelmişler ve derse devam etmişler.

ORMANDAKİ HAYAT

Bir varmış, bir yokmuş. Gül, papatya ve lale arkadaşmış. Ormandaki düzlükte yaşarlarmış. İnsanlar orada kamp yaparlarmış. Günlerden bir gün yine bir aile gelmiş. Annesi sofrayı hazırlarken, babası çocuklarını gezdirmeye çıkarmış. Gezerken gül, papatya ve lale ile karşılaşmışlar.

Annesi seslenmiş; 'hadi, gelin çocuklar!'. Çocuklar yemeklerini bitirip oyun oynamışlar. Babası semaver yakmış, beraber çay içmişler. Kalkma vakti gelmiş. Malzemelerini toplayıp çöplerini etrafa atıp, ateşi açık bırakıp gitmiş-

ler. Gül, papatya ve lale çok üzölmüşler. Gül, papatya ve lalenin birçok arkadaşı hasta olmaya başlamışlar. Hatta ölmeye başlamışlar.

Yaklaşık 1 saat sonra yine bir aile gelmiş. Etrafı böyle görünce çok şaşırılmışlar. Çocuklar; "baba, burayı böyle bırakamayız." demişler. Babası kabul etmiş. İlk ateşi söndürmüşler. Sonra çöpleri toplamışlar. Aile mutlu mutlu kamp yapmışlar.

Gül, papatya ve lale çok mutlu olmuşlar. Gül, papatya ve lale keşke bütün insanlar böyle olsa, demişler.

Ali Osman YILDIRIM

ORMANDAKİ GİZEM

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde çok uzak bir diyarda bir çocuk varmış. Çocuğun adı Ömer Salih imiş. Köpeğinin ismi Karabaş imiş.

Ömer Salih bir gün köpeği Karabaşı almış sohbet ederek ormana doğru yola çıkmış. Ormana yaklaştıklarında hava kararmak üzereymiş. Burada kamp yapmak için bir yer seçmişler. Seçtikleri yer hem derenin kenarı hem de büyük ağaçların yanındaymış. Kamp ateşi yakmak için odun top-

lamışlar. Sonra da çadırı kurmuş ve kamp ateşini yakmış. Ama su içememiş. Çünkü su tuzluymuş. Tuzlu su içemezmiş. Çünkü tuzlu suyu tatlı su yapacak eşyası yokmuş. O yüzden gece susuz kalmış. Sabah olduğunda "derenin suyu neden tuzlu? Bunun gizemini çözmem lazım." demiş.

Karabaş ise, Ömer Salih'i ikna etmek için bazı düşüncelerini söylemiş. Sonra birlikte ormanın içine doğru düşünerek gitmeye karar vermişler.

Biraz ilerledikten sonra Ömer Salih ileride bir mağara görmüş. Mağaranın içinden bir su çıkıyormuş. Çıkan su ise dereye doğru akıp derenin suyuna karışıyormuş. Ömer Salih mağaraya doğru yürümüş. Mağaradan çıkan suyu içtiğinde bu suyunda tuzlu su olduğunu anlamış. Mağaranın içine köpeği Karabaş ile birlikte girmiş. Mağarada biraz ilerleyince buranın bir tuz dolu bir mağara olduğunu görmüş. Eskiden insanlar buradan tuz çıkarıyorlarmış. Rahat çalışmak için bir su düzeneği kurmuşlar. Su düzeneği bozulunca taşan su tuzla karışıp tuzlu suya dönüşüp dereye karışmaya başlamış. O yüzden derenin suyu tuzluymuş. Ömer Salih hemen bozulan su düzeneğini tamir etmiş. Artık su tuz ile karışmıyormuş. Böylece dereye tuzlu su akmamaya başlamış.

Ömer Salih kamp yerine dönmüş, döndüğünde derenin kenarında ormandaki bütün hayvanlar gelmiş kana kana su içiyorlarmış. Ömer Salih ve köpeği Karabaş'ı gören bütün hayvanlar her ikisine de teşekkür etmişler.

Bu masalda burada bitirmiş.

MARKETTEKİ GİZEM

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde uzak bir diyarda bir market varmış. Market gizemliymiş. Ali isminde bir çocuk varmış. Çocuk marketi incelemek istemiş. Arkadaşı da yanındaymış ve beraber içeri girmişler. Arkadaşının adı Yıldırım imiş. Marketi beraber incelemişler. İncelerken bir ayak izi görmüşler. Ayak izi çok büyükmüş. Ayak izi marketin içindeki bir kapıya doğru gidiyormuş. Kapıyı açtıklarında sinek odadan dışarı çıkmış. Bir an sinekten korkmuşlar. Sonra kapıdan içeri girmişler, ayak izi içerideki başka bir kapıya doğru devam ediyormuş. Kapının önüne gelmişler.

Yıldırım:

-Kapıyı sen aç, demiş.

Ali de

-Asıl sen aç kapıyı, demiş.

Yıldırım:

-Ayak izini görmedin mi? Ne kadar büyük. Bu olsa olsa bir dinozora aittir.

Ali:

-Dinozorlar bu yüzyılda yaşamazlar. Onlar çok eskiden bir meteorun dünyaya düş-

mesi sonucu yok oldular

Yıldırım:

-O zaman bu bir YETİ olmasın

Ali:

-Dünyamızda bir YETİ'nin yaşadığı ispatlanmadı. Bu bir efsane

Yıldırım:

-O zaman bu bir uçan ejderha olmasın?

Ali:

-Yani diyorsun ki ejderha marketin içinde uçmadığı için yürüyerek bu kapıya kadar geldi, demiş.

İkisi bir anda çok korktular. Birbirlerinin gözüne bakarak sus işareti yaptılar.

O sırada içeriden büyük bir ses geldi. Sanki eşyalar yerlere düşüyordu.

Yıldırım:

-Ali içeriye kapının kenarından bakalım mı?

Ali:

-Tamam. Ama kapıyı sessizce sen aç ben de alt köşeden içeriye bakayım, dedi

Yıldırım kapıyı sessizce açtı, Ali ise eğilmiş alt köşeden içeriye tam bakacakken,

“Miyaaavv” diye bağırarak bir yavru kedi Ali’nin üstünden sıçrayarak kaçtı. Ali ve Yıldırım ise “anneeee” diye avazı çıktıkları kadar bağırıldılar. İkisi de çok korkmuşlardı. İlk önce Ali kendisine geldi ve Yıldırım’a sakin olmasını söyledi.

Yıldırım:

-Ali bu geçen kedi miydi? Bizi ne kadar korkuttu!

Ali:

-Evet çok korkuttu. Ama ben içeride ne var merak ediyorum, dedi.

İkisi sessizce kapıdan içeri girdiler. İçeri de 2 ayrı kapı gördüler. Ali karşı duvarda sağdaki kapıya, Yıldırım ise soldaki kapıya doğru gittiler. Üç kadar sayıp içeri girdiler. İçeri girdiklerinde ilk önce ikisinin de karşısına bir tane yumurta çıkmış. Yumurta devekuşu yumurtasıymış. Yumurta çatlamak üzereymiş. İkisi de o an hemen kaçmak istemişler. Ama kaçamadan yumurta çatlamış ve devekuşu yumurtadan çıkmış. Ali ve Yıldırım’a bakan yavru devekuşu hemen yemek istemiş. Ali’nin sırt çantasında

ekmek varmış. Ekmeği yavru devekuşuna vermiş. Yıldırım’ın yanında ise sadece su varmış. O’da yavru devekuşuna su vermiş. Yavru devekuşunun karnı doğunca ikisi odanın sonundaki kapıya doğru gitmişler. Arkalarından yavru devekuşu da geliyormuş. Ali yavru devekuşunun gelmesine izin vermemiş. Biraz beklemişler yavru devekuşu uykuya dalınca hemen kapıya doğru gitmişler. İçeriden sesler geliyormuş.

Ali:

-Yıldırım içeriye önce sen gir, demiş

Yıldırım:

-Niye ben gireceğim? Önce sen gir, demiş.

Ali:

-Hayır, ilk kapıda ben içeriye baktım. Şimdi sıra sende demiş.

Yıldırım Ali’nin bu sözü üzerine kapıya doğru iyice yaklaşmış. Kapının üzerinde ‘Doğal Ürünler’ yazıyormuş. Yıldırım sessizce kapıyı açmış. İçeriye girmiş. Ali de peşinden içeriye girmiş. İçeride büyük bir dolabın arkasından sanki birisi gürültülü bir şekilde yemek yiyormuş gibi bir sesler geliyormuş. İkisi göz göze gelmişler. Ali bakışlarıyla ar-

kadaşına sessizce dolabın arkasına geçelim diye işaret etmiş. İkisi de sessizce dolabın arkasına doğru geçince bir yavru ayının bal kavanozlarını açıp balları yediğini görmüşler. Yavru ayı Ali ve Yıldırım’ı görünce kaçmaya başlamış. Ali ve Yıldırım gördükleri karşısında donakalmışlar.

İlk önce Yıldırım kendine gelmiş ve Ali’ye doğru seslenerek:

-Burası ne kadar garip bir yer, baksana karşımıza ilk önce bir yavru kedi, sonra bir yavru devekuşu, en sonda bir yavru ayı çıktı,

demiş.

Ali tüm yaşadıklarını düşününce Yıldırım’a:

-Evet haklısın, buranın gizemini çözdüm galiba, burası gündüzleri insanların alışveriş yaptığı bir market, geceleri ise yavru hayvanların gelip karınlarını doğurdukları bir market, demiş.

İkisi de marketten dışarı çıkmışlar ve buranın gizemini buldukları için mutlu bir şekilde evlerine gitmişler. Bu masalda burada bitmiş.

Ali Salih GÜNDÜZ

DÜNYANIN EN BÜYÜK YANARDAĞI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde uzak diyarların birinde çok büyük bir yanardağ varmış. Bu yanardağ 392 metre yükseklikte imiş ve çok patlamış. İnsanlar da kaçırmış. Bilim adamları yanardağ patlayacak olduğunda şehirde yaşayanlara haber verirlermiş.

Yine bir gün bilim adamları işlerini yapmaya gideceklermiş. Ama başka bir işleri çıkmış. Ve yanardağ patlamış. Herkes bir yerlere saklanıyormuş. Bazıları da kaçıyormuş. Bilim insanları gelince çok telaşlanmışlar. Haber veremedikleri için üzölmüşler.

Sonunda yanardağ sönmüş. Artık patlamıyormuş. İnsanlar çok mutlu olmuşlar ve mutlu bir hayat yaşamışlar.

DİNOZORLAR YILI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, uzak ölkelerin birinde dinozorlar yaşamış. Acıkınca da avlanırlar ve diğer hayvanları yerlermiş çünkü başka et yokmuş. Otoburlar da ot yermiş.

En çok T-rex saldırırmış. Çünkü dinozorların kralı imiş. Diğer hayvanlar hep kaçarlarmış. T-rex her zaman et ararmış. Artık T-rex onları bulamıyormuş çünkü saklanmışlar.

T-rex bir süre sonra onları bulmuş. Hepsi kaçırmaya başlamışlar. T-rex toplam 86 adet hayvanı avlamış. Onun için diğer hayvanların sayıları azalmış. T-rex uyurken bir tuzak kurmuşlar. Uyandığında tuzağa yakalanmış. Bir süre sonra bir başka etobur dinozor T-rex'in yakalandığını görünce onu kurtarmış.

Sonra T-rex diğer hayvanları kovalamaya

devam etmiş. Diğer etobur dinozor T-rex'in otoburları kovaladığını bilmiyormuş. Onu uyarmak zorunda kalmış ama T-rex söz dinlememiş. Ama az et yemeye başlamış. Az yiyince de çok acıkıyormuş. O nedenle de az et yemekten vazgeçmiş.

Otoburlar T-rex' den bıkmış çünkü hep yiyormuş. Artık hep evlerinde kalıyorlarmış çünkü dışarda T-rex onları avlamak için bekliyormuş. T-rex'in onları kovalamaması gerektiğini nasıl öğreneceğini bilmiyorlarmış. T-rex'e de bir şey söyleyemiyorlarmış.

T-rex gizlenerek avlanırmış çünkü diğer türlü avlandığında görürlermiş. Ve bir gün T-rex dışarda dolaşırken büyük bir dinozor bunu fark etmiş. Onu uyarmış ve artık kavga etmeden mutlu bir şekilde yaşamaya başlamışlar.

Belemir BATI

EĞLENCELİ SAYILAR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük bir kasaba şirin bir okul varmış. Okulun bahçesi renge renge çiçeklerle dolu ve her yer cıvı cıvı olmuş. Kasabanın insanları çocuklarını bu okula gönderdiğinde hiç korkmazmış. Öğretmen ve öğrenciler her günü dolu dolu geçirirmiş. Birbirine saygıda kusur etmezlermiş. Neşe ile oyunlar oynayan çocuklar için okul tam bir cennet gibiymiş.

2. dönem başladığında, yine aynı mutlulukla okulu dolduran 2. Sınıf öğrencileri için o gün çok daha önemliymiş. Matematik dersinde yepyeni konular sayılar ve dört işlemle dolu harika bir gün çocukları bekliyormuş.

O gün Ayşe öğretmen öğrencilerine müjdeyi vermişti. Eğlenceli bir matematik için her şey hazır. Ayşe öğretmen sayıları çağırdı ve sırayla bütün sayılar sınıftaydı. 1-2-3-4-5-6-7-8-9-10 geldi ve sırayla kendilerini tanıttılar. Kendileri ile neler yapılacağını bir bir anlattılar. Ardından çocuklarla birlikte eğlenceli şarkılar söyleyerek çarpma toplama çıkarma ve bölme işlemini çağırdılar. İlk önce çarpma işlemi kendisini tanıtmaya başlamıştı. Önce sınıfta neşeyle dolandı ellerini birbirine çar-

parak anlattıklarını göstermeye gayret etti. En son kendisini tahtaya çarparak heyecanla şarkısının son kısmını söyledi. Ben çarpma işlemiyim hepimizi sevgiyle kucaklarım...

Çarpma işleminin şarkısından hemen sonra sıfır sayısı devreye girdi. "Çocuklar bakmayın çarpmanın öyle gürlediğine, eğer bana denk gelirse elde ettiği ne varsa yutarım ben." diyerek neşeyle sınıfta dolandı durdu. Çocukların keyfi yerindeydi. Sırada bölme işlemi vardı. Çocuklar ve sayılar hep birlikte bölme işleminin şarkısına alkışla karşılık verdi. Artık bölme ile neler yapılabileceği gayet net anlaşılmıştı. "8÷2=4, 25÷25=1 hoop sayılar bölündü bile..." Çarpma istediği kadar çarpa dursun ben de bölmesini iyi bilirim diyerek sahneyi terk eden bölme işlemi bolca alkış hakketmiş görünüyordu.

Artık sıra toplama işlemine gelmişti. Eğlence tüm hızıyla devam ederken birden zil çaldı. Sayılar hep bir ağızdan seslendiler. "Çocuklar 10 dakika sonra hepimiz yeniden birlikte eğlenmeye ve eğlenirken öğrenmeye devam edeceğiz. Ama biraz mola vermeliyiz."

Teneffüs boyunca Ayşe öğretmen sırayla öğrencilerini kucakladı ve onlara sürprizini nasıl bulduklarını sordu. Elbette bütün öğren-

ciler mutluydu ve bir an önce zilin çalmasını bekliyorlardı. Nihayet zil çaldığında ders başlamıştı. Toplama işlemi sahnede yerini almıştı. Önce kendisini tanıttı sonra şarkısını söyleyerek eğleneceği eski kıvamına getirmeyi başardı. "Sevgili çocuklar artık beni unutmazsınız değil mi? 4+4=8 her zaman birbirinizi seviniz." diyerek sahneden uzaklaştı.

Çıkarma işlemi hiç durur mu?. Hemen başladı söylenmeye; "çocuklar bakmayın toplama işlemine istediği kadar toplansın. Ben karşısına çıkarsam topladıklarını tek tek vermek zorunda kalır." Çocuklar hep bir ağızdan gülmeye başlamıştı. Çıkarma işlemi haklıydı. Önce kendisini tanıtan çıkarma işlemi son kez şarkısını söyledikten sonra sahneyi Ayşe öğretmene devretti. "10-5=5 hepimiz güler yüzlü olun hoş beş."

Ayşe öğretmen bütün sayılara ve hayatımızın her anında işimizi kolaylaştıran dört işleme teşekkür etmiş. Seneye kesirleri öğrenmek üzere yeniden ziyaretlerine gelmeleri için sayılardan söz almış. Çocuklar biraz hüzünlenmiş olsa da seneye kesirler konusunda sayıları görme umuduyla vedalaşmışlar.

Burada masamız bitmiş ama sayılarla olan bağımız hiç bitmemiş...

EŞYALAR

Bir varmış, bir yokmuş uzak diyarların birinde konuşup anlaşabilen, birbirlerine hep yardım eden eşyalarla dolu kocaman bir ev varmış. Masa, kalem, silgi, renkli kalemler, defter ve daha sayamadığım pek çok eşya...

Evde yaşayan hiç kimse eşyaların konuşmasına şahit olamamış. Ev boşaldığında neşeye konuşan ve eğlenen eşyalar, ev sahiplerinin geri gelmesiyle sessizliğe gömülürmüş. Kalem ve silginin yan yana durması ve hiç ayrılmamaları bile bu sessizliği bozmazmış.

Ama bir gün hiç olmayacak bir şey olmuş masa, kalem kutusu, kalem, silgi, renkli kalemler ve evdeki tüm eşyaların konuştuğunu evin en küçük kızı İzem fark etmiş. Tabi şoka girmiş. Uzun bir zaman gördüklerine ve hatta duyduklarına inanamamış. Gözlerini ovalamış kulaklarını çekmiş ama gördükleri ve duydukları gerçekmiş.

Bir kaç gün evdeki eşyaları gizlice takip etmeye karar vermiş. Gerçekten de buna inanası gerekiyormuş. Ve en sonunda gördüklerinin gerçek olduğuna ikna olup onlarla konuşmaya karar vermiş.

Önce masanın yanına gidip işaret parmağıyla masanın üzerini tıklatmış. "Nasılın masa, günün nasıl geçti bakalım?" demiş. Masa ve diğer eşyalar İzem'in bu davranışı karşısında şaşırılmış. Hiç tepki vermemiş.

İzem bu sefer eline aldığı kalemi parmaklarının arasında çevirmeye başlamış. "Peki kalem kardeş sen nasılın? Masa sizi çok güldürdü bugün galiba pek sesin çıkmıyor." demiş. Masa gibi şaşırma sırası bu kez kaleme gelmiş. İzem'in dedikleri kalemin kalbini tir tir titretmiş.

Biraz sonra İzem odadaki tüm eşyalara dokunmuş ve günü nasıl geçirdiklerini sormuş. Ama hiç birinden ses gelmiyormuş.

Ertesi sabah gün doğmadan önce odada küçük fısıldaşmalar İzem'i uyandırmış. Aniden yatağından kalkan İzem " işte sizi konuşurken yakaladım. Artık susmanıza gerek yok. Bana güvenebilirsiniz sizi kimseye söylemem" demiş. Eşyalar hep bir ağızdan bağırmağa başlamış. "Eyvahhh! Yakalandık!..."

Bir kaç gün içinde İzem ve evdeki eşyalar arasında gizli bir şey kalmamış. Çok iyi anla-

şabilen eşyalar ile çok mutlu günler geçirmiş. Birlikte gülüp eğlenmişler. İzem derslerini yaparken eşyalar son derece sessiz durup İzem'in dersini bitirmesini beklemişler. Artık İzem'in en neşeli arkadaşları evdeki eşyalar olup çıkmış.

Aradan aylar geçmiş. Güzel bir yaz gününde evdeki herkes bahçede piknik yaparken İzem evde eşyaları ile sohbet ediyormuş. Birden annesinin hemen kapının önünde onları izlediğini fark etmiş. Kalp atışları o kadar hızlanmış ki nerdeyse korkudan düşüp bayılacakmış.

Annesi İzem'in hemen yanına oturmuş ve ellerini avuçlarının içine almış. "kızım korkmana gerek yok evdeki eşyalarla olan arkadaşlığını biliyoruz" demiş. Eşyalar hep bir ağızdan bağırmağa başlamışlar.

Evdeki eşyalar sakinleşip durumu daha iyi anlamaya başlayınca masadan garip sesler gelmeye başlamış. Ayakları titriyor ve üstünde ne varsa hepsini tek tek aşağıya atıyormuş. Oda da büyük bir panik varmış. İzem ve annesi masaya yaklaşip sakinleşmesini söylemişler.

Ama masa bir türlü titremesini durduramıyormuş. Tam o sırada İzem'in babası odaya girmiş. Olanları fark edince "masamız kalp krizi geçiriyor olabilir onu hemen eşya hastanesine götürmeliyiz" demiş. O an yeniden bir sessizlik olmuş. Meğer evdeki eşyaların konuştuğunu İzem'in babası da biliyormuş.

Masa apar topar hastaneye kaldırılmış. Doktorlar ilk müdahaleyi yaptıktan sonra masanın ayaklarına sakinleşmesi için mis kokusu sürmüş. Bir kaç gün dinlendikten sonra hastaneden ayrılmasının doğru olduğunu söylemişler.

Nihayet güzel bir yaz gününde masa hastaneden taburcu olmuş ve evine geri gelmiş. Bu sefer her zamanki yerine değil de camın hemen kenarına yerleştirilmiş. Güneş tam sırtını ısıtıyormuş derin bir oh çeken masa artık daha eğlenceli masallar anlatmak için hazırmış. Üstelik cam kenarında ve güneşin ışınlarıyla dans eden renkler tam üzerinde parlıyor. Hemen bir metre ötede oyun oynayan çocukları cıvıltısı kulaklarında çınlayıp durmuş...

Havvanur DURMUŞ

PERİ KIZ İLE KUŞ MASALI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir peri kızı birde kuş varmış. Peri kızı kuşuyla çok mutlu yaşamış. Her gün oyunlar oynar, mutluluğuna mutluluk katarmış. Peri kızı bir gün uyurken camı açık unutmuş, kuş uçup gitmiş. Uyandığında kuşu göremeyen peri kızı çok üzülmüş ve ağlamaya başlamış.

Günler geçmiş ama kuş geri dönmemiş. Peri kızı bu duruma o kadar üzülmüş ki her gün camın başında bekliyor geceleri de camı açık bırakıp uyuyormuş, belki kuş geri döner diye.

Günlerden bir gün peri kızı bahçede gezerken birde ne görsün kuş elma ağacının dalına konmuş, önce inanmamış. Ama bir de bakmış ki o onun küçük mavi kuşuymuş. Hemen ağaca çıkmış ve kuşunu avucunun içine almış.

Peri kızı kuşu bir daha kaçmasın diye camları hiç açmamış. Yine eskisi gibi oyunlar oynayıp kuşuna şarkılar söylemiş ve sonsuza dek mutlu mesut yaşamışlar.

BEYAZ SAÇLI ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş koca dağların ardında tepelerin yamaçlarından akan şelâlelerin altında bir krallık varmış. Bu krallıkta ki insanlar çok mutlu ve eğlencelilermiş. Herkesin evinin önünde kendine ait bahçesi varmış. Evlerin birinde yaşayan beyaz saçlı bir kız yaşamış. Saçlarının neden beyaz olduğunu da kimsecikler bilmezmiş. Herkes onun sihirli güçleri olduğunu düşünürmüş, fakat tek sebep saçlarının beyaz olmasıymış. Krallığın içinde ki insanlar sabahları çalışıp akşamları da yemeklerini yedikten sonra dışarı çıkıp hayvanlara, çiçeklere bakarmış.

Bir gün oraya yaşlı bir kadın gelmiş, 'çok açım, bana yardım edin lütfen' diye bağırmış ve orada bayılmış! Herkes başına toplanmış ve yaşlı kadına su vermişler. Yaşlı teyze kendine geldiğinde beyaz saçlı çocuğa 'Kesemde elma var. Onu ye, saçın normal renk olacak. Kimse seninle dalga geçmeyecek.' demiş. Çocuk elmayı almış ve yemeye başlamış, yavaş yavaş saçının rengi değişmeye başlamış ve sonunda kahverengi kıvrıkcık saçları olmuş. Çocuk yaşlı teyzeye çok teşekkür etmiş, her gün ona yemek götürmüş onunla oyunlar oynamış, çiçek toplayıp götürmüş.

Herkes mutlu mesut hayatlarına devam etmiş. Bu masalda böyle bitmiş.

Ecrin Nur VARDARBAŞ

SAYILARLA EĞLENCE

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Develer tellal iken, pireler berber iken... Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken... Bir zamanlar Karadeniz’de bir okul varmış. Bu okulda ilginç sayılar varmış. Aralarından Ponpon, dersi dinlemediği için çok az bilgiye sahipmiş. Diğer arkadaşları onunla dalga geçiyorlarmış.

Bir gün tahtada olan sayılar yenilenmiş. Çünkü öğretmen, tahtada bir şeyler anlattıkça onlar da yenileniyormuş. Ama Ponpon, dersi dinlemediği için yenilenemiyormuş ve bu duruma çok üzülmüş. Arkadaşı Cola yanına gelmiş ve demiş ki:

-Gel birlikte tahtaya girelim. Hem öğrenir hem de yenileniriz.

Ponpon bunu kabul etmiş. Birlikte tahtaya girmişler. Öğretmen yeni bilgiler anlattıkça Ponpon öğreniyor, öğrendikçe yenileniyor, yenilendikçe çok mutlu oluyormuş. Artık, arkadaşları onunla dalga geçmiyorlarmış. Onu eskisinden daha çok seviyorlarmış. Bunun nasıl böyle olduğunu çok merak ediyorlarmış. Ponpon, arkadaşlarına her şeyi anlatmış.

Bundan böyle tüm sayılar tahtada hem eğlenip hem de öğreniyorlarmış. Hepsi birbirleriyle dalga geçmemeleri ve derslerini zamanında dinlemeleri gerektiğini anlayarak böyle arkadaşlara sahip oldukları için Allah’a şükretmişler.

KELOĞLAN VE KARA ŞEHİR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Deve tellal iken, ayağını kırmış iken... Martı uçamıyorken... Babamı beşikte sallıyorken, düşüverdi beşikten, alnını yardı eşikten... Bir zamanlar çok uzaklarda bir krallık varmış. Orada bir kral varmış. Bu ülkede hiç renk yokmuş.

Bir gün Keloğlan ile eşiği Karakaçan bu ülkeye gelmiş. Geldiklerinde bir de ne görsünler! Her yer çok karaymış. Karakaçan "Ai, Ai" diyerek, "Burada bir saray var" demeye çalışmış. Bu saraya girmeyi düşünmüşler. Biraz düşündükten sonra içeri girmeye karar vermişler. İçeri girdiklerinde Kral horluyormuş. Keloğlan Kral’ı uyandırmış ve demiş ki:

-Niye bu ülke böyle karanlık?

Kral anlatmaya başlamış:

-Bir zamanlar bu ülkede çoluk çocuk vardı. Bir gün Karacadı adlı birisi geldi, tüm ağaçları kesti ve ülke karardı. Herkes ülkeyi terk etti.

Kral ardından Keloğlan’a:

-İstersen benim tahtımda oturabilirsin ama bir şartım var. Bu ülkeyi yenileyip, insanları geri getireceksin, demiş.

Keloğlan da:

-Olur olur. Karakaçan sizi köyümüze götürür, demiş.

Kral Karakaçan’ a binip köylerine gitmiş. Keloğlan’ın canı çok sıkılmış. Bir gün pencereye bir kuş konmuş ve elinde boyalar varmış. Boyaları Keloğlan’a vermiş. Birlikte ülkeyi renklendirmişler. Keloğlan insanları ülkeye çağırılmış ve köyüne dönüp, Kral’a demiş ki:

-Ülkenizi güzelleştirdim, insanlar çok mutlular artık siz de geri dönüp yaşayabilirsiniz.

Kral bu davranışı için Keloğlan’a bir kese altın vererek teklifini kabul etmiş ve sarayına geri dönmüş. Herkes mutlu mesut bir şekilde yaşamaya devam etmiş.

ELİF TÜRKAN

GİZEMLİ HAZINE

Bir varmış bir yokmuş. Ülkelerin birinde Defne isminde bir kız yaşarmış. Defne gezmeyi, yürüyüş yapmayı çok severmiş.

Bir gün kamp yapmaya karar vermiş. Kampta yemek hazırlamak için ateş yakmış. Ateşin başında beklerken birden bir maymun gelmiş. Maymun Defne'nin çantasındaki muz istemiş. Defne muzunu maymuna vermiş. Maymun mutlu bir şekilde arkasını dönüp gitmiş. Maymun elinde bir harita ile geri gelmiş. Haritayı Defne'ye uzatmış. Bu haritanın eski krallıktaki bir hazinenin haritası olduğunu söylemiş. Defne çok sevinmiş. Defne haritayla birlikte yola çıkmış.

Yanındaki pusulanın yardımıyla kayıp hazineye ulaşmış. Defne artık çok zengin biriymiş ve dünyanın en mutlu insanıymiş.

SINIFTAKİ SİHİR

Bir varmış bir yokmuş. Fatma'nın arkadaşlarından Ayşe, Zeynep, Ali ve Zümra hep birlikte sınıfta oyunlar oynarlarmış. Hepsi de 1/E sınıfına gidiyormuş. 1/E sınıfının bir özelliği varmış bu sınıf sihirliymiş ama bunu kimse bilmiyormuş. Sınıfta kimse olmadığında masalar hopluyor, sandalyeler şarkı söylüyor, tahta aniden dans etmeye başlıyor, dolaplar ona eşlik ederek davul çalıyor, ışıklar keman çalıyor, 1/E yazan karton birden arkasını dönerek 1/D'ye dönüşüyor, hatta ders programının dersleri bile sürekli değişiyormuş. Bütün bunlar sadece sınıf boşken değil herkes gözünü kapattığında da oluyormuş.

Yine böyle bir günde herkes gözünü kapatmışken sandalyeler konser vermeye başlamış. Tam bu sırada Fatma sınıfa girmiş ve

bütün eşyaların canlandığını görünce çok şaşırılmış ve 'burada neler oluyor?' diye sormuş. Bu soruya eşyaların en yaşlısı Dede Kalem cevap vermiş; 'Önceden burası bir saraydı ve bende padişahın tek kalemiydim. Burası sihirli, buradaki eşyaların hepsi birer canlıdır.' demiş. Böylece diğer eşyalar da gerçeği öğrenmiş. Fatma kulaklarına inanmamış ve bunu hemen arkadaşlarına söylemek istemiş. Fakat Dede Kalem eğer bu sırrı arkadaşlarına söylerse tüm eşyaların öleceğini söylemiş. Bunu öğrenen Fatma bu sırrı kimseye söylememiş. Çünkü bu sırrı her sınıftan sadece bir kişi bilmeliymiş.

Eğer sizde kabul ederseniz, bu masalı dinleyen, okuyan ve duyan hiç kimse bu sırrı kimseye söylemesin ve bu sır sonsuza dek gizemini korusun.

Fatma ÖZAKAY

EN GÜZEL MATEMATİK

Bir varmış bir yokmuş. Dünyaca ünlü matematik işaretleri bir arada toplanacakmış. Bunların isimleri ise "TOPTOP, ÇIKÇIK, ÇARÇARP ve BÖLBÖL" müş.

Matematik isimli bir bilge varmış. Onları bir araya toplamış. Onlara:

-Benim sayılarım var. İnsanlar sayıları kullanırlar. Onun için sizi matematik kitabına koyacağım demiş.

Bu dört arkadaş çok heyecanlanmışlar ve:

-Oh ne güzel hep beraber orada oynarız demişler.

Dört arkadaş matematik kitabına girmişler. Oyunlar oynamaya başlamışlar. ÇARÇARP ve ÇIKÇIK çok yaramazmış. Oyun oynarken hep mızıkçılık yaparlarmış. TOPTOP ve BÖLBÖL çok üzülürlermiş.

-Lütfen mızıkçılık yapmayın derlermiş.

Onlar hem mızıkçılık hem de yaramazlık yaparlarmış. İnsanlar matematik kitabını okuduklarında onlar yüzünden hep yanlış öğrenirlermiş. Bu duruma bilge Matematik çok sinirlenmiş. ÇARÇARP ve ÇIKÇIK' a:

-Bu ne hal? Hemen mızıkçılığı bırakın. Yaramazlık yapmayın. Arkadaşlarınızı üzmemeyin. Sizin yüzünüzden insanlar Matematik Kitabını okumazlar, yanlış şeyler öğrenirler. Bir daha böyle yaparsanız sizi kitaptan çıkarırım demiş.

ÇARÇARP ve ÇIKÇIK çok korkmuşlar. Çok üzülmüşler. Arkadaşlarından özür dilemişler. Bir daha yaramazlık ve mızıkçılık yapmayacaklarına söz vermişler.

Bundan sonra dört arkadaş çok iyi anlaşmışlar. Çok güzel oyunlar oynamışlar. Birbirlerini hiç üzmemişler. İnsanlar matematik kitabını okuyarak güzel bilgiler öğrenmişler. Mutlu bir hayat sürmüşler.

YUSUF İLE ABLASI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken köyün birinde mutlu mu mutlu bir aile yaşarmış. Bir gün anne hastalanmış ve ölmüş. Mutlu aile çok üzüntü içinde kalmış.

Gel zaman git zaman baba başka bir kadınla evlenmiş. Üvey anne babaları evde yokken Yusuf ile ablasına çok kötü davranıyormuş. Onlara yemek vermiyor aç bırakıyormuş. Babalarının yanında ise onlara iyi davranıyormuş. Baba da çocuklarına bakıyor zannediyormuş. Yusuf ile ablası babalarına üvey annelerinin onlara yaptıklarını anlatsa da babaları inanmıyormuş.

Bir gün Yusuf ile ablası evde yalnızken yemek yemek istemişler. Ablası yumurta pişirmek isterken yağ şişesini elinden düşürmüştü. Şişe kırılmış ve her taraf yağ olmuş. Yusuf ve ablası çok korkmuş. Ne yapacaklarını bilememişler. Yusuf ablasına:

-Abla üvey annemiz gelince bizi döver. Ne yapacağız? Demiş. Ablası Yusuf'a sarılmış:

-Korkma ablacığım. Ben yanıdayım demiş. Abla kardeş birbirine sarılmış ve dua et-

meye başlamışlar:

-Allah'ım bizi bu üvey anneden kurtar. Kuş olalım. Uçup gidelim.

Derken birden üvey anneleri gelmiş. Korkudan iki kardeş birden kuş olmuş. Açılan kapıdan pır diye uçup gitmişler. Kardeşlerden biri bir tarafa diğeri bir tarafa gidince birbirlerinden kaybolmuşlar.

Babaları akşam eve dönünce çocukları sormuş. Üvey anne bilmiyorum demiş. Baba ve köylüler günlerce kardeşleri aramışlar. Bulamamışlar.

Köylüler geceleri uzaklardan hiç duymadıkları bir kuş sesi duymaya başlamışlar. Kuşlar sanki birbirleriyle konuşuyorlarmış.

Bir tanesi:

-Guguk guk. Yusufçuk, dermiş.

Diğeri de:

-Guguk guk hani ablacık, dermiş.

Sonra ikisi birden:

-Guguk guk yağ döktük dermiş.

Bu kuşlar hep böyle öter, yıllarca Yusuf ile ablasının hikâyesi anlatılmış.

Mahmut BAŞOĞLU

UYANIK GEZGİN

Soğuk mu soğuk karlı bir kış günümüştü. Yüksek karların arasında zorlukla ilerleyen yorgun bir gezgin ormanda ilerliyormuş. Akşam saatleri yaklaştığında kendine sığınacak bir yer bakıyormuş. Hem çok üşüyor hem de açlıktan karnının uğultusu gittikçe artıyormuş. Uzaklarda bir kulübenin olduğunu görmüş. Son bir umutla kulübeye doğru yol almış. Kulübenin yanına gelince kapıyı çalmış.

Bu akşam burada kalabilir miyim? Diye defalarca bağırmış. Nihayet Kulübe sahibi kapıyı açmış.

- Bizim evde kalabilirsin demiş kulübenin sahibi.

Önce yemek yemesi için bir şeyler getirmiş. Karnı doyan ve ısınan gezginin neşesi yerine gelmiş. Çok yorgun olduğu içinde iyice bastırmış.

-Ev sahibi nereden gelir nereye gidersin yolcu? Bizim burada pek yabancı olmaz da.

-Gezgin hemen anlatmaya başlamış! Efendim ben bir gezginim keşifler yapar, diyar diyar gezer dururum diye sözlerine devam etmiş. Ev sahibi, bu duruma pek sevinmiş.

Başlamış peş peşe sorular sormaya...

-Sen dünyayı görmüş, gezmiş birisin. Kim bilir ne kadar heyecanlı öyküler biliyorsundur.

-Hepsini dinlemek istiyorum anlat bakalım demiş.

-Tamam demiş gezgin, ama benim de bir koşulum var. Ben anlatırken kimse lafımı kesmeyecek. Herhangi biriniz tek bir kelime ederse anlatmayı keser, yatar uyurum.

Anlaşmışlar. Yolcu anlatmaya başlamış:

Bir gün karanlık bir ormanda dolaşıyordum. Saatlerce yürüdüm, hiçbir canlıyla karşılaşmadım. Sonunda ormanın en karanlık yerinde karşıma koca-man, kapkara uzun mu uzun kar gibi beyaz ufak tefek gözü kulağı olmayan bir yaratık çıktı.

Uykusu iyice gelen gezgin derin derin esnemiş, sonra anlatmayı sürdürmüştü.

Ben ona baktım, yaratık bana baktı. Bir süre sonra korkup kaçması için çığlık attım.

Yolcu yine esnemiş, sonra sözlerini sürdürmüştü:

-Derken efendim, Yaratık korkup ağlamaya başladı.

-“Öf, yeter artık. Hem ufak hem büyük, hem gözleri yok hem ağlıyor, hem kulağı yok ama duyuyor.” diye, anlatılanlara öfkelenmiş ev sahibi.

Sizin konuşmanız yasaktı. Anlaşmayı bozdun. Ben artık masal anlatmıyorum. Hepinize iyi geceler, demiş yorgun yolcu. Sonra ev sahiplerini başından savmanın mutluluğuyla derin bir uykuya dalmış.

KAHRAMAN'IN OKUL SEVGİSİ

Günlere ayları ekledim yetmedi biraz bekledim. Küçüktüm büyüdüm neşeyle yürüdüm. Hem ağladım hem güldüm. Az ağladım çok güldüm. Üzüntülerimi bile üzdüm. Bazen rüyalara bağladım. Çok zıpladım oynadım. Hep meraklarımı aradım. Hayallerime koştum. Hevesle coştum. Artık okuluma koştum.

Eğlenceli bir yaz tatilinden dönen Kahraman ailesiyle alışverişe çıkmıştı. Kahraman' a yeni kıyafetler defterler, rengarenk kalemler almaya başladılar. Annesi devamlı olarak bir şeyler alırken Kahramana dönüp bunlar sana çok yakışacak, düşünsene neler yapmaz ki bu kadar eşyayla! Şu deftere resim yaparsın, bu kitabı okursun, şu çantaya eşyalarını korsun, diyerek alışverişine devam ediyormuş. Kahraman tüm bunlara ne gerek var ? okulda oyun arkadaşlarım bana yeter diye düşünüyordu.

Sabah erkenden kalkan Kahraman heyecanla annesi ile okulun yolunu tutmuş. Okulun bahçesine gelince annesi, sınıfında çok eğleneceğini yeni şeyler öğreneceğini, yeni arkadaşlarla tanışacağını anlatmaya başlamış. Kahraman'ı sınıfının olduğu kapıya kadar getirmiş ve öğretmenine bırakmış. Kahraman annesinden ayrılınca biraz hüzünlense de durumdan pekte şikâyetçi olmamış. Öğretmeni ile tanışmış arkadaşları ile konuşmuş. Gel zaman git zaman sınıfta dersler başlamış. Alfabeye alışmış sayılara ulaşmış, onlarla konuşmuş, yeni bilgiler toplamış. Kahraman her eve geldiğinde öğrendiklerini ailesine aktarmış.

Zaman hızla akmış, Kahraman okuyazmayı öğrenmiş. Kitaplarla arkadaş olmuş, onlarla konuşmuş. Rüyalarına kavuşmuş. Masallarda bulunmuş. Çok okumuş çok yazmış. Okulunu övgüyle anlatmış.

Mustafa Eray ALTUNDAL

UZAY

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde bir çocuk varmış. Bu çocuk uzayla ilgili ne var ne yok bilirmiş.

Yıllar aylar geçmiş ve büyümüş. uzaya gidiyormuş ve gitmiş. Güneş, Merkür, Venüs bu gezegenlere gitmişler. Sonra bir gezegen kalmıştı. Adı da Mars, Mars'a girdiklerinde her şey canlanıp onları yemeye çalışmış.

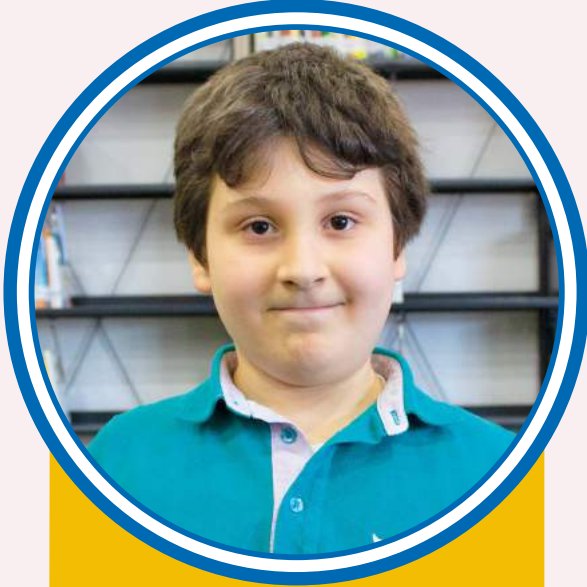
OYUNCAKLAR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde bir sürü oyuncak varmış. Bu oyuncaklar hiç küsmezmiş.

Sabah olmuş ve bir tanesi herkesin üzerine su atmış. Sonra demişler ki; "boş verin bir gün daha yapsın cezasını çeker." demişler. Sonra yine sabah üstlerine su dökmüş. Sonra onlar kızınca oda sinirlendi ve bize vurmaya başladı.

Sonra ona; "yapma" dedik. Sonra o da; "hayır, hayır yapacağım." demiş. O zaman biz seninle hem oynamayız hem de küseriz. O da; "küsterseniz küsün." demiş. Peki, sen bilirsin bizde sana şans vermeyiz. "

Sonra sabah olmuş. Gelip demiş ki; "hadi oyun oynayalım" Aralarında konuşmuşlar. Yanına gidip demişler ki; "biz artık eskisi gibi olalım." O da; "olur." demiş, kabul etmiş. Ve barışmışlar.

Ömer Taha UYLAŞ

ÇANAKKALE

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar iyilerle kötüler savaş yapmışlar. İyilerle kötüler kavga etmişler ve savaşa devam etmişler. İyiler bomba atmışlar. Bom, diye patlamış! Atışmaya başlamışlar.

Seyit Onbaşı mermiyi taktı ve fırlattı. Küçük bir gemiyi vurdu. O gemiyi batırdı. Kötülerin bir sürü gemisi vardı. Kötüler ilerlemeye baş-

ladı. Çanakkale Boğazı'nı geçmek istiyorlardı. Ama geçemediler. Geçşelerdi çok kötü bir şey olabilirdi. Seyit Onbaşı onlara izin vermeyecekti.

Kötülerin gemileri Seyit Onbaşı'nın olduğu yere doğru ateş etmeye başladı. Ondan korkmuşlardı. Ama Seyit Onbaşı hiç korkmadı. Bombalardan biri onun yanına düştü. Kötüler kazandıklarını düşündüler. En büyük gemileriyle boğazı geçmeye çalışıyorlardı. Seyit Onbaşı asla boğazı geçmelerine izin vermeyecekti.

Topa mermi taşımak istedi. Ama yanına düşen bomba mermi arabasını patlatmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Sadece bir şey vardı o da sırtında taşımaktı. Fakat mermi çok ağırdı. Kafasını kaldırdı ve düşman gemisini gördü. Çok sinirlendi. Elleriyle gömleğini yırttı. Sırtına almak için tekrar mermiye eğildi. Ya Allah, dedi ve mermiyi taşıdı! Arkadaşı Ali ile mermiyi topa koydular. En büyük gemiyi batırdılar. Kötüler ne olduğunu anlamadılar. İyiler kazandı.

BALIKLAR

Bir varmış, bir yokmuş. "Merhaba, ben Kırmızı Balık. Bu da Siyah Balık. Burası bizim okyanus. Burada köpekbalığı var, balık var, balina var... Balinalar geçiyor baksana Siyah Balık!" "Ne! Göremiyorum." dedi Siyah balık. "Yukarı bak, tam üstümüzden geçiyorlar." Siyah Balık, balinaları görünce çok korktu ve taşın arkasına saklandı. "Korkma, korkma. Bir şey yapmaz bize."

Kırmızı Balık ve Siyah Balık maceraya çıkmak istiyorlardı. Gidip annelerinden izin aldılar. Anneleri "Siz daha küçüksünüz, gidemez-

siniz" dedi. Üzüldüler ama annelerinin sözünü dinlediler. Uzun zaman geçti balıklar büyüdü. Bu kez anneleri izin verdi. Balinaların peşinde yola çıktılar. Sonra balinaların izini kaybettiler. Batık bir gemi buldular. Merak edip içine girdiler. Siyah Balık "Ya köpekbalığı varsa?" dedi. Kırmızı Balık umursamadan "Bence yoktur" dedi. Sonra önlerine bir köpekbalığı çıktı. "Aaaa! Kaçalıım!" diye bağırıldılar. Kaçarken Kırmızı Balık, bir balıkçının ağına yakalandı. Siyah Balık yardım çağırırdı. Annesinin arkadaşı Kılıç balığı ağları kesti ve beraber evlerine gittiler.

Reyhan Ayyüce ŞAHİN

KARINCA VE AĞUSTOS BÖCEĞİ KAVGASI

Bir varmış bir yokmuş. Bir karınca bir gün alışverişe gitmek istemiş ama onun hiç sevmediği ağustos böceğinin de aklına alışveriş yapmak gelmiş. Sonra ikisi de mağazaya gitmiş ama ne yazık ki ikisinin de karşılaşacaklarından hiç haberi yokmuş.

İkisi de mağazaya girmiş ne olsa beğenirsiniz ikisi de birbirini görmüş ve birden kavga yapmışlar. Mağazadaki herkes kavgayı ayırmak istemiş ama ne yazık ki ayıramamış.

MESLEKLER YARIŞMASI

Bir varmış bir yokmuş. Bir gün meslek yarışması olacakmış ve yarışmacılar çok heyecanlıymış. Mesela doktor, mühendis, polis ve daha nice. Bugün yarışma günümüştü ve herkesin bir birinden farklı fikirleri varmış.

Beklenen an geldi yarışma başladı. Herkesin de birbirinden farklı hileleri varmış. Herkes çok zeki ve yarışmaya hazır. Bir, iki, üç herkes başlamış. Aşçı waffle yapıyor. Herkesin aklına neler gelmiş ve aşçı waffle yaparken bilerek yanlışlık yapmış. Waffle doktorun üstüne atmış. Doktor çok sinirlenmiş ve ona zehirli iğne yapmış. Mühendis arkadaşı gelirken köprüyü yıkmış ama sonra pişman olmuş. Çünkü herkesin üstüne yıkmış.

En son herkes yaptıkları şeylerden pişman olmuş. Çünkü aşçı kötülük yaptığı için doktor da ona kötülük yaptı. İkisinin de canı sıkıldı, mühendiste pişman olmuş. Çünkü herkesin canı acıdı.

Said Bilal SARIÇINAR

SİHİRLİ KAPI

Bir varmış bir yokmuş insanlar bu günlerde bir sihirli kapı bulmuşlar ve bu kapının sihirli güçleri varmış.

Bir gün bir çocuk kapının içine girmiş. Kapı onu şeker adasına yollamış. Çocuk o kadar çok eğleniyormuş ki anne babasını unutmuş. Kapı ortaya çıkmış demiş ki; "annen, baban geliyor." Annesi, babası gelmiş. Babası demiş ki; "Burada yaşayalım mı?" Çocuk, "evet" diye bağırmış.

Ömür boyu orada yaşamışlar.

MEYVELER VE HAMBURGERLERİN SAVAŞI

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde, develer tellal iken pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallayan iken, 2 ülke varmış. Birisi meyveler, diğeri ise hamburgerler ülkesiymiş. Meyveler hamburgerlerden nefret ediyorlarmış.

Bir gün hamburgerler meyvelerden kurtulmak için bir kurtuluş savaşı planlamışlar. Savaş başlamış. Meyveler hamburgerleri tek tek indiriyorlarmış. Bazıları da hamburgerlerin içindeki turşuları alıp köye fırlatıyorlarmış. Köydekiler de onları alıp temizliyorlarmış, sonra da yiyecek deposuna koyuyorlarmış.

Birkaç saat sonra meyveler hamburgerlerin hepsini yerle bir etmişler ve en sonunda meyveler kazanmış.

Said Ensar KAYA

SEBZELER HAMBURGERLERE KARŞI

Bir varmış bir yokmuş. Sebzeler ve hamburgerlerle masal başlarmış.

Bir gün sebzeler ve hamburgerler çok iyiymiş. Denizde olacak savaş için haber gelmiş. hamburgerler Türk ve sebzeler de Türk'müş. İki ulus savaş çıkarmışlar. Savaşı çıkaran sebzelermiş. Hamburgerler zararlarını toplamışlar. pa-

rolaları "savaş isteyen savaş yapar" mış... Savaş başlamış... Her şey olmuş... Kazanan hamburgerler olmuş. Parola işe yaramış. Hepsi zaferi kazanmış ve efsaneye ulaşmışlar. Her şeyi anlatmışlar. Top ateşini bile söylemişler

ÜÇ KUZENİN KÖPEĞİ

Bir varmış iki yokmuş. Üç tane çocuk varmış. Çocukların bir köpeği varmış.

Bir gün bir tane iksir yapmaya karar vermişler. Bu iksiri yapmışlar. Köpeklerine vermişler ve köpekleri konuşmaya başlamış. Bu mühürlü güce kimse inanmamış. Sonra kuzenler köpeğin bu özelliğinden sonra, köpeği istemişler. Sonra köpek istediği çocuğu seçmiş. Sonra arkadaşlarını çağırmış. Sonra köpeklere de aynı iksirden içirmişler. Sonra onlar da konuşmuş.

Sonra diğer çocuklar da çok mutlu olmuşlar.

Yusuf İslam YILDIRIM

TEMBEL ÖĞRENCİ

Hasan bir tembel öğrenci idi. Okulu ve çalışmayı sevmezdi. Okula gitmek istemiyordu. Sabahları okula gitmek için evden çıkardı. Okula yaklaştığında yönünü değiştirir. Oyun oynamak için parka giderdi.

Parka vardığında okul saati olduğundan dolayı oynamak için kimseyi bulamazdı. Parkta bir köpeğe rastlar. "Ey köpek gel beraber oynayalım." Köpek; "seninle oynayacak vaktim yok. Koyunlar beni bekliyor. Onları kurtlardan ve hırsızlardan korumam lazım."

Parkta dolaşmaya devam eden Hasan bir kuşu görür. "Ey kuş gel bana güzel sesinle şarkı söyle." Kuş; "yavrularım aç, beni beklerken nasıl sana şarkı söylerim?"

Hasan en son olarak çiçeğin üzerinde bir bal arısı görür. "Ey Arı gel benimle oyna." Bal arısı da ona; "görmüyor musun çalışıyorum? Bal toplamam lazım."

En sonunda Hasan düşünüp hatasını anlar, pişman olur. Okula gitmeye karar verir.

ÇALIŞKAN ÖĞRENCİ

Öğretmen ders anlatımının bitiminde, öğrencilerine soru sorar. Sınıftaki öğrenciler sorunun cevabını bilmezler. Bu arada pencereden gelen bir sesle sorunun cevabını işitir. Öğretmen pencereye koşar, pencerenin önünde koyunları otlatan bir çoban çocuk görür. Öğretmen, çoban çocuğa seslenir; "Sen mi soruya cevap verdin?" Çoban çocuk; "evet öğretmenim." Öğretmen; "nereden bildin?" çocuk ise buradan öğrendiği söyler. "Siz ders anlatırken bende pencerenin önünde oturarak ders dinliyordum. Hem kitaplar-

da benim en iyi dostum. Onlarla konuşarak her şeyi öğrenirim."

Öğretmen bu duruma şaşırır. "Neden okula gelmiyorsun?" Çoban çocuk; "babam fakir olduğu için benim çalışmama ihtiyacı var. Bende her gün koyunları buraya getirip otlatırken, pencerenin önünde ders dinliyorum."

Çoban çocuk her gün ders zamanında koyun sürüsünü okulun civarında otlatıp, sınıfın penceresinin altında öğretmenin anlattığı dersleri dinleyerek böyle devam ederek ülkesinin büyük alimlerinden oluveriyor.

Zeynep İzem BAŞOĞLU

ZUZU'NUN MACERASI

Bir varmış, bir yokmuş. Yıllardan 3058'miş. Zuzu uzaya çıkmayı planlıyormuş. Ama neyle çıkacaktı. Düşünmeye başlamış. Sonra birisi bağırırmaya başlamış. Sonra yola çıkmışlar.

Bir gün birisi Zuzu'ya bir içecek vermiş. Ama o sihirli bir içecekmiş. Onu içmiş ve aslana dönüşmüş.

Ve servistekilere çok yardım etmiş.

ZUZU, KEDİ, DEV VE MARTI

Bir varmış, bir yokmuş. Zuzu uyandıığında kendini bir odada bulmuş. Merakla etrafı gezmeye başlamış. Yürürken yerde bir elma bulmuş. Onu yemeye başlamış. Tam o sırada bir vapur sesi duymuş. Hemen sesin geldiği yöne doğru gitmeye başlamış. Yolda balık pişiren kedi ile karşılaşmış. Kedi Zuzu'ya yemesi için bir balık vermiş. Sonra beraber gezmeye çıkmışlar. Sonra dağların arkasından bir dev çıkmış. Zuzu'yla kedi korkarak kaçmış. Dev kalın bir sesle "benden korkmayın" demiş. Zuzu ile kedi ortaya çıkmış. Dev'in bir sürü yemeği varmış. Dev onlara yemek ikram etmiş.

Hepsi beraber yola çıkmışlar. Bir Kız kulesi görmüşler. Etrafında dönen bir martı görmüşler ve onunla da arkadaş olmuşlar.

Zümra ÇOLAK

ELA İLE LEYLEK

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak diyarların birinde uzun sarı saçları, masmavi gözleri olan Ela adında bir kız yaşarmış. Bu kız her şeyden çok mutlu olan bir kızmış. Günlerden bir gün ormanda gezmeye çıkmış. Çok güzel çiçekler toplamış. Oynaya zıplaya şarkılar söyleyerek gezerken bir anda nerede olduğunu unutmuş ve ormanda kaybolmuş. O kadar korkmuş ki,

ne yapacağını bilememiş. Bir ağacın dibine oturarak ağlamaya başlamış. Ağlarken yukarıda bir ses duymuş. Kafasını kaldırmış, ağaçta bir leyleğin onu izlediğini görmüş. Leylek:

-Neden ağlıyorsun küçük kız, demiş.

Ela:

-Çünkü ormanda gezerken yolumu kaybettim. Evime nasıl gideceğimi bilmiyorum, demiş.

Leylek:

-Korkma ben sana yardım ederim. Evini buluruz, demiş.

Ela bir anda gözyaşlarını silerek ayağa kalkmış.

-Sen nasıl bulacaksın, sen sadece bir leyleksin, demiş.

Leylek gülerken yanına gelmiş.

-Önce anlat bakalım; nasıl bir kızsın adın ne, demiş.

-Benim adım Ela. 9 yaşındayım. Çiçek toplamayı çok severim, demiş.

Leylekle uzun uzun sohbet etmişler. Ela kendini daha iyi hissetmeye başlamış. Korkusu giderek azalmış. Daha sonra leylek Ela'ya dönerek;

"Ela, şimdi sen beni burada bekle. Ben senin evinin yolunu öğrenip gelip seni alacağım" dedikten sonra gökyüzüne havalanıp Ela'nın evini aramaya başlamış.

Ela leyleği beklerken korkuları tekrar başlamış. Ne yapacağını bilmiyormuş. Önündeki papatyalardan leyleğe hediye yapmak istemiş. Şarkı söyleyerek ona çok güzel bir taç yapmış. Böylelikle zamanın nasıl geçtiğini anlamamış. Sonra leylek gelmiş.

-Hadi bakalım küçük Ela evini buldum, gitme vakti demiş.

Ela çok mutlu olmuş. Leyleğin sırtına binmiş ve evinin yolunu tutmuşlar. Ela o kadar mutluymuş ki uçmanın keyfini yaşıyormuş. Sonunda evine varmışlar. Leylek Ela'yı sırtından indirerek;

-Şimdi iyi misin, demiş.

Ela sevinçten gözyaşlarını tutamamış. Ley-

leğin yaptığı bu iyilik onu çok duygulandırmış. Leylek;

-Peki hala neden ağlıyorsun güzel kız işte evindesin, demiş.

Ela:

-Bu defa mutluluktan ağlıyorum senin gibi bir leylek arkadaşım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum, demiş. Leylek gülümseyerek;

-Bende seni çok sevdim istersen tekrar görüşebiliriz. Hem arada sırada seni sırtımda gezdiririm böylelikle uçmuş olursun, demiş.

Ela bu duruma çok sevinmiş.

-Elbette çok mutlu olurum. Seni tekrar göreceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum. Kendine çok iyi bak arkadaşım leylek, demiş.

Birbirlerine sarılarak ayrılmışlar ve sık sık bulaşarak eğlenmişler. Leylek Ela'yı sırtında gezdirerek onu hep mutlu etmiş.

YUNUS'UN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların birinde masmavi, güzel mi güzel bir deniz varmış. Bu denizin derinliklerinde çok güzel canlılar yaşarmış. Günlerden bir gün küçük balıklar kendi aralarında oynarlarken, bir de ne görsünler? Karşılarında koskocaman bir yunus balığı. Küçük balıklar çok endişelenmişler. Hepsi nereye kaçacaklarını şaşırılmışlar. Balıklardan biri olan Leopar:

-Aman Allah'ım karşıdan geleni görüyor musunuz, demiş.

Mercan:

-Evet bende görüyorum, bu çok büyük. Hemen buradan uzaklaşmalıyız, yoksa bizi yiyebilir, demiş.

Aslında yunus balığı o kadar yalnızmış ki, onlarla arkadaş olmak için yanlarına gitmek istemiş. Kendisinden korkmalarına çok üzül-müş. Bütün istediği onlarla arkadaş olmak-mış. Ama küçük balıklar yunus balığı büyük olduğu için ondan çok korkuyorlarmış.

Yunus Balığı:

-Lütfen benden korkmayın. Ben asla size zarar vermem. Çok yalnızım. Kimse benimle arkadaşlık etmek istemiyor, demiş.

Japon Balığı, Mercana dönerek:

-Ben çok üzüldüm. Baksana ne kadar üz-gün görünüyor. Bence bize zarar vermez, de-miş.

Mercan:

-Bence de haklısın, demiş.

Leopar:

-Saçmalamayın, görmüyor musunuz, çok büyük bizi yiyebilir, demiş.

Bütün balıklar şaşkınlıkla ne yapacaklarını bilememişler. Aralarında fısır fısır konuşup ne yapmak istediklerine karar vermeye çalışı-yorlarmış. Sonra aralarından Mercan, yunus balığına;

-Evet sana inanıyoruz. Bize zarar vermeye-cekse bizimle arkadaş olabilirsin, demiş.

Yunus Balığı o kadar sevinmiş ve mutlu ol-muş ki bir anda onlara değişik değişik dans gösterileri yaparak onları güldürmüştü. Sonra hep birlikte oyunlar oynayarak çok eğlenmiş-ler. Aralarında çok güzel bir dostluk olmuş ve yunus balığı elinden geldiğince küçük balık arkadaşlarını büyük balıklardan korumuştü. Sonrasında da çok mutlu bir hayat sürmüşler.

Ahmed Zahid ÖZEREN

ORMANDAKİ HAZİNE

Bir varmış, bir yokmuş. Dünya gezegenin-de bir insan varmış. Bu insan bir hazinenin peşindeymiş. Bu hazinenin haritası ormanda bir yerde yaşayan maymunlar tarafından ko-runurmuş. Adam hazinenin peşine düşmüş. O da ne! Hazine oradaymış! Yanında may-munlar varmış. Maymunlarla adam arkadaş olmuşlar.

Bir akşam maymunlar adama demiş ki; "bu hazineyi istiyorsan bu muzları ver." Adam da kabul etmiş. Sonunda hazineye kavuşmuş.

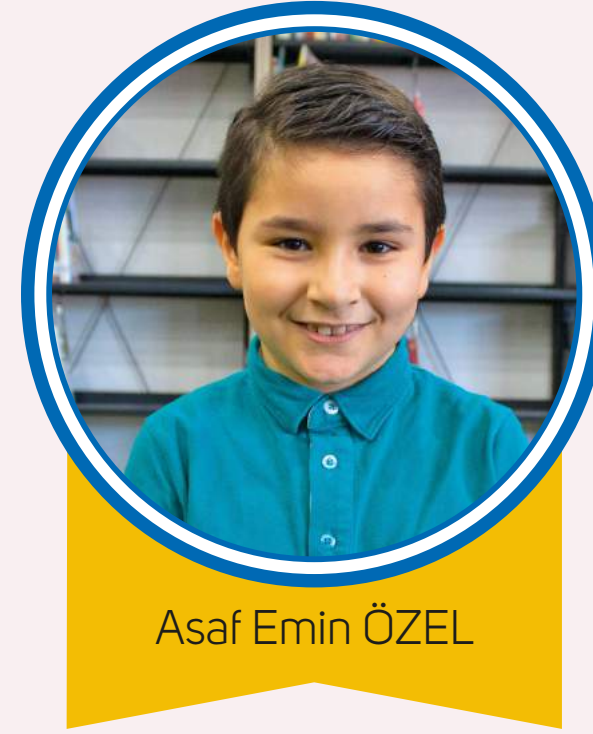
PAYLAŞMAK GÜZELDİR

Bir varmış, bir yokmuş. Bir kış günü pamuk gibi kar yağıyormuş. Üç arkadaş varmış. Bu üç arkadaş karla oynamayı çok seviyorlarmış. İsimleri Ahmet, Asaf, Leventmiş.

Ahmet o gün ödevlerini yapmamış. Levent ve Asaf da bahçeye çıkmak istemişler. Ahmet'i aramışlar ama Ahmet ödevini yapmadığı için gelemem, demiş. Arkadaşları onu beklemişler. Çünkü Ahmet olmadan çıkmak istemiyorlarmış. Ahmet yarım saat sonra ödevlerini bitirmiş. Üçü birlikte kar oynamaya çıkmışlar. Kar oynarken yerde parlayan bir şey görmüşler. Yaklaşınca bunun bir anahtarı olduğunu anlamışlar. Karda ilerleyip anahtarın açacağı sandığı bulmaya çalışmışlar. Çok heyecanlanmışlar. Levent karları kazarak gizemli sandığı bulmuş.

Hepsi altın dolu sandık olduğunu düşünüp heyecanlanmışlar.

Çocuklar sandığı anahtarla açmışlar. Sandığın içinden altın yerine bir sürü çikolata çıkmış. Çocuklar çok şaşırılmış ama çok da sevinmişler. Asaf demiş ki ; "Ahmet Levent bence bu çikolataları biz yemeyelim mahalledeki arkadaşlarımızla da paylaşalım demiş. Arkadaşları da Asaf' la aynı fikirdeymiş. Hemen sandığı alıp mahalledeki çocuklara dağıtmışlar. Çocuklar çok sevinmiş. Tabi bu sandığı oraya kimin koyduğunu bulamamışlar. Üç arkadaş da yaptıkları iyiliğin verdiği mutlulukla evlerine dönmüşler o kadar yorulmuşlar ki yataklarına yattıkları anda mışıl mışıl uyumuşlar.

Asaf Emin ÖZEL

ANNE DUSASI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde, kalbur saman içinde küçük bir köyde tombul sevimli bir zürafa teyze yaşarmış. Bu zürafa teyze çok güzel yemekler yapıp satıyormuş. Teyze zürafanın bir kızı bir de oğlu varmış. Oğlunu askere yollamış.

Zürafa teyzenin yemekleri sattığı küçük bir dükkanı varmış. Postacı dükkanın önünden ne zaman geçse askerdeki oğlundan mektup var mı diye sorarmış. Bir gün postacı; "mektubun var zürafa teyze, diye dükkana gelmiş. Zürafa teyze çok mutlu olmuş. Hemen mektubu açıp okumuş. Mektup da oğlu, onu çok özlediğini, yakın zamanda askerliğinin biteceğini yanına geleceğini yazmış. Bir de gelince yaptığı o güzel yemeklerin hepsinden doyuncaya kadar yiyeceğini yazmış. Zürafa teyze oğlunu o kadar çok özlemiş ki kokusu burnunda tütüyormuş. Zürafa teyzenin en büyük hayali çocuklarının evlenip, mutlu yuvalarının olmasıymış. Günler su gibi akıp gitmiş ve oğlu askerden dönmüş.

Oğlu bir gün ormana ava gitmiş. Orman-
da oğlunun dört bir etrafını kurtlar sarmış.
Zürafa teyzenin oğlu buradan nasıl kurtulu-
rum da annemin yanına giderim diye kara
kara düşünmeye başlamış. Saat çok geç
olmuş. Zürafa teyze oğlunu çok merak et-
miş. Dükkanını kapatıp dua ederek oğlunun
gelmesini beklemiş. Oğlu kurtlara yem ol-
mamak için bir çare düşünürken ağaçların
arasında ölmüş bir kuzu görmüş. Bu kuzu-
yu kurtların önüne atıp kaçmaya başlamış.

Koşarak evin yolunu tutmuş. Eve geldiğinde
annesini ağlayarak dua ettiğini görünce an-
nesine sarılmış. Bundan sonra ava gitmeye-
ceğine söz vermiş.

Zürafa teyze çocukları için gece gündüz
dua edermiş. Anne duası, çocukların en bü-
yük zırhıdır, dermiş. Zürafa teyze çocuklarını
evlendirmiş bir sürü torunları olmuş. Güzel
yemekler yapmaya ve güzel dualar etmeye
devam etmiş. Hep birlikte mutlu mesut bir
şekilde yaşamışlar.

GÜZEL AİLE

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde,
kalbur saman içinde üç güzel kardeş varmış.
Bu üç kardeş çok sevimli ve yardımsevermiş.
Evlerinin bahçesinde köpekleri, tavşanları ve
civcivleri varmış. Büyük abi köpeklerin, or-
tanca kardeş tavşanların, küçük kardeş de
civcivlerin bakımı ile ilgileniyormuş. Hay-
vanları çok seven bu üç kardeş, her gün ka-
pılarının önüne sokaktaki hayvanlar için su
ve yemek koyuyorlarmış.

Günün birinde kapılarına yaşlı bir may-
mun gelmiş. Çok aç olduğunu ve biraz ye-
mek istediğini söylemiş. Büyük abi hemen
annesinin yanına koşmuş ve durumu anlat-
mış. Annesi hemen yemek hazırlayıp yaşlı
maymuna ikram etmiş. Yaşlı maymun ye-
meğini yedikten sonra anlatmaya başlamış;
"Benimde sizin gibi mutlu bir yuvam, eşim,
çocuklarım ve hayvanlarım vardı. Hepsini
çok sever incitmezdim. Bir gün yolda gi-
derken karşıdan gelen araç bize çarptı ve o
trafik kazasında bütün ailemi kaybettim. Bir

tek eşim ağır yaralı olarak hastaneye kaldı-
rıldı. Eşimi iyileştirmek için bütün mal var-
lığımı sattım. Fakat yine de eşimi kurtara-
madım. Şimdi ise hiçbir şeyim yok. Sokakta
ve yalnız kaldım. Bana yemek verdiğiniz ve
beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim."
dedi. Anne ve çocukları yaşlı maymunun
durumuna çok üzölmüşlerdi. Babaları ile de
konuşup yaşlı maymuna evlerinde bir oda
verip birlikte yaşamayı teklif ettiler. Yaşlı
maymun bu teklif karşısında gözyaşlarına
boğuldu. Ağlamaktan cevap bile veremi-
yordu. Anneleri çocuklara sokakta yaşayan
her canlıya yardım etmek gerektiğini söy-
ledi.

Yaşlı maymun bu güzel teklifi kabul etti. O
günden sonra çocuklarla ve bahçedeki hay-
vanlarla çok güzel günler geçirmeye başladı.
Yaşlı maymun güzel ailenin yardımlarından
dolayı her gün Allah'a şükür ediyordu. Dün-
yada böyle iyi ve güzel kalpli insanların-
olduğunu görmek onu çok mutlu etmişti.

Emir Sultan SARAL

EN İYİ ARKADAŞLAR

Bir gün uzayda yaşayan Yılıfo diye çocuk vardı. Yılıfo hep arkadaşlarıyla oynardı. Kışın gelmesi çok yaklaştı. İki gün sonra kış gelmişti. Okullar açılmıştı, yeni arkadaşlarıyla karşılaştı. Okulda birinci sınıfa gitmişti. Sınıfta bir sürü oyuncaklar vardı. Hangisini seçeceğine karar veremedi. Arkadaşlarını saydı; otuz iki tane vardı. Dışarı çıktılar. Dışarda maç yeri vardı. Yılıfo maç oynamayı çok seviyordu. Sonra teneffüs bitmişti. Öğretmene bugün ders ne diye, sormuştu. Bugün ders bilindi, ders çok kolaydı. Ders bittikten sonra arkadaşlarıyla karşılaştı, adlarını sorarken aklına bir fikir geldi. Sonra zilin çalmasını bekledi.

Ders bittikten sonra arkadaşlarıyla oynadı, yerden yüksek oynadı. Dışarıya çıktı, tam çıkarken zil çaldı. Sınıfa gitti, dersleri çifti. Çok oyunlar oynadı, video izledi, sonra zil çaldı. Artık eve gitti, kitap okudu. Sonra sabah olmuştu.

Yılıfo annesine her şeyi anlattı ve günleri bitti.

RAMAZAN BAYRAMI

Bir gün Ramazan geldiğinde bütün çocuklar Ramazan'a hazırlanmışlardı, Ramazan'da bütün çocuklar dışarıya çıkıp eğlenmişlerdi. Sonra çocuklara şeker dağıtıyorlardı. Dağıttıktan sonra akşam olmuştu. Bazı çocuklara dışarda şeker dağıtıyorlardı. Şekerler bir an da konuşmaya başladılar: "İyi bayramlar! " Çocuklar çok şaşırıldı. Ama çok da mutlu oldular.

Anneleri çocuklara sesleniyordu. Sonra çocuklar eve gidiyorlardı. Sabah herkes er-

kenden kalktı. Sonra herkes bir günde şekerleri bitirmişti. Marketçilerin şekerleri çok pahalıdır. Çocuklar bunu fark edince annelerine babalarına söylemişti. Bütün aileler markete gitmişlerdi. Şekerleri almışlar bütün ailelerin parası bitmişti, şekerler bitmemişti hepsi boşa gitmişti.

Sonra yine ramazan gelince şeker almadılar. Sonra yine Ramazan bitti. Artık çocuklar çok fazla bir şey almayacaklar. Sadece önemli şeyleri alacaklardı.

YENİDOĞU

3/A

KÜÇÜK KELÂMLAR

Kevser EVREN

3/A SINIF ÖĞRETMENİ

DOĞA BİZİM EVİMİZ

Denizi başka, dağı başka
Rengarenktir yazdan kışa
Huzur verir insana
Bizim evimiz doğa

Çölde, ormanda, kutupta
Deve, aslan, balina...
Hayvanlara bir yuva
Bizim evimiz doğa

Yemyeşildir daima
Nefes olur insana
Zarar verme buraya
Bizim evimiz doğa

Ecesu ÖZAY

YAŞASIN KIŞ

İşte geldi aralık.
Kim bilir hangi karlık?
Anladınız mı şimdi?
Kar geldi ya gülücükler de geldi.

Çocuklar güldü, büyükler de mutlu oldu.
Kar geldi gitmesin.
Gönlümüzde kal kar.
Kar geldi, mutlu oldum, yaşasın kış.

HAYAL DÜNYASI

Hayal mi kuracaksın,
Gözlerini kapatacaksın.
Odaklanıp derinlere dalacaksın.
Hayalinde yeni bir dünya kuracaksın.

Gözlerimi kapatıp hayallere daldığımda,
Görürüm şöyle bir dünya:
Çocukların mutlu,
Büyüklerin sevgi dolu olduğu,
Hayvanlara zarar verilmeyen,
Gökyüzünün masmavi olduğu bir dünya.

Kuşların cıvı cıvı ötmesi,
Nehrin akış sesi,
İşte benim hayallerimin hepsi.

Yeni bir dünyaya ışınlan.
Hayal dünyası senin dünyanın.
Orada istediğin gibi dolan.

Selim Talha ÖZDEMİR

YENİDOĞU

Yayılr ışığın üzerimize.
Eğitim senin işin, bilir bunu her kimse.
Nasıl da mutluluk verirsin yüreğimize.
İyi insan oluruz bütünsel eğitimle.

Değerler eğitimi yapar bizi ahlakı.
Okulum, öğretmenim bizim için değerli.
Geliştirir hem ilmi hem de insanı.
Ulaşırım hedefime, okulum çok kıymetli.

KIŞ MEVSİMİ

Kış ayları lapa lapa kar yağar.
Eğlendirir kar bizi.
Kartopu oynarız, kardan adam yaparız.
Mutlu eder kar bizi.

Kış ayları çok soğuktur.
Kar yağar, yağmur yağar.
Sıkı şeyler giyemezse
Hasta olur çocuklar.

Seyit Yusuf ARVAS

KARLI GÜNLER

Mevsimlerden kış
Günlerden kar.
İçimde kalbimi ısıtan
Kömürden gözlerindir kardan adam.

İçimde yanan bir soba
Isıtır kalbimi doya doya.
Boynuna asılı bir atkıdır
Kardan günlerimde beni sara sara.

SENSİN ÖĞRETMENİM

Yürüdüğüm her adımda,
Karanlık yollarda,
Işığınla aydınlatan,
Bir fenersin öğretmenim.

Kitabımda, kalemimde,
Yazdığım her hecede,
Bilginle kare kare,
Öğreten sensin öğretmenim.

Gündüzümde, gecemde,
Sevdiğim bütün kelimelerde,
Geçmişten geleceğe,
Beste beste yazılan cansın öğretmenim.

Dünyada herkesin var bir öğretmeni.
Herkesin var bir ilmi.
Beni tartacak tek kişi,
Sensin benim öğretmenim.

Gülsena AYDIN

KAR TANESİ

Ben bir kar tanesiyim.
Çocuklarla oynamayı çok severim.
Dans ederek, şarkı söyleyerek
Onların yanına inerim.

Çocuklar beni mutlulukla karşılar.
Kiminin ellerinde
Bir kardan adam,
Kimi zaman da kartopu olurum.

MEYVELER

Meyveleri çok severim.
Hepsi birbirinden güzel.
Kışın portakal, elma, nar,
Bizden hastalıkları kovar.

Çilek görünce sevinirim
Yaz geldi diye.
Kiraz bulunca takarım
Kulaklarıma küpe diye.

Tüm meyveleri çok severim.
Yazın ayrı, kışın ayrı.
Hepsi birbirinden güzel.
Hepsi birbirinden faydalı.

Ömer TÜRKMEN

KUŞLAR

Cıvı cıvı sesleri
Çınlatır penceremi.
Minik minik yemleri
Yesin güzel kanaryam.

Rengarenk tüyleri
Doğanın şahane renkleri
Işıl ışıl gözleri
Parlıyor güzel kanaryam.

TABIAT

Rengarenk çiçekler,
Uçuşuyor kelebekler.
Arılar kırlarda bal yapımında,
Çocuklar parklarda oyun oynarlar.

Tabiatta hepimizin görevleri var.
İnekler süt verir, arılar bal.
Çiçekler evimize güzellik katar,
İnsanın hepsine ihtiyacı var.

Ali Yavuz UÇAN

HOŞ GELDİN GÖKKUŞAĞI

Yağmur yağar, güneş açar.
Ne güzeldir yaz yağmurları.
Çocuklar mutluluktan uçar.
Rengarenk bir gökkuşağı.

Hayallerimizi süsleyen
Renk renk gün ışığı.
Hayatımızı güzelleştiren
Hoş geldin gökkuşağı.

KEDİCİĞİM

Bir sabah karşılaştık seninle
Seni görür görmez çok sevdim
Evimize hoş geldin
Benim tatlı kediciğim.

Kıpır kıpır çok neşelisin
En çok oyun oynamayı seversin
Meraklı ve sevimlisin
İyi ki benim kediciğimsin.

Annem, babam, kardeşim
Hepimizin bebeğisin
Neşenle, huzurunla geldin
Benim canım kediciğim.

Hüseyin Taha DEMİR

RAMAZAN

En mübarek aydır Ramazan.
Orucunu tut hiç bırakmadan.
Hayırda yarışır ol durmadan.
Olur razı senden Yaradan.

Kur 'an aydır Ramazan.
Oku onu her zaman.
Anlamak için çalış,
Ne diyor sana Kur'an.

KIŞ

Mevsim kış olunca
Her yer soğur bir anda.
Hayvanlar bile başlar
Horul horul uyumaya.

Kış geldi sıkı giyin.
Yoksa üşüteceksin.
Atkı, eldiven, bere
Montunu da giy hele.

Zeynep Dila PINAR

KARDEŞ

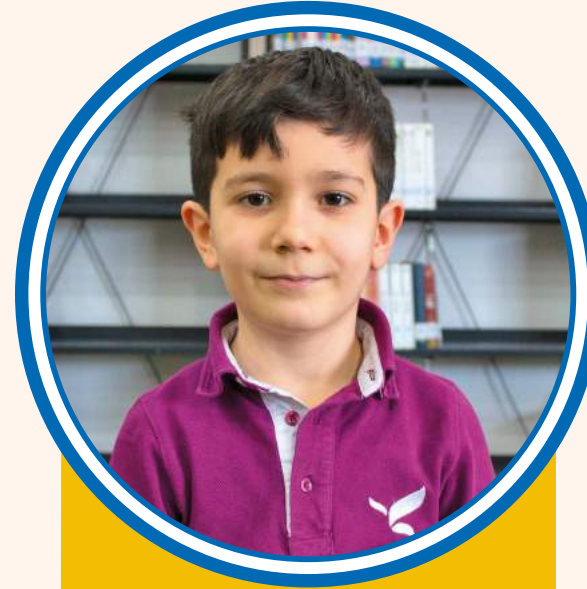
Kardeş, kardeş
O en yakın eş.
O bir arkadaş, o bir adaş
Kardeş.

Kıskanır bazıları
Can sıkıcı bazıları
Kıymetini bil
Unutma o kardeş.

KAR TANESİ

Kuş ve kelebek gibi narin kar tanesi.
Kışı süsleyen puantiyeler kar tanesi.
Karı oluşturan güzel yıldızlar kar tanesi.
Kışın olmazsa olmazı kar tanesi.

Sen olmadan da olur desem,
Pişman olurum söylemeden.
Kar tanesi, pamuk tanesi,
Bizim kışın bir tanesi.

Taha ÇIÇEK

KAR TANESİ

Uzun bir gün
Bekledim sonunda
Kar yağdı her yer
Bembeyaz oldu.

Hayallerim gerçek oldu.
Ne mutlu bana
Hayallerim gerçek oldu.
Şükürler olsun Allah'a.

YAŞASIN DOĞA

Bu doğayı koru.
Koru ki tükenmesin.
İhtiyacın olduğunda bulasın.
Yeni nesillere kalsın.

Ağaçlar, çiçekler,
Hepsi ayrı güzel.
Kirlenme çevreni.
Çöp atma yerlere.

Burada yaşar canlılar.
Hepsi birbirinden güzel.
Bitkiler, hayvanlar bizler için.
Kıymetini bil doğanın.

Fatma Melike ÖZSOY

KUŞLAR

Kuşlar vardır gökyüzünü süsleyen.
 Bu kuşların sesidir beni mutlu eden.
 Kuşlar adeta bir gökkuşağı gibi
 Dünyamızı rengarenk boyarlar birlikte.
 Sesleri ve şarkılarıyla insanları büyülerler.
 Kuşlar eşsizdirler rengarenk kanatlarıyla.
 Yumuşacık tüyleri ısıtır kalbimi.
 Yavrularını saran kanatları gülümsetir
 yüzümü.

KIŞ

Yapraklarını döker ağaçlar.
 Kuşlar yerde ekmek ararlar.
 Yağmurda şemsiyelerini açarlar,
 Koşarak eve kaçan çocuklar.

Karlar her yeri beyaza boyar.
 Çocuklar neşeyle kartopu oynar.
 Pencereden üşüyen kardan adama bakar,
 Baharın hayalini kurarlar.

Ahmet Kayra AKSAY

BUGÜN

Bugün günlerden cumartesi.
 Gökyüzü masmavi.
 Uçaklar bulutların arasında,
 Uzaklara gitmekte.

Kuşlar gökyüzünde süzülmekte.
 Gece olunca yıldızlar,
 Pırıl pırıl parlıyor.
 Ay geceye ışık saçıyor.

KAR

Bekleriz bir sene boyunca
 Yağsın diye lapa lapa.
 Sabah uyanınca her yer bembeyaz
 Sevinçten uçarız.

Kar yağarsa güzeldir.
 Çocukların en sevdiği mevsimdir.
 Kar yağmalı kışları.
 Çocuklar çok eğlenmeli.

Reyhan Ela AKSAY

SU

Sudur su,
İnsanların yaşam kaynağı.
Yeryüzünde, gökyüzünde,
Her yerde su.

Susuz olmaz dünya.
Su bizim her şeyimizdir.
Suyu kirletmemeliyiz.
Geleceğimizi düşünmeliyiz.

KARDAN ADAM

Kışın beyaza örtüsü
İndiği zaman yeryüzüne
Görürsünüz her yerde
Sokaklarda, bahçelerde.
Çocuklar hoplaya zıplaya
Dönerler çevremde.
Doyamam onları seyretmeye.
Hiç sevmem sıcaklığı,
Oldum olası aram açıktır güneşle.
Ben kardan adamım, kışın beyaz örtüsü
İndiği zaman yeryüzüne.

Eymen AKTAŞ

GÜNEŞ

Aydınlatır bizi.
O olmazsa ne yaparız biz?
O olmazsa göremeyiz biz.
Tek ışık kaynağımızdır o.

O olmazsa hep gece sanırız biz.
Onu Allah yaratmıştır.
Kendisi bir yıldızdır.
Top gibidir o.

DOĞA

Gözümü açtım doğaya
Bin bir çeşit canlı var.
İnsanlar, ağaçlar,
Hayvanlar yaşar.

Koruyalım doğayı
Orada bin bir hayat var.
Çöp atma, ateş yakma, avlanma,
Seviyorsan doğayı.

Semih Kaan ŞAHİN

BASKETBOL

Seker seker koca top.
Taraftar bağırır heyecanla.
Nefes nefese kalır oyuncular.
Bir bakmışsın durum altmış-elli beş.

Top elinde nefes nefese.
Top potada, basket atın.
Taraftarlar çıldırır basketlerle.
Tekrar baktın durum yetmiş-altmış dokuz.

Yeniyoruz, heyecan arttı.
Taraftar delirdi, top rakipte.
Heyecan içinde rakipten aldın,
Pas attın ve basket.

GÖKKUŞAĞIM

Açarsın çiçek gibi,
Gökyüzü neşelenir.
Senin sayende pırıl pırıl
Dünyamız aydınlanır.

Gökkuşağım sen bir mucizesin.
Yağmur yağar, güneş açar.
Bir bakarım sen varsın.
Gönlüme neşe verirsin.

Gökkuşağım sen gidince
Üzülür, kederlenirim.
Her yağmurdan sonra
Yeniden gelmeni beklerim.

Ayşe Nazlı HARPUR

GÖKKUŞAĞI

Şakır şakır yağın
Bir yağmurun ardından,
Gülümsedi bana birden,
Bulutların arasından.

Gidiyor musun? Hoşça kal o zaman.
İkinci buluşmamız ne zaman?
Fazla geç kalma, nazlanma sakın.
Topla gel renkleri oradan buradan.

ARKADAŞ

Benim canım arkadaşım
Hep benim yanımdasın.
Başım derde girerse
İlk sen koşarsın.

Benim canım arkadaşım,
Hemen de koşarsın.
Ne zaman üzülürsem.
En yakın arkadaşım.

Elif Duru APALI

ÖĞRETMEN

Öğretmen öğretir,
Okuma yazmayı,
Sevmeyi sevmeyi,
Güler yüzlü olmayı.

Nasıl sevilmezsün sen,
Kucak açtın hepimize birden.
Kevser gibi doyulmazsın sen.
Yurdumuzdaki cennet gibisin sen.

KEUSER

Kevser gibi doyumsuz
İrmaksın sen.
Kar gibi yumuşaksın sen.
Kalbimdeki su, bitmeyeceksin sen.

İnsana neşe
Verirsin sen.
Çünkü sen
Benim öğretmenimsin.

Zeynep Ece KAYA

DELi GÖZÜM

Ah benim deli gözüm.
 Senin yüzünden çok üzgünüm.
 Her zamanki gibi yine kaçtın.
 A benim deli gözüm.

Yaramazlık yapıyorsun.
 Bir yerinde durmuyorsun.
 Adamı çıldırtıyorsun.
 Ah benim deli gözüm.

KAR HEYECANI

Kış olunca her yere
 Bembeyaz karlar yağar.
 Dışımız üşüse de
 İçimiz sımsıcak olur.

Hep giyiniriz
 Eldiven, atkı, şapka.
 Haydi çocuklar hep beraber
 Kardan adam yapmaya.

4/A

KÜÇÜK KELÂMLAR

Ayşe Sena SAMUR

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

DÜNYALARA BEDEL

Alarmı duyar duymaz gözlerini açmıştı İmre. "Her şey çok güzel olacak." dedi kendi kendine ve hemen yataktan fırladı. Bir önceki günün yorgunluğunu tam atamamıştı üzerinden. Ama heyecanının yanında yorgunluğunun lafı bile olmazdı.

Hemen hazırlandı. Kahvaltısını yaptı ve yola koyuldu. Okula vardığında son bir kez sınıfını kontrol etti. Her şey hazır. Tek eksik bu boş sınıfı canlandıracak öğrencileriydi. Yavaş yavaş kalabalık artıyordu.

Törenin başlayacağını haber veren anons- ta duyulmuştu nihayet. Kendi sınıfı için ayrılan yerdeydi gözleri. Sırada bekleyen minicik kuzucukları görünce heyecanı kat be kat artmıştı. Konuşmalar yapıldı. İstiklal Marşı okundu. Artık öğrencileriyle sınıfa çıkmaya hazır. Alışkın değildi 12 kişilik bir sınıfa ama alışacaktı ve hepsini çok sevecekti. Buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Okulu ve kendisini şaşkınlıkla izleyen öğrencileriyle çıktı sınıfına. Kendini tanıttı. Öğrencilerini tanıdı. Hemencecik ısınmıştı kalbi. Bu sınıf onlarla anlamlanmıştı. Aradan geçen haftalar İmre'yi ve öğrencilerini daha da bağlamıştı birbirlerine. Kahkahalar, sarılmalar,

öpücükler, bazen tatlı kızgınlıklar...

Haftalar ayları, aylar seneleri kovaladı durdu. Ayrılıklarda yaşandı elbet. Ama sınıf her sene yeni katılanlarla adeta yeniden can buldu. Koca 3 seneyi geride bırakmışlardı. 12 kişiyle başlayan bu macera, 24 kişiyle devam ediyordu. 24 çift meraklı göz, 24 sıcacık kalp, 24 öğrenci, 25 kişilik bir aile...

Zaman aktıkça İmre'nin içini bir hüznün kaplıyordu. İstemediği anlarda geçmek bilmeyen zaman şimdi son sürat ilerliyordu hız kesmeden, ara vermeden. Çocukları ne çabuk büyümüştü. Ne ara mezun olmaya bu kadar yaklaşmışlardı. Oysa ilk gün nasılda uzaktı bu veda vakti. O günden sonra daha sıkı sarıldı çocuklarına, daha bir başka okşadı başlarını, daha çok öptü onları, daha bir içten güldü onlarla.

Şimdi Haziran'ı düşünüp dolsa da gözleri biliyor ki bu veda bir son değil aslında bir başlangıç. Kim bilir bu hayatta yolları bir daha nerede kesişecek çocuklarıyla. Nasıl verecek son karnelerini? Nasıl yapacak o son konuşmayı? Nasıl uğurlayacak onları bu sınıftan? Kafasında bir çok soru işareti... Ama emin olduğu tek bir şey var ki dünyalara bedel...

"Sizleri çok seviyorum."

Melike İrem TAŞKIN

TATİL

Güzel bir yaz sabahıydı. Gökçeada'da ilk günümdü. Sabah uyandığımda çok rüzgar esiyordu. Sakın denize gidememe gibi bir durum olmasın diye dua ediyordum. Dayım buraların hep böyle rüzgarlı olduğunu öğlene kadar düzeleceğini söyledi. O gün Gizli Liman'a gittik. Orada birçok yeni şey gördüm birincisi; kılıçbalığı, ikincisi; yengeç kabuğu, üçüncüsü; denizyıldızı...

KAR MACERASI

Fatma, Sekine ve İrem hepimiz çok iyi arkadaşlardık. İrem'in halası bizi kayak merkezine götürmek istedi. Ertesi pazartesi kayak merkezine gittik. Bavullarımızı alıp odamıza çıktık. Kayak yapmak için meydana doğru yol aldık. Kayak yaptık ve bol bol fotoğraf çekildik. Birde tümseğin sonunda çekilmek istedik. Tümseğin sonuna varır varmaz kendimizi tümseğin dibinde bulduk. Buradan çıkmak imkansız gibi görünüyordu. Ama denemek zorundaydık. Bir anda rüzgar esince kar üzerimize yıkıldı. Durum daha beter olmuştu. Bir mağara gördük. İçine girmek zorundaydık. Soğuktan donmak isteyen dışarıda kalabilir dedi Sekine. Mağarada soğuktan ama dışarıdaki fırtınadan daha iyiydi. Mağarada küçük bir ateş yaktık. Bir gece boyunca mağarada kaldık. "Mağaranın çıkışının nerede oldu-

ğunu bilen var mı?" diye sordu İrem. Herkes "Hayır." diye cevapladı. Fatma'nın gözüne bir ışık çarptı. Bu ışık gün ışığıydı. Işık küçük bir açıklıktan vuruyordu Fatma'nın gözüne. Büyük çalışmalar sonucunda yolu açmayı başardık. İrem'in halasına sesleniyorduk. " Halaa! Halaa!" Kimse bizi duymuyordu. Birkaç saat sonra güvenlik bizi fark edip aşağı kadar geldi ve bizi buradan kurtardı. Sonra İrem'in halasına doğru koşup ona sıkı sıkı sarıldık.

Akşam yemeğini yedikten sonra eve doğru yola çıktık. Eve geldiğimizde annelerimize neler olup bittiğini anlattık. Annelerimizin ağzı açık kaldı. "Eğlendiniz mi?" sorusunu soran anneler şöyle cevap aldı: EVET! "Seneye gitmek ister misiniz?" sorusunun cevabı da "EVET!" oldu ve hikaye burada son buldu.

Muhammed Salih GÜLLE

BASKETBOLCU ALİ

Ali diye bir çocuk varmış. Ali, basketbol takımına gidiyormuş. Tüm hayatı basketbol üzerine kuruluymuş ve en büyük hayali Türkiye'nin hatta dünyanın en başarılı basketbol oyuncusu olmakmış. Takımında çok sevilen ve gerçekten çok başarılı bir çocukmuş.

Bir gün Ali çıktığı bir basketbol maçında sakatlanmış. Canı o kadar acıyormuş ki he-

men hastaneye götürmüşler. Doktor Ali'ye bacağına kırıldığını ve basketbol oynamak için en az 1 yıl boyunca beklemesi gerektiğini bu süre içinde bacağına iyileştirmek için elinden geleni yapacağını söylemiş. Ali bu duruma çok üzülmüş. Haftalarca yüzü hiç gülmemiş. Ama bir yandan da bacağına güçlendirmesi gerektiğini biliyormuş. Üzülmenin kendisine bir faydası olmayacağını anlamış ve bacağına güçlendirmek için antrenman yapmaya başlamış. Ali, 1 yıl boyunca bacağı için antrenman yapmış. Bacağına iyileşmiş olacağını düşünerek doktora gitmiş. Doktor yaptığı testler sonucunda Ali'nin bacağına eskisi gibi olduğunu ve artık basketbol oynamaya başlayabileceğini söylemiş. Ali sonunda çok sevinmiş, gidip bu haberi basketbol hocasına anlatmış. Basketbol hocası da Ali'ye çok sevindiğini söylemiş. Ali mutlulukla tekrar takımının başına dönmüş.

Bu olaydan sonra olumsuzluklar karşısında asla pes etmemesi gerektiğini ve çalışarak istediği birçok şeyi elde edebileceğini öğrenmiş. O günden sonra kafasına koyduğu her şeyi gerçekleştirebilmek için var gücüyle çalışmış.

İLK HEYECAN

Asya Kartalları diye bir takım varmış. Ahmet, Mehmet, Fatih, Bilal, Atakan, Enes, Orkun, Çağan, Uzay, Toprak, Efe, Onur adında oyuncuları varmış. Bu çocuklar birbirlerini çok sever ve birbirleriyle çok iyi anlaşmışlar.

Cumartesi sabahı çocukların içinde kıpır kıpır bir heyecan varmış. Çünkü uzun zamandır bekledikleri ve hazırlandıkları şampiyonluk maçı bugün oynanacaktı. Bu maç için aylarca antrenman yapıp çalışmışlar. Bu yüzden koç onları saat 6 da sahada bekliyormuş. Sahaya vardıklarında hazırlık atışlarına başlamışlar. Bir süre sonra rakip takımında sahaya gelmiş. Her iki takım da yarım sahada şut çalışıyorlarmış. Maçın başlayacağını belirten siren çalmaya başladığında her iki takımın oyuncuları da hava atışı için yerlerini almış.

Hakemin topu havaya atmasıyla hey-

canlı bekleyiş sona ermiş. Ancak topu rakip takım almış ve ilk hücumu gerçekleştirme-ye başlamışlar. Asya Kartalları savunma için kendi sahalarına koşmuşlar. Karşı takım tam basket atacakken Ahmet blok yaparak topu takım arkadaşı Orkun'a kazandırmış. Orkun, Atakan'a pas vermiş ve Atakan topu potaya göndererek maçın ilk sayısını atmış. Kendilerine olan inançları yerine gelen Asya Kartalları art arda aldıkları sayılarla maçı önde götürmüşler. Maçın bittiğini belirten siren sesini duyduklarında skor tabelası 32-21 Asya Kartalları'nın kazandığını gösteriyormuş. Kupayı kazandıklarına takımca çok sevinmişler.

Ertesi gün koçları onları evine yemeğe davet etmiş ve hep beraber birinciliklerini kutlamışlar. Takımın tüm oyuncuları iyi birer basketbolcu olma yolunda yaşamaya devam etmiş.

Nusret Furkan KURALKAN

KIŞ

Dıt dıt dıt! Saatin alarmı çalıyordu. Saat 6.30'u gösteriyordu. Okula gitmeliyim dedim içimden. Hazırlandım ve okula gittim. İlk ders Matematik' ti. Çarpma işlemi yapıyorduk. İçten içe zorlanıyordum ama dışardan belli etmiyordum. Öğretmenim zorlandığımı anlamış olacak ki "Zorlanıyor musun?" diye sordu. "Hayır" diye cevap verdim. Son işlemdeydim. 6 x 14 işleminin sonucunu da

84 bulunca kitap okumaya başladım. Ne zaman kar yağacağını düşünüyordum. Sabah haberlerde izlemiştim. Meteoroloji yetkilileri bugün kar yağacağını söylemişti. Ama hala başlamamıştı. Tüm bu düşüncelerle boğuşurken zil çaldı. Teneffüse çıktım çıkmasına ama bizim sınıftan hiç kimse dışarıda değildi. Anlaşılan çarpma işlemlerini bir tek ben bitirmiştim. Buna çok şaşırđım. Ama bir taraftan da üzgündüm. Kar yağmadığı için üzülüyordum. Derken derse giriş zili çaldı ve sınıfa döndüm. Gün boyu kar yağmasını bekleyerek geçirdim.

Nihayet çıkış zili çalmıştı. Eve döndüğümde anneme kar yağmadığı için çok üzgün olduğumu söyledim. Annem de dua etmemi söyledi. Yemeğimi yedim, ödevlerimi yaptım, kitabımı okudum. Hepsini yaparken de içimden dua ediyordum. Artık yatma vaktim gelmişti. Yatağıma yattım ve son bir kez dua ettim. Sabah uyandığımda etraf sanki bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı. Çok mutlu oldum. Hızlıca üzerimi giyindim, çantamı hazırladım, kahvaltımı yaparken okulların tatil olduğunu öğrendim. Ve dedim ki "Kış en sevdiğim mevsim!"

DÜNYA KUPASI

Saat daha sabahın altısıydı ama bir futbolcu için geç bir saatti. Hemen kıyafetlerimi değiştirip antrenman olacak sahaya gittim. Birkaç arkadaşım orada beni bekliyordu. Her gün çok erken saatlerde antrenman sahasına gelip çalışma yapıyorduk çünkü bizi Dünya Kupası bekliyordu.

Yakın bir zamanda gruplar açıklanacaktı. Takım olarak çok heyecanlıydık. Antrenman sırasında hocamızın telefonuna bir mesaj geldi. Mesajı okuyan hocamız acilen grupların açıklanacağı binaya gitmemiz gerektiğini söyledi. Hemen üzerimizi değiştirip o binaya gittik. Sahnedeki adam konuşmaya başladı. Ardından kuralar çekildi. A grubu; İspanya, Meksika, Japonya ve Brezilya olarak belirlendi. B grubuna geçildiğinde Almanya, Portekiz, Türkiye ve İran. Sırada C grubu vardı. İtalya, Fas, Rusya ve Arjantin olacağını açıkladı. Zor bir gruba düşmüştük ama umudumuzu kaybedemezdik. İlk maçımız İran'a karşıydı ve maçı 1-0 kazandık. Morallerimiz yükselmişti. İkinci maçımız ise

Almanya ileydi 2-2 berabere kaldık. Grupta son maçımız Portekiz ile oynayacaktık. Çok zor bir maçı ama 3-2 kazandık ve çeyrek finale çıkmaya hak kazandık.

Çeyrek final maçını İtalya ile oynadık. Maçtaki tek golü atan biz olmuştuk ve yarı final maçına kalmıştık. Yarı final maçında 3 gol atmıştım, tüm takım top cambazı gibiydik ama asıl maç şimdiydi. Final maçında rakip Arjantin'di. Maçı maalesef 5-0 kaybettik. Çok üzgündük, rövanş istedik. Onlarda kabul etti. Maç günü tüm takım çok heyecanlıydık. Maçın ilk yarısı golsüz bitmişti. İkinci yarının başında bir gol attık sonra 2, 3, 4 ve 5. gol geldi artık son saniyelerdi. Atamız başladı, rakip oyuncu ceza sahası içinde bana çelme taktı ve hakem penaltı dedi. Topun gerisinde ben vardım. Stadyumdaki herkes nefesini tutmuş vuruşumu yapmamı bekliyordu. Derin bir nefes aldım, vurduğum ve gol oldu herkes çıldırmıştı.

Sonunda Dünya Kupası bizimdi. İşte o zaman anladım hiçbir zaman pes etmemeyi...

Ömer Faruk TOPÇU

YAZ TATİLİM

Okullar kapanmıştı. Hemen tatile gidemeyeceğimizi biliyordum. Bütün bir ay evde çok sıkılacağımı düşünürken annem ve babamın benim için başka planları olduğunu öğrendim. Bir ay boyunca yaz okuluna gidecektim. Şanslıyım ki komşumuzun oğlu Furkan da benimle aynı okula gelecekmiş.

Yaz okulunun ilk günü derslerden sıkılacağımı düşünüyordum. Bir sene boyunca zaten

her gün okula gitmiştim. Şimdi nereden çıktı bu yaz okulu? Bu düşüncelerle öğretmenin gelmesini beklerken uyuyakalmışım. Öğretmen sınıfa girince Furkan'ın uyarmasıyla uyandım. Öğretmen göreceğimiz derslerden bahsediyordu. Kur'an-ı Kerim, binicilik, akıl oyunları, yüzme... Bunları duyunca okuldan sıkılmayacağımı fark ettim. Her gün buraya koşu koşu geliyordum. Furkan'ı da yakından tanıyınca daha çok sevmiştim.

Yaz okulunun son günü hem arkadaşlarımdan ayrılacağım için üzülüyordum hem de tatile gideceğimiz için seviniyordum. Eve geldiğimde annemin çoktan valizleri hazırladığını gördüm. Babam eve gelince arabaya atladık ve yola koyulduk. Ben her zamanki gibi arabaya biner binmez uyumuştum. Uzun yolculuğun sonunda otele gelmiştik. Odaya yerleştik. Mayolarımızı giydik ve denize gittik. Tatilim yeni başlamıştı doyasıya eğlenmeyeceğimden emindim.

Deniz, kum, güneş derken bir tatilin daha sonuna gelmiştik. Okulların açılmasına az bir zaman kalmıştı. Tatili geride bırakmanın üzüntüsü ile okula başlamaya hazırdım.

ÖMER'İN KAYAK SERÜVENİ

Bir gün okuldan dönerken babam bizi alışveriş merkezine götürdü. Babama niye buraya geldiğimizi sordum. Babam 15 tatilde kayak yapmak için Erzurum'a gideceğimizi söyledi. Bunu duyduğuma çok sevinmiştim.

Alışveriş merkezinde bir mağazaya girdik. Oradan bir bana bir kardeşime kayak montu aldık. O montu kayağa giderken giyecekmişim. Neden kendi montumu giyemeyeceğimi düşünürken babam kayak montlarının normal montlardan biraz daha farklı olduğunu söyledi. Kayak montları hem daha sıcak tutmuş hem de su geçirmez olurmuş.

Aradan günler geçmişti. Karnemi almıştım. Artık tatile gitme vakti gelmişti. Eve vardığımızda hemen valizleri hazırladık. Yeni aldığımız montumu giydim. Havalimanına gittik. Güvenlikten geçtik, valizleri verdik. Sonra kapıda uçağa binecektim. Uçağın kapısı açılınca içeri girdik ve oturduk. Yemek için bir şeyler aldık. Uçak inişe geçince merdiven yanaştı ve indik. Merdivenin köşesinde kar vardı. Karı alıp babamın ensesine yapıştırdım. Ne de olsa tatil başlamıştı artık. Sonra içeri girdik. Valizleri bekledik. Valizler gelince tak-

siye bindik ve otele gittik.

Eve vardığımızda dinlendik. Ertesi sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra kayak merkezine gittik. Kayakları ayarlatıp gondola binip 3000m'ye çıktık. Babam ve ablam kayamayınca pes edip otele döneceklerini söylediler. Ben çok üzüldüm ve bu teklifi kabul etmedim. Kendi kendime düşse kalka bu işi öğrenebileceğimi düşünüyordum. Biraz düştüm, biraz kalktım ama pes etmemiştim. Sonuçta haftalardır bu günü bekliyordum, hemen pes edip otele dönemezdim. Ama çok yorulmuşum ve biraz dinlenmeliydim. Otele gidip yemek yedik. Güzel bir uyku çektik.

Ertesi sabah babam, ablam ve benim kaymayı öğrenmemiz için bir hoca çağırdı. Eğitime başlamıştık. Hoca neler yapacağımızı anlatıyor ve bize gösteriyordu. 1 saatlik eğitimden sonra artık ablam da ben de kayabiliyorduk.

Karda oynamayı çok severdim ama kayak yapmak başka bir zevkmiş bunu anladım. Babam inşallah her 15 tatilde bizi kaymaya getirir.

Taha Selim YILMAZ

ÖZÜR

Hasan diye bir çocuk varmış. Hasan annesiyle ve babasıyla çok tartışmış. Ablasıyla arası iyi değilmiş. Hasan bir sabah yine annesiyle tartışmış. Annesinin hazırladığı tostun yemek istemiyormuş. Tostunu yemeden okula gitmiş. Okulda Din Kültürü dersinde öğretmeni, annenize "Of!" bile dememelisiniz diye öğüt vermiş. Hasan, bundan çok etkilenmiş ve bir daha annesini üzmemeye karar vermiş. O gün eve gittiğinde annesinden özür dilemiş ve ona sarılmış. Öğretmenin güzel öğüdü ile Hasan çok daha iyi bir çocuk olmuş.

EU

Bir kedi varmış. Adı Gümüş'müş. Bir gün evinden kaçmış. Dışarıdan çok korkmuş. Çünkü çocuklar ona taş atıyormuş. Evine gitmek istemiş ama gidememiş çünkü yerini unutmuş. Sonra sahibi Ali'yi görmüş ve çok mutlu olmuş. Fakat sahibi onu fark etmemiş. Gümüş, sahibinin yanına gelince Ali onu fark etmiş ve birlikte eve gitmişler. Gümüş ondan sonra evden hiç kaçmamış. Ama yine de çok yaramazlık yapıyormuş. Bu sefer Ali onu dışarıya atmış, Gümüş çok üzülmüş. Bir gün

boyunca hiç uyuyamamış, çok korkuyormuş, sığınacak bir yerler arıyormuş. Korkuyla bir yer ararken karşıdan karşıya geçerken bir araba Gümüş'ün kuyruğuna çarpmış. Arabanın sahibi arabadan inince hemen Gümüş'ü tanımış, bu eski sahibi Ali'ymiş. Ali hemen Gümüş'ü veterinerine götürmüştü. Kuyruğuna alçı yapılan Gümüş, üç gün boyunca veterinerde kalmış. Daha sonra Ali onu evine geri götürmüştü ve bundan sonra Gümüş hiç yaramazlık yapmamış ve dışarı kaçmamış.

Zeynep Ebrar BAŞOĞLU

TATİL HEYECANI

Okulun bitmesine sayılı günler kalmıştı. Yıl sonu sınavlarının yoğun geçmesinin ardından, tüm öğrenciler, yaz tatilinin bir an önce gelmesini bekliyorlardı. Her öğrencinin tatil için planları vardı. Kendi aralarında birbirlerine nasıl zaman geçireceklerini neler yapmak istediklerini ve hayallerini anlatıp duruyorlardı.

Her yıl olduğu gibi köyüne gidecek olan Ayşe'de çok heyecanlıydı. En çokta ninesini ve dedesini özlemişti. Arkadaşlarına devamlı kı-

vırcık koyunun kuzularını anlatır, büyümüşler midir acaba ya beni unuttularsa diye de kendi kendine paniğe kapılırdı. Sayılı günler hızlıca gelip geçti. Karne heyecanı da çabucak bitti. Arkadaşlarıyla bir üst sınıfta buluşmak üzere vedalaştılar.

Ertesi gün annesi ve kardeşi ile otobüs yolculuğuna başladılar. Ayşe'nin içini sevinç kaplamıştı. Hayallerine kavuşmaya az kalmıştı. Devamlı olarak annesine köye gidince yapacaklarını anlatıp durdu. Annesi biraz uyumasını heyecanının bu şekilde geçeceğini söylemesinin ardından, biraz kestirmeye karar verdi.

Duyduğu sesler üzerine uyanan Ayşe gözlerini aralayıp baktığında köye geldiklerini gördü. Dedesini karşısında görünce de hemen kucağına atladı. Uzun uzun sarılıp özlem giderdi. Eve varır varmaz da ninesine, onları ne kadar özlediğini, köye gelmek için çok belediğini anlattı. Yaz tatili boyunca köylerinde doyasıya gezdi. Sarıkızı'ı kovaladı, kümeden yumurta topladı, kuzucuklarla zıpladı. Türlü yeşillikler arasında yuvarlandı. Derelerde oynadı tüm günlerini harcadı.

Ayşe artık okulunu özlemeye başladı. Sevdikleriyle vedalaştı. Güzel günleri geride bırakarak ailesiyle yola koyuldu.

DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

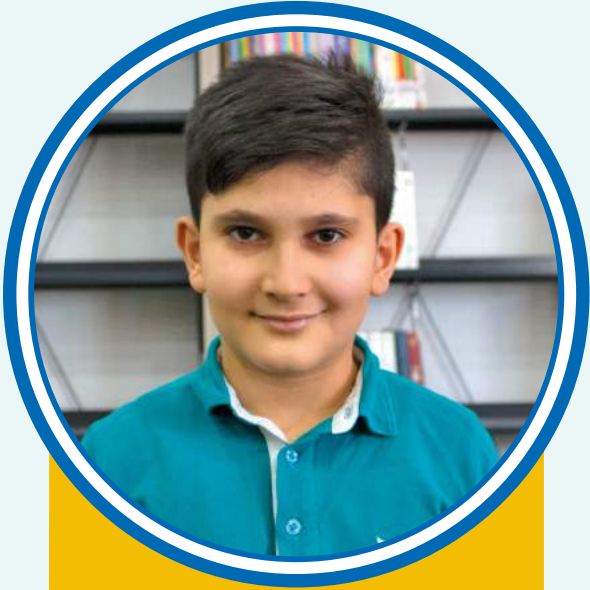
Doğum günü partilerini çok severim. Bana, eğlenceyi, mutluluğu, gülümsemeyi hatırlatır. İnsanların yüzündeki sevinci görünce daha da mutlu olurum.

Unutamadığım, hatırlayınca yüzümün tebessüm ettiği bir doğum günü partisini anlatmak istiyorum. Arkadaşım Fatma'nın doğum günüyüdü. Ona, baktığı zaman beni hatırlayacağı ve mutluluktan havalara uçacağı bir hediye almak istiyordum. Acaba ne alsam, ne alsam diye düşündüğüm günler hiçte az değildi. Onu çok seviyordum ve mutlu etmek istiyordum. Fatma, sticker koleksiyonu yapmayı çok seviyordu. Bu yüzden ona birçok sticker almayı düşünüyordum. Çok güzel, çeşit çeşit stickerların olduğu büyük bir kırtasiyeye gittim. "Aman Allah'ım! Hepsi birbirinden güzeller." diye geçirdim içimden. Hangilerini alsam bir türlü karar veremedim. Gülen yüzlü stickerları, renk renk kalpleri, çiçekleri, yıldızları, bayrakları, şirin kızları ve dahası ne varsa almak istiyordum; ama seçmek zorundaydım. Sonunda birçok sticker alıp, güzelce hediye paketi yaptırıp kırtasiyeden çıktım. Arkadaşıma duygularımı ifade eden bir mek-

tup yazdım ve hediyemi alarak doğum günü partisine koşarak gittim.

Arkadaşım en güzel elbiselerini giymiş, mutlu mutlu gezinip duruyordu. Arkadaşım beni görünce, "Zeynep hoş geldin, gelmene çok sevindim, beni çok mutlu ettin" dedi. Beni böyle neşeyle karşılamasına çok sevindim.

Annesinin yaptığı kurabiyeler, börekler, salatalarla dolu masanın etrafına oturduk. Her şey çok güzel gözüküyordu, en güzeli de onun için hazırlanmış pastasıydı. Arkadaşım benim gibi on yaşına girmişti. Pastanın üzerinde on tane mum vardı. Işıkları söndürüp, yanan mumlarla içeri girdiler. Doğum günün kutlu olsun tebrikleriyle mumları söndürdü. Pastalarımızı yedik, sıra geldi hediyelerimizi vermeye. Merak ediyordum, acaba hediyemi beğenecek miydi? Hediye verme sırası bana gelince hediyemi verdim. İlk olarak ona yazdığım mektubumu okudu, duygulanmıştı. Bana sarılarak "Çok teşekkür ederim, beni çok mutlu ettin" dedi. Onun için aldığım stickerları görünce çok sevindi. Çok mutlu oldu. Onun mutluluğu beni de mutlu etti. Bir doğum günü daha mutlulukla bitti. Hayatımda hatırlayacağım bir anı olarak kaldı.

Zeyd Malik DEMİR

BÜTÜN MESLEKLERİ TANIMAK İSTİYORUM

Mete günün birinde üzüntülü bir halde “Anne, ben büyüyünce ne olacağımı bilmiyorum.” demiş. Annesi “Oğlum, sen daha küçüksün, bilmek zorunda değilsin. Oğlum hele bir büyüsün, o zaman karar versin.” demiş. Bunun üzerine Mete “Ama anne, bak Justin Bieber pop sanatçısı olacağını iki yaşında biliyordu. Van Gogh küçükken ressam

olacağını biliyordu. Beethoven de küçükken müzisyen olacağını biliyordu. Ben de büyüyünce ne olacağımı şimdiden bileyim ki, hazırlık yapayım ve saydığım isimler gibi başarılı olayım”. Annesi Mete’nin söylediklerini şaşkınlıkla dinledi ve “Aferin sana canım oğlum, çok haklısın. O zaman söyle bakalım, benim oğlum büyüyünce ne olacak?” dedi. Mete kararsız kaldı ve “Bilmiyorum anne, ne olacağımı bilmiyorum. Oooff! Ne zor bir kararımış...”

Annesi Mete’nin kararsız halini fark edince ona öneriler sunmaya başlamış; “Mesela istersen aşçı olup insanlara leziz yemekler yapabilirsin. İstersen öğretmen olup iyi insanları yetiştirebilirsin. İstersen doktor olup insanları kurtarabilirsin. İstersen başarılı bir futbolcu olup ülkemizi temsil edebilirsin. İsterseennn...” Mete bunun üzerine: “Dur Anne, tamam anladım. Ben bir an önce meslekleri araştırmak istiyorum. Yaşasınnn, çocuk olmak ne güzel. Bana göre mesleği bulmama daha zamanım var. Bütün meslekleri tanımalıyım.” demiş ve hemen odasına gidip meslekleri tek tek incelemiştir.

İSTERSEN HERŞEYİ BAŞARABİLİRSİN

İlyas ilginç hayalleri olan, bu hayallerinin hep gerçek olmasını isteyen, cesur bir oğlandır. Örneğin bir hayali İngiltere’ye gidip, Cristiano Ronaldo ile tanışmaktı. İlyas bu hayalini gerçekleştirebildi. Boks maçında madalya almanın hayalini kurardı. Fazla zaman geçmeden bu hayalini de gerçekleştirmeyi başardı. Ancak İlyas’ın bir hayali vardı ki bu hayalini henüz gerçekleştirememişti. İlyas’ın bu gerçekleştiremediği hayali rubik küp çözmektir. Rubik küp çözmekle ilgili kitaplar okudu, arkadaşından öğrenmeye çalıştı, videolar izledi. Ancak verdiği bütün çabalara rağmen küp çözmeyi beceremedi.

Günün birinde İlyas okula giderken büyük bir afişte küp çözme yarışmasının reklamını gördü. İçinden bir ses bu yarışmaya mutlaka katılması gerektiğini söyledi. Tabii bu, yarışmaya katılmadan önce küp çözebilmesi gerektiği anlamına geliyordu. İlyas gecesini gündüzüne katıp kendisini küp çözmeye ver-

di. İlyas önce küp çözmeyi bilen bir arkadaşına gitti. Arkadaşı İlyas’a küp çözmesi için yedi algoritma öğrenmesi gerektiğini söyledi. Arkadaşı İlyas’a teker teker her algoritmayı gösterdi. İlyas her gün bıkmadan çalışa çalışa nihayet küp çözme hayalini gerçekleştirmeyi başardı. İlyas artık küp çözme konusunda o kadar başarılıydı ki, arkadaşları hayranlıkla izliyordu. İlyas artık küp çözmeyi öğreten arkadaşından bile hızlı çözebiliyordu küpü.

Yarışma günü geldi. İlyas’ın kalbi tık tık atıyordu. Sıra İlyas’a gelince yedi saniye gibi kısa bir süre içinde çözmeyi başardı. Herkes şaşkınlıkla izledi. İlyas’ın arkadaşları İlyas’la gurur duydu. Küpün bu kadar hızlı çözülebilmemesine kimseler inanmadı. İlyas’ın kendisi bile bu performansına inanmadı. O gün İlyas sevinçten havalara uçuyordu.

İlyas bize bu hikâyesiyle insanın bir şeyi istediği zaman pes etmeden mücadele verdiğinde, her şeyi başarabileceğini öğretti.

Sadi ALTINALEV

FOSİL KOLEKSİYONCUSU

Jack Worlinson bir palenteologtur. Abisi William Worlinson'da bir palenteologtu. Fakat 4 yıl önce çığdan dolayı hayata gözlerini yumdu.

Abisi ölünce Jack Worlinson kendisi çalışmaya başladı ve onun yerine geçerek ünlü oldu. Artık herkes tarafından tanınıyordu. Tarihe geçen bir çok fosilleri oldu. Bunlardan bir kaçı Zeus Taşı, Zümrüt Taşı, Yakut Küpleri... Bütün bu fosillerin içinde onun için en önemli taş Zeus Taşı'ydı. Yıllar önce abisi ile birlikte buldukları bu taş 1295 yılında herkes tarafından tanındı. Daha sonra abisiyle bu taşı müzeye bağışladılar. Abisi öldükten sonra Zeus Taşı'nın adı müzede Jack'in isteği ile Worlinson Taşı oldu. O zaman abisine değer kattı.

55 yaşında bulunduğu fosillerle kendisine bir tarihî eser dükkanı açarak çeşitli okullarda da eğitimler vermeye başladı. 84 yaşında yakalandığı hastalık sebebi ile hayatını kaybetti.

ATLAS YOLCULUĞU

Yahya 14 yaşında bir çocuktur. 5 yıl önce yetimhaneden kaçmış ve ondan bir daha hiç haber alınmamıştır.

Yahya şu anda yüzyıllardır kayıp bir atlası arıyor. Bu atlasın eski tren istasyonunda saklı olduğu söyleniyor ama atlası orada hiç kimşenin bulamamış olması da kafalarda soru işaretleri bırakıyor. Atlası kimse bulamadığı için çok değerli ve nadir bir atlas. Atlasın bu kadar çok aranmasının sebebi pırıltı kristallerinin yerini göstermesidir.

Yahya, tüm ipuçlarını takip ederin tren istasyonuna geldi ve orada atlası buldu. Şimdi sırada atlasın da yardımıyla Pırıltı Kristallerini bulmak vardır. Atlası inceleyen Yahya'yı 4 zorluk bekliyordu. Eski Köprü, Batık Mağara, Yutkun Bataklik ve Etkin Kule. Yahya asıl maceranın şimdi başladığını anladı.

Eski Köprü 24.08.1649'da meydana gelen kazadan dolayı yapımı durdurulan yarım bir köprüydü. Yahya bir ipe tutunarak karşıya geçti. Daha sonra Batık Mağara'ya ulaştı. Mağaradaki taşlardan atlaya atlaya mağaranın sonuna geldi. Çok yorulmuştu ve biraz dinlenmesi gerektiğini düşünüyordu. Hava da iyice kararıyordu zaten. Güvenli bir ağacın gölgesinde uykuya daldı. Sabah olduğun-

da tekrar yola koyuldu ve Yutkun Bataklik'a ulaştı. Adından anlaşılacağı buranın bir bataklik olacağını düşünmüştü ama büyüklüğü karşısında şaşırıp kaldı. Biraz umutsuzluğa kapılmıştı. Cesaretinin azaldığını hissediyordu. Birden Batık Mağara'da uyguladığı taktik geldi aklına. Aynı taktiği bu sefer ağaçlarda kullanarak karşıya geçebileceğini düşündü. Tekrar cesaretini topladı ve ağaca çıktı. Diğer tüm ağaçlara atlaya atlaya karşıya geçmeyi başardı. Yahya'nın önünde tek bir engel kalmıştı o da Etkin Kule. Kule'de onu ne beklediği konusunda hem tedirgindi hem de çok merak ediyordu. Kule'ye ulaştığında duyduğu şarkı Yahya'nın uykusunu getiriyordu. Kolunu kıpırdatabilecek hali kalmamıştı. Yahya'nın bu duruma bir çözüm bulması gerekiyordu. Birden aklına yetimhanedeki arkadaşının uyumak için tıpa taktığı aklına geldi. Hemen kendine tıpa yapmak için malzeme aramaya koyuldu. Sonunda kulağını tam kapatacak bir tıpa yapabilmışti. Etkin Kule'ye tırmanabilecekti artık.

Kuleye tırmandığında Pırıltı Kristallerini buldu. Cesaret ve azimle her şeyi başarabileceğini anlayan Yahya artık tarihe Korkusu Yahya olarak geçti.

Yasin Şerif YILMAZ

YAZ TATİLİ

Karneleri almıştık. Hemen servise koştum. Servis beni eve bıraktı. Hemen karnemi anneye ve babama gösterdim. Karnem çok iyiydi. Anneler karnemi görünce beni tebrik ettiler. Onlar da benim gibi çok sevinmişti.

Aradan birkaç hafta geçtikten sonra bavulumuzu topladık çünkü Almanya'ya gidecektik. Çok heyecanlıydım. Uçağa binip 3 saat sonra Almanya'ya vardık. Halamlar, teyzemler, yengemler, amcamlar, dayımlar ve kuzen-

lerim... Hepsi bizi karşılamaya gelmişlerdi. Eve gidip dinlendik. Hepimiz yolculuktan dolayı çok yorgunduk.

Tüm akrabalarımızın evlerine giderek onları ziyaret ettik. Bir gün kuzenim "Annelerimizden izin alıp dışarı çıkalım." dedi. Ben de hemen kabul ettim. Dışarıda çok eğlendik. Bisiklet sürdük ve çok hızlıydık. Ertesi gün "Heide Park" diye bir yere gittik. Orası hayvanat bahçesi ve lunapark karışımı bir yerdi. Arabayla yoldan geçerken etrafımız hayvanlarla doluydu. Aslanlar, filler, zürafalar, maymunlar...

Lunaparka gittiğimizde çok uzun bir kule vardı çocuklar için. Katlarını sayamıyordum bile. Her katından aşağı bir kaydırak iniyordu. "Ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar da uzun kaydırak olurdu." diye düşündüm ve en üst kata çıktım. Kaydırdan kendimi bıraktığımda bu kadar eğleneceğimi düşünmemiştim.

Arabalara doğru giderken hemen yanında mini orman vardı. Orada masa kurup bir şeyler yedik. Sonra eve geri döndük. Bir kaç gün sonra uçağa binip Türkiye'ye geri döndük. Geçirdiğim en güzel yaz tatillerden biriydi.

KIŞ

Kış olmuştu. Biz de ailecek tatilde kayak için Erzurum'a gittik. Erzurum'a gittiğimizde bir otele yerleştik. Komşularımız da gelmişti. O gün uçak beni çok yormuştu. Ben de hemen yatağıma yattım. Sabah beni babam uyandırdı. Ben de hemen üzerimi giyindim ve mağazaya gitmek için odadan çıktık. Mağazada tüm aile için kayak kiraladık. Sonra hep beraber kayak pistine gittik. Orada bize bir kayak hocası kayak yapmak için ders verdi. Bir saatlik dersin sonunda hepimiz kayak yapmayı öğrenmiştik. Çok zevkliydi. Kendini tepeden aşağı bırakıp rüzgarı yüzünde hissetmenin mutluluğunu tarif edemem.

Ertesi gün pistte kayarken önümdeki başka bir kişi dengesini kaybedip düştü. Ben de ona çarpmamak için sağa doğru manevra yaptım. Ancak çok keskin bir manevra yap-

tığım için dengemi sağlayamadım ve ben de düştüm. Kolum çok acıyordu. Ama bu durumu kimseye söylemedim. Sonra amcam yanıma geldi ve annelerle beraber teleferiğe bineceğimizi söyledi. Hep birlikte teleferiğe binip zirveye çıktık. Önce fotoğraf çekildik. Amcam "Haydi, buradan aşağı kayalım." dedi. Annem ve ben buna cesaret edememiştik. Teleferiğe binip dönmeye karar verdik. Babam ve amcam kayarak aşağı indiler. Bizden daha önce gelmiş olmalarına şaşırılmıştım.

Akşam odaya döndüğümüzde kolumun morardığını gördüm. Anneme bugün düştüğümden bahsettim. Hemen buz koyduk ve krem sürdük. Sabah uyandıgımda kolum eskisi kadar acıymıyordu. Diğer günleri de kayak yaparak eğlenceli bir şekilde geçirdik. Tatilimiz bittiğinde uçakla evimize geri döndük.

Elifsu DÜZKALEM

YAZ

Bugün okulun son günü. Çok heyecanlıyım. Sonunda yaz başladı. En çok denize girmeyi özledim. Çünkü denize girmek çok güzel bir duygu anımsatıyor bana. Bir hafta sonra denize girmeye karar verdik. Aradan günler geçti. En sonunda hayalim gerçekleşiyordu. Artık akşam olmuştu. Bu yüzden uyumam gerekiyordu. Çünkü annem yarın çok yorucu olacağını söyledi. Acaba ne yapacaktık? Çok merak etmiştim.

İşte zaman geldi. Yarın denize gidiyoruz çok mutluyum. Annemle birlikte kullanacağımız eşyaları aldık. İki buçuk saat sonra işimiz bitti. Çok yorulmuştuk. Bu yüzden biraz dinlendik.

-Tamam baba. Ben sürprizi beklerim, ne de olsa beklemek güzeldir, değil mi baba?

-Evet, kızım aynen öyle, beklemek güzeldir.

Birkaç saat sonra akşam yemeği yedik. Babam sürprizi söyleme vaktinin geldiğini söyledi. Heyecandan yerimde duramıyordum. Babam,

- Kızım biliyorsun bugün senin doğduğun gün. Yani bugün senin doğum günün. İyi ki doğdun kızım. Al bakalım bu senin hediyen. Hediyeği annemle birlikte aldık. İnşallah beğenirsin.

-Teşekkür ederim anne, teşekkür ederim baba.

Ne kadar şanslı olduğumu içimden geçirdim ve Allaha şükrettim. Anne ve babama sıkıca sarıldım ve ardından tatil için yola koyulduk. Hediyeğin ne olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? O da bana kalsın.

YENİ EV

Merhaba benim adım Meryem. Ben İstanbul'da yaşıyorum. Güzel bir evimiz var. Ablamla aynı odada kalıyoruz. Çok sıkılıyorum, çünkü ablam hep kroki çiziyor. Oyun oynamama rahat vermiyor. Ablam bir gün bana; "Yakında yeni bir eve taşınacağız. İkimizin ayrı ayrı odaları olacak. Kendi odamın krokisini yapıyorum, senin odanın krokisini istersen çizebilirim." dedi. Ablamın anlattıkları beni çok heyecanlandırdı.

Hemen "Olur!" diye cevap verdim ve krokiyi hızlıca çizdik. Aradan uzun zaman geçti. Taşınma zamanı gelip çattı. Ablamla birlikte eşyalarımızı topladık. İşimiz bitince, eşyaları arabaya yerleştirip yola koyulduk. Babam yolda evin güzel bir manzarası olduğunu söyledi. Sonunda eve geldik Bütün eşyalarımızı eve taşıdık. Hemen odalara bakma-

ya başladım. Babamın dediği gibi odaların manzarası çok güzeldi. Benim hayal ettiğim gibi mutfaktan salona giriş bile vardı. Dağların karşısında olmak çok güzeldi. Evimizin bahçesi çok büyüktü ve yanında iki tane oyun parkı vardı. Her şey hayalimdeki gibiydi. Bundan sonra bana kalan yeni odamı yeni eşyalarım ile düzenlemek ve eğlenceli vakit geçirmekti.

Bir ay sonra evimize alıştık. Artık ortaokula başlayacaktım. Ortaokula geçmeme üç ay kalmıştı ve yarın anneler günüydü anneme ne sürpriz hazırlayacağımı düşündüm düşünürken de kıyafetlerimi odama yerleştirdim. Biraz dışarı çıkıp arkadaş edinmeye çalıştım. Tanıştığım arkadaşım ile kendi anılarımızı birbirimize anlattık. O günden sonra bir daha asla sıkılmadım.

Sekine Ayşe ÖZSOY

OSMAN BEY'İN OYUNCAK DÜKKÂNI

Osman Bey'in zengin ve mütevazı bir hayatı varmış. Bir oğlu ve birde eşi varmış. Bazen hafta sonları dükkânı oğluna bırakır, kendisi başka işlere koşarmış. Oğlu ihtiyacı olmayanlara oyuncağı veya bir eşyayı öyle tanıtırmış ki insanlar onu almadan o dükkândan çıkamazlarmış. Osman Bey hakkı olmayan mal veya paraya bakmazmış, oğluna

her seferinde nasıl bu kadar çok para kazandığına şaşarmış. Hep oğluna sorarmış, oğlu da ona "İhtiyaç ortaya çıkarıyorum." diye cevap verirmiş. Osman Bey, bu duruma çok kızırıyormuş oğlunu her zaman uyarıyormuş. Oğlu onu dinliyormuş ama çok para kazanmadığını görünce aynı yönteme yine geri dönüyormuş. Babası artık onu hafta sonları da çalıştırmıyormuş.

Yıllar geçtikçe Osman Bey'in oyuncak dükkânına kimse gelmemeye başlamış. Artık onun sattığı oyuncakların modası geçmiş. Osman Bey'in oğlu büyümüş ve Osman Bey oyuncak dükkânını oğluna vermiş. Oğlu oyuncak dükkânını başka bir dükkâna çevirmiş. Oğlu bu sefer gerçekten ekmek parasını alın teriyle kazanmaya başlamış.

ZEYNEP'İN HİKÂYESİ

Zeynep, varlıklı bir ailenin küçük kızıymış. Herkes Zeynep'in o altın sarısı saçlarına ve boncuk gibi mavi gözlerine hayran kalırmış. Gelen giden onun güzelliğinden bahsetmeden edemezmiş. Zeynep, biraz da parasının değerini bilmeyen bir çocukmuş. Zeynep, gözüyle görüp eliyle tutabildiği her şeyi istiyormuş, babası ve annesi "daha çocuk" deyip geçiştiriyorlarmış. Zeynep aynı zamanda güzelliğiyle de çok övünüyormuş. Babası ile annesi Zeynep'in haline çok üzülüyorlarmış. Yıllar geçmiş, Zeynep büyümüş, ailesi Zeynep'i en iyi okullara gönderiyorlarmış. Ama Zeynep derslerine hiç çalışmadıktan sonra ne yapsalar bir işe yaramayacağını biliyorlarmış. Zeynep, ilkokulu, ortaokulu, liseyi bitirmiş ve üniversite sınavlarına girecekti. Üniversite sınavlarına girmiş ama çok da iyi bir başarı elde edememiş. Zeynep, isyan etmiş, başarısızlığını kabullenemiyor-

muş bir türlü.

Bir gün babası ile annesi ölmüş. Bütün miras Zeynep'e kalmış. Zeynep, bu parayı eğlenceye, partilere, davetlere, yemeklere ve arkadaşlarına harcamış. Yeni bir ev tutmuş ama bu ev gereksiz büyük ve içinde gereksiz eşyalar olan bir evmiş. Birden bire arkadaşları çoğalmaya başlamış. Ama parası da suyunu çekmeye başlamış. Yavaş yavaş arkadaşları tükenmeye başlamış. Büyük ev ve onun eşyaları, araba hepsi satılmış, yerine sadece ihtiyacı olan birkaç parça eşya kalmış.

Zeynep geç de olsa annesi ile babasının sözlerinin kıymetini anlamış. Artık Zeynep belki çok çalışıyor ama sonuçta kendi evini döndürecek parayı da bulabiliyormuş. Alın teriyle kazanıp mütevazı ama mutlu bir hayat yaşıyormuş.

Ayşe Naz KUMRU

ELİF'İN YURT DIŞI GEZİSİ

Bir zamanlar Elif adında bir kız varmış. Bu kız 7 yaşındaymış. 1. Sınıfa gidiyormuş. Siyah saçlı ve siyah gözlüymüş. Elif Ankara'da yaşıyormuş. Okulundan çok memnunmuş.,

Bir gün Elif odasında ders çalışırken Elif'in annesi, Elif'i yanına çağırmış. Heyecanla annesinin yanına gitmiş. Annesi "Kızım yurt dışına tatile gidiyoruz." demiş. Elif sevinç içinde "Yaşasın! Tatile gidiyoruz." diye

bağırması, annesine ne zaman gideceklerini sormuş. Eşyalarını bugün hazırlarlarsa yarın gideceklerini öğrenince hemen odasına koşmuş. Eşyalarını hazırlamaya başlamış.

Ertesi sabah annesi gidecekleri yerde mevsimin kış olduğunu söylemiş. Elif, şimdi valizine neden kalın kıyafetler koymasına gerektiğini anlamış. Valizlerini arabaya koyup havaalanına doğru yola çıkmışlar. Heyecanla uçağa binmiş. Bir kaç saat sonra gidecekleri yere varmışlar. Elif, havaalanından çıktıktan sonra her yerin bembeyaz olduğunu görünce çok sevinmiş. Otele gidip eşyalarını yerleştirmişler. Biraz dinlendikten sonra hep beraber dışarı çıkmışlar. Sonuçta buraya eğlenmek için gelmişler. Kara yatmışlar, kardan adam yapmışlar, kar topu oynamışlar. Elif, biraz üşüyormuş ama çok eğlendiği için şikayet etmiyormuş.

Akşam olunca otele geri dönmüşler. Üç gün daha burada kalıp eve dönmüşler. Eve gelince Elif, babasına sarılıp onu çok özlediğini söylemiş. Tatil için teşekkür etmiş.

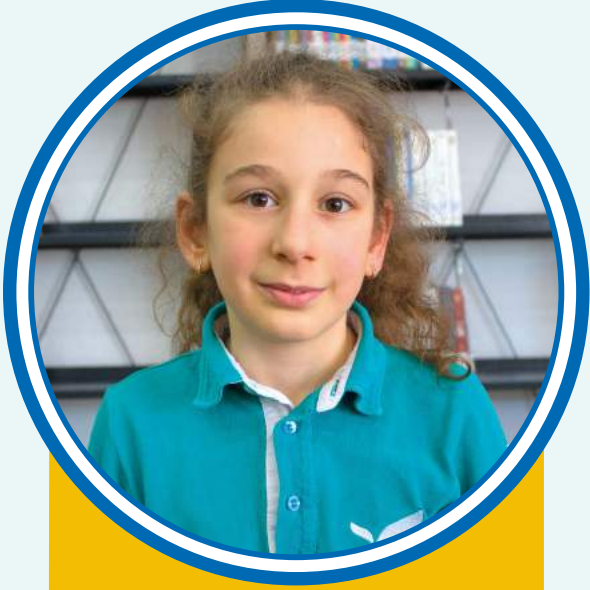
ELİF'İN OKUL HEYECANI

Bir zamanlar Elif adında bir kız varmış. Elif beş yaşındaymış. Anaokuluna gidiyormuş. Elif birinci sınıfı yani ilkokulu çok merak ediyormuş. Sabırsızlıkla ilkokul olmak için bekliyormuş. Aradan altı ay geçmiş ve Elif artık birinci sınıfa gidiyormuş.

İlk gün çok heyecanlıymış artık teneffüse çıkabilecekmiş. Öğretmeninin adı Sena'ymış. Elif, öğretmenini çok sevmiş. Çok iyi bir öğretmenmiş. Sınıfta sohbet etmeye başlamışlar. İlk önce herkes tahtaya çıkarak ismini söylemeye başlamış. Derken zil çalmış. Herkes teneffüse çıkmış. Elif'in aklına bir şey takılmış. Kiminle oynayacağını bilmiyormuş. Arkadaşı olmayan birini aramaya başlamış. Ama herkesin arkadaşı varmış. Elif tüm sene boyunca arkadaşı olmayacak diye endişelenmeye başlamış. Ama az da olsa

mutluymuş çünkü gelecek haftalarda arkadaş bulacağından eminmiş. Elif koridorda dolaşmaya başlamış. Derken zil çalmış. Elif sınıfını ezberleyemediği için nereye gideceğini bilmiyormuş. Tüm sınıfları dolaşmaya başlamış. En sonunda kendi sınıfını bulmuş. Öğretmeninden özür dilemiş ve sınıfı bulamadığını söylemiş. Öğretmeni Elif'in özrünü kabul edip yerine oturmasını söylemiş. Elif yerine oturunca derse devam etmişler. 35 dakika geçtikten sonra zil çalmış.

Tam teneffüse çıkacakken Elif'in dikkatini bir şey çekmiş. Kenarda oturan bir kız varmış. Hiç arkadaşı yokmuş. Elif, kızın yanına gidip "Arkadaş olalım mı?" demiş. Kenarda oturan kız "Olur." diye cevap vermiş. Elif, buna çok sevinmiş. Artık hem arkadaşı varmış hem de ilkokulda olduğu için çok mutluymuş.

Ayşenur DEMİRCİ

BİR KIŞ GÜNÜ

Belinay, sabah uyanınca her yerin bembeyaz olduğunu görmüş. Hemen annesinin ve babasının yanına gitmiş. Daha önce etrafı hiç böyle görmemiş olan Belinay, babasına dışarıdaki her şeyin neden beyazladığını sormuş. Babası gülererek Belinay'a "Canım kızım, kışın hava çok soğuk olduğunda kar yağar. Yağan bu kar dışarıda bulunan her şeyin üzerini kaplar. Ortaya böyle bembeyaz bir manzara çıkar. Bu senin ilk kar tecrüben ola-

cak. Haydi, yüzünü yıka. Kahvaltını yaptıktan sonra dışarı çıkıp karları daha yakından tanıyalım." demiş.

Belinay heyecanla babasının dediklerini yerine getirdi. Annesi, Belinay'ı sıkı sıkı giydirdi. Babasıyla beraber dışarı çıktılar. Belinay, karlara bayılmıştı. Ama onların eriyecek olduklarını duyduğunda çok üzüldü. Şu an üzülmesinin gereksiz olduğuna karar verip dışarıdaki karın keyfini çıkardı. Eve geldiğinde çok üşümüştü. Elleri, yanakları, ayakları buz gibiydi. Hemen üzerini değiştirdi. Annesinin yardımıyla ılık bir duş aldı ve yatağına yattı.

Belinay, kış mevsiminde yağın ve her yeri beyazlatan bu kar tanelerine hayran kalmıştı. En yakın zamanda tekrar onlarla oynamak istiyordu.

İLK ARKADAŞLARIM

Ayşenur adında 2. Sınıfa gidecek bir kız varmış. Ayşenur'un bu sene gideceği okul yeni açılmış ve adı Yenidoğu Okulları imiş. Okulun içine ilk defa girdiği için okul Ayşenur'a labirent gibi gelmiş. Ama okulun içi çok güzelmiş. Okulun karşısına konferans ve spor salonu için yeni bir bina yapılmıştı.

Ayşenur öğretmenin kim olacağını çok merak ediyormuş. Tam o sırada 2/A sınıfının öğretmeni gelmiş ve kendisini tanıtmaya başlamıştı. Öğretmenin adı Sena'yıymış. Sınıfı tam 12 kişiymiş. Ayşenur öğretmenin çok sevmiş ve hemen alışmıştı.

Ayşenur'un ilk arkadaşı Zeynep'ti. Bir gün Ayşenur ve Zeynep bir kavgadan dolayı küsmüşlerdi. Zeynep kendine Ela ve Ayşe Naz adında iki tane arkadaş bulmuştu. Ayşenur ise bu sırada Neva diye bir kızla arkadaş olmuş.

Günler böyle geçerken bir gün Ela ve Ayşe Naz hızlıca yemeklerini yiyip Zeynep'ten kaçmışlar. Zeynep tek başına yemekhaneden çıkarken Ayşenur ve Neva ya rastlamış. Zeynep tam Ayşenur'a soru soracakken Ayşenur Zeynep'e:

-Zeynep kimi arıyorsun, diye sormuş.

-Ayşe Naz ve Ela'yı arıyorum onları gördü-

nüz mü, diye cevaplamış.

-Arkandalar kaçıyorlar Zeynep diye bağırmış Neva.

Zeynep teşekkür ederek yanlarından ayrılmış. Ayşe Naz ve Ela'nın peşinde koşmaya başlamış. Onları yakalayınca neden kendisinden kaçtıklarını sormuş. Ela, şaka olsun diye kaçtıklarını söylemiş. Zeynep, biraz sinirlenmiş ve Ela'ya inanmamış. Ayşe Naz'a dönerek "Böyle şaka mı olur?" diye sormuş. Ayşe Naz, "Yemek yerken Ela seni gördü ve yemeğimi hemen yiyip senden kaçmamızı söyledi. Ben de tamam dedim. Sonra sen bizi yakaladın gerisini biliyorsun." demiş. Zeynep hala sorusunun cevabını alamamış. "Tamam, ama benden niye kaçtınız?" diye tekrar sormuş. İsteddiği cevabı yine alamayan Zeynep artık Ayşe Naz ve Ela ile oynamak istemediğini fark etmiş.

Ertesi gün okula gelmiş ve Ayşenur'dan özür dilemiş. Daha sonra Neva, Ayşenur ve Zeynep çok yakın arkadaş olmuşlar. Beraber çok keyifli vakit geçirmişler. Ela ve Ayşe Naz ise Zeynep'e yaptıklarından dolayı çok pişman olmuşlar ve Zeynep'i geri kazanmak istemişler. Ama Zeynep çok mutluymuş ve onlarla yeniden barışmaya hiç niyeti yokmuş.

Mehmet Esad ÖZEREN

ESAD'IN KIŞ TATİLİ

Bir gün Esad sabah erkenden uyandı. Bugünü sıradan bir gün zannetse de onun için çok yorucu geçecekti. O sabah herkes salonunda toplanmıştı ve aile açtı. Esad'ın aklına bir fikir geldi. Babasına "Baba, Taşlıhan'a gidelim." dedi. Bütün aile bu fikri çok beğenmişti hep bir ağızdan "Evet!" diyerek Esad'ı desteklemişlerdi.

Annesi hemen kahvaltıyı hazırladı. Tüm aile

kahvaltısını yaptıktan sonra valiz hazırlığına başladılar. Birkaç saat sonra yola çıkmaya hazırlardı. Yol 30 dakika gibi kısa bir süreydi. Yolda şarkılar, türküler söylediler. Taşlıhan'a geldiklerinde Esad evlerinin arka bahçesine koştu. Kedisi Yıldırım'ın nasıl olduğunu çok merak ediyordu. Yıldırım, iyice büyümüştü. Esad, kedisiyle hasret giderdi. Oradaki arkadaşlarıyla oyun oynadı. Akşam olduğunda yemeğini yedi ve günün yorgunluğuyla hemen uyudu.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra aile dostları Elif Ablaya gideceklerini öğrendi. Mutluluktan havalara uçtu. Elif Ablayı çok severdi. Hemen kahvaltısını yaptı. Kedisi Yıldırım ile vedalaştı ve arabaya bindi. 7 saatlik yolculuğun sonunda Elif Ablaya gelmişlerdi. Hep beraber sohbet ettiler. Yemek yediler. Sırada Saklıgöl'e gitmek vardı. Yola çıktılar. Giderken yol kenarında bir sürü meşale yandığını gördüler. Arabayı kenara park ettiler ve fotoğraf çekilmeye gittiler. Esad, çok güzel bir fotoğraf çekmişti. Annesi bu güzel fotoğraf için onu tebrik etti.

Kahve içip tatlılarını yedikten sonra eve geri döndüler. Temiz hava yüzünden çok uykuları gelmişti. Hemen tatlı bir uykuya daldılar.

ÜÇ ARKADAŞLAR

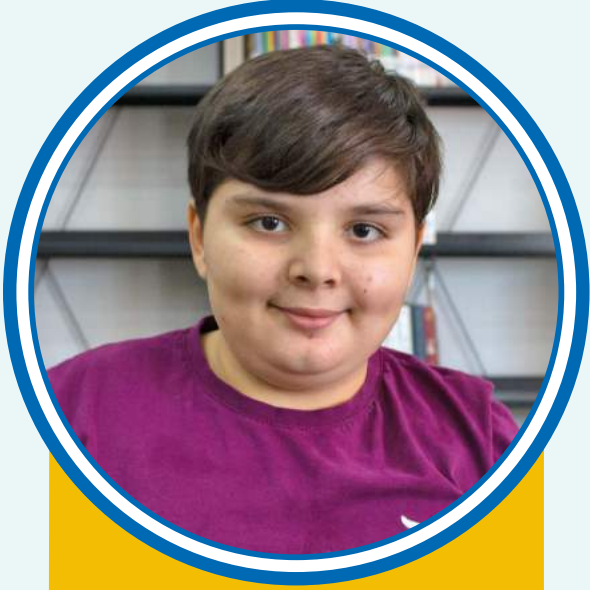
Bir zamanlar çok iyi anlaşılan üç arkadaş varmış. Bu üç arkadaşın isimleri, Ahmet, Mehmet ve Kayra'yı. Bu arkadaşlar çok iyi anlaşıyorlarmış ve aynı zamanda, aynı apartmanda oturuyorlarmış. Ahmet'in yaşı 9, Mehmet'in yaşı 10, Kayra'nın yaşı 11'miş.

Bu üç arkadaş kardeş gibilermiş. Bir gün bahçede oyun oynarken evlerinin yakınındaki ormana istemeden gitmişler. Çünkü saklambaç oynuyorlarmış. Ebe ise Ahmet imiş. Mehmet ve Kayra ormanda giderken bir kulübe görmüş. Mehmet "Şu kulübenin arkasına saklanabiliriz." demiş. Kayra onunla hem fikir değilmiş. Çünkü tehlikeli olacağını düşünüyormuş. Mehmet ise aldırış etmeyip kulübenin yanına doğru gitmiş. Kayra da dostunu yalnız bırakmak istemediği için istemeden de olsa Mehmet'in yanına gitmiş fakat ikisi de yanlış bir şey yaptıklarının farkında değilmiş. Çünkü kulübenin sahibi kötü kalpli biriymiş çocukları hiç sevmezmiş. Bahçesine çocukların girmesini istemez girenlere ceza verirmiş.

Kulübenin sahibi çocukları görünce hemen camdan bağırarak "Ne yapıyorsunuz

bahçemde? Buraya girenler ceza alır." demiş. Çocuklar çok korkmuş, kulübenin sahibi hemen çocukları yakalayıp cezalarını vermiş. Cezası ise çocukları bahçede çalıştırmakmış. Çocuklar saatlerce çalışmış. En sonunda karınları çok acıkmış. Oyun yerinden uzaklaştıkları için çok pişman olmuşlar. Bu arada Ahmet de onları arıyormuş. Arkadaşlarını bir türlü bulamayınca endişelenmeye başlamış ve annelerine haber vermeye karar vermiş.

Ahmet, Mehmet ve Kayra'nın evlerine varmış. Annelerine durumu anlatmış. Hep beraber her yerde çocukları aramışlar. En son çarenin ormandaki kulübeye bakmak olduğunu düşünmüşler. Kulübeye vardıklarında çocukları orada bulmuşlar ve onları gizlice bahçeden çıkarmışlar. Tabi anneleri çocuklara çok kızmış, çünkü onları çok merak etmişler. Anneler ve çocukları oradan hızla uzaklaşmışlar. Kulübe sahibi çocukları yerinde göremeyince şaşırılmış. Bu çocuklara iyi bir ders olmuş bir daha yapmayacaklarını dair söz vermişler. Bir daha da böyle bir işe kalkışmadan büyümüşler ve kendi çocuklarına bunu bir nasihat olarak anlatmışlar.

Ömer Ali ALTUNDAL

BASKETBOL

Emir, oynadığı basket takımının en iyi oyuncularından biriydi. Aynı zamanda takımın kaptanıydı. Takımı onun sayesinde birçok maç kazanmıştı.

Sabah antrenmanından sonra maçları için dinleniyorlardı. Maç saati geldiğinde tüm takım formalarını giydi, sahaya çıktılar ve maç başladı. Emir, maçta sakatlanmıştı. Hemen doktora gittiler. Doktor biraz dinlenmesi gerektiğini söyledi. Takım, Emir'in dinlendiği zaman oynadığı tüm maçlarda yenildi. Takımdaki herkes Emir'in bir an önce gelmesini istiyordu. Emir'in sakatlığı geçmişti ama eskisi kadar iyi oynayamıyordu. Emir ile beraber çıktıkları ilk maçı kaybeden takım çok üzülmüştü. Emir o günden sonra daha çok çalışıp eskisi kadar iyi basketbol oynamaya başladı. Takım arkadaşlarının desteğiyle artık eskisinden daha iyi oynuyordu.

Son şampiyonluk maçı çok çekişmeli geçiyordu. Tüm takımın performansı ile maçı 67-65 Emir'in takımı kazandı ve şampiyon oldular.

Elif Neva KARAPIÇAK

OKULUN SON GÜNÜ

Yarın okulun son günü çok heyecanlıyım. Annem mezuniyet için bana çok güzel bir elbise diktirmişti ve ben çok heyecanlıydım.

4. sınıftaki son ödevimi yapıp yattım. Gece beni uyku tutmadı çünkü gerçekten çok heyecanlıydım. Sonunda geceyi sabah ettim, mezuniyet kıyafetimi giydim ve okula gittim. Okulda herkes bir başka güzeldi Nuray Teac-

her, Sena Öğretmen, Mustafa Hoca... Herkes çok güzel olmuştu. Arkadaşlarımın yanına gittim ve biraz muhabbet ettik. Müdür Bey geldiğinde bizi teker teker sahneye çağırdı, beklediğim gibi takdir almıştım. Karnemi aldıktan sonra ilkokul katına indim. Her yerde "PIZZA DAY" yazıyordu İngilizce öğretmenlerimiz "Primary School Ends" diyorlardı. Yani bugün pizza günüydü ve ilkokul bitti diyordu öğretmenlerimiz çok mutluydum. Çağla ve Destan ile oturdum. Hem müzik çalıyordu hem de pizzalar dağıtılıyordu. Önce pizzalarımızı yedik, sohbet ettik, hareketli bir müzikle dans ettik. Sonra spor salonuna gittik. Orayı parti salonu gibi çok güzel süslemişlerdi. Orada hepimize kep verdiler ve 0 dendiğinde 4-A diye bağırp keplerimizi havaya atmamız söylendi, öğretmenler son 10 - 9 - 8 - 7 - 6 - 5 - 4 - 3 - 2 - 1 veeeeeeeeeeeeeeeeeeee 0 diye bağırınca keplerimizi atarak 4-A diye bağırdık. O gün çok eğlenceli geçti.

Sabah annem kalk haydi okula, dediğinde okulun son gününün yeni başladığını anladım. Ben mezuniyete gidiyorum GÖRÜŞÜRÜZ!

KOL DÜĞMESİ

Sıcak bir yaz günü, yaz tatilimin ilk günüydü. Karnem çok iyi olduğundan babam bana bir sürprizi olduğunu söyledi. İlk önce tahmin edememiştim ama annemin ve çok gıcık olduğum Didem ablamın valiz hazırlamasından her şey çok çabuk anlaşılıyordu, sanırım hayır hayır sanırım değil kesinlikle emindim “TATİLE GİDİYORUZ”!!!

Terlemeye başlamıştım, havuza giren onca insan vardı vücudum şelale gibi olmuştu terden. Ben de şlooopppp havuza atladım. Ablam yine her zamanki gıcıklığıyla bana “Aycan, bir sürü insanın kullandığı havuza öyle şlop diye giremezsin.” dedi ama kulak asmadım. Havuzda ben çok eğlenirken otelin içinde bir curcunadır ki bitmiyordu. Merak etmiştim, anneme “Anne ben odada gözlüklerimi unuttum alıp gelebilir miyim?” diye bir bahane uydurup hemen içeri daldım, curcunanın konusunu anlamaya çalıştım, sesler kesik geliyordu ama anlaşılıyordu. Neee! Oteli mi soymuşlar? Duyduklarıma inanamadım, işte tam da ünlü dedektif Aycan Acar’a göre bir iş. Otel müdürü, güvenlik görevlisinden bilgi alıyor-

du. Güvenlik görevlisi, soyguncunun 16 yaşlarında bir kız olduğunu ve nasıl görüldüğünü tarif ediyordu. Tarif ettiği kız ablamdı. Soygun gece saat 12 den sonra olmuş, ablam 12’den sonra unuttuğu havlusunu almaya havuz kenarına inmişti. Güvenlik abiden kamera kayıtlarını istediler ama güvelik vermedi ve kameraların belli bir saatten sonra çalışmadığını, bozulduğunu söyledi. Bu sırada güvenliğin kol düğmelerinden birinin olmadığı dikkatimi çekti, neyse belki takılıp düşmüştür diye boş verdim. Güvenliğin yalan söylediğini düşünüyordum. Annemin otele doğru ilerlediğini gördüm ve hemen odaya çıkıp birkaç parça kıyafet alıp aşağıya indim. Annem beni fark etti ve nerede kaldığımı sordu. Tuvalete girmem gerektiğini söyledim ve beraber havuz başına döndük.

Yeni bir güne başlamıştım. Büyütecimi alıp dışarı yani yönetimin olduğu koridora yöneldim. Olaylarla ilgili ilk şüpheli güvenlikçi amcaydı bana göre. Önce soyulan yerden yani kasanın olduğu odaya doğru yürüdüm. Odada kimsecikler yoktu, Komiser Ayda ve Memur Kenan da ortalıkta

görünmüyordu. Rahatlıkla ipucu arayabilirdim. İlk olarak kapı kolunu inceledim. Hiç iz yoktu, sonra kasa anahtarının yerine baktım, kasa anahtarlarını bilirim küçük ve eski gibi görünür ama bu anahtar yepyeni altın gibi parlıyordu. Bence biri onu değiştirmişti. Hemen anahtarın üzerinde bir iz aradım ve BİNGOOO! Buldum bu bir parmak izi. “Parmak izi bandı” adını koyduğum şeffaf bantla kopyasını çıkardım ve plastik delil torbalarımaya koydum, sonra yerde bir kol düğmesi gördüm ve hemen onu da delil torbalarımaya koydum. Her şeyi anladım hatta komiser Ayda’dan önce büyük bir ipucu bulmuştum. Bence suçlu güvenlikti, suçu ablama atmak istiyordu ama o kızın kardeşinin bir dedektif olduğunu bilmiyordu. Ben hala odadayken tanıdık bir ses duydum arkama döndüğümde komiser Ayda’yı gördüm, bana polisin işine burnumu sokmamamı söyledi. Oradan hemen uzaklaştım.

Sabahleyin yeterince delil topladığımı düşünüp ablama her şeyi anlattım, çok korkmuştu. Aycan beni kurtar diye ayaklarımaya kapanmadığı kaldı. Gerçi benim dedektiflik

oyunlarımla sürekli dalga geçiyordu ama neyse tamam dedim ve bir dedektif edasıyla delillerimi alarak komiser Ayda komiserin yanına gittim. Her şeyi bir çırpıda anlattım ve güvenlikçi tutuklandı.

Ablamı kurtarmış ve suçluyu yakalatmıştım. Bu mutlulukla tatilime devam ettim. İpuçlarını birleştirmenin ve doğrunun peşinden gitmenin önemini bir kez daha görmüş oldum.

Eylül SALMAN

SELEN'İN PIŞMANLIĞI

Bir zamanlar yeşil ağaçlarla dolu bir köyde 5 yaşında bir kız yaşamış. İsmi Selen'miş. Selen ve annesi babaannelerinin evine giderlermiş. Babaannesi Selen'i hep sevmek istermiş ama Selen asla buna izin vermezmiş. Babaanne bu duruma çok üzülüyormuş. Günlerden bir gün babaanne çok ağır bir hastalık yüzünden hastaneye kaldırılmış ve yaşlı bedeni bu hastalığa dayanamayıp vefat etmiş. Ama Selen bu durumu hiç umursamamış hatta iyi ki ölmüş çünkü yaşlıydı diye düşünmüş. Selen yıllar geçtikçe yaşlanmış ve 80 yaşında bir kadın olmuş. Selen'in torunları da onun gibi Selen'in onları sevmesine izin vermiyorlarmış. Selen'in aklına babaannesi gelmiş. Sonra Allah'a dua etmiş. "Allah'ım biliyorum ben babaanneme çok kötü davrandım. Ama dersimi aldım. Lütfen torunlarım beni sevsin" diye dua etmiş...

İSTEMEK VE BAŞARMAK

Bir zamanlar İzmir'in küçük bir kasabasında yüzmeyi çok seven bir çocuk varmış. Bu çocuk bir gün dedesi ile birlikte kasabanın merkezine giderken bir kaza geçirmiş ve bu kazada sol kolunu kaybetmiş.

Kendine geldiğinde bir daha yüzemeyeceğini düşünerek günlerce kimseyle tek bir kelime konuşmamış. Ailesi çocuklarının bu durumunu gördükçe kahroluyorlarmış. Çocuklarına bir yüzme hocası tutmaya karar vermişler. Fakat çocuk hocasına tek kolu olmadığı için asla yüzemediğini söylemiş. Hocası eğer istersen ve azimle çalışırsan sana söz veriyorum eskisinden daha iyi yüzeceksin demiş. Günlerce antrenman yapmışlar. Erkenden kalkıp geç saatlere kadar durmadan çalışmışlar. Çocuk gitgide daha çok hızlanmış. Günlerden bir gün hocası elinde

bir kağıtla gelmiş. Çocuk bu kağıdın dünya çocuk yüzme yarışmasına katılım belgesi olduğunu öğrenince gözyaşlarını tutamamış. Ben bu yarışa çıkamam rakiplerimi tek kolumla asla yenemem demiş. Hocası "Senin geride kalan bir kolun ve iki ayağın var. Ben sana güveniyorum, sadece iste." demiş.

Yarışma günü gelmiş çatmış. Çocuğun kalbi heyecandan minik bir kuş gibi çarpıyormuş. Sporcular yerini almış ve yarış düdüğünü çalmış. Ailesi ve hocası da en az çocuk kadar heyecanlıymış. Çocuk inanılmaz bir şekilde yarıştaki tüm rakiplerini geride bırakarak birinci olmuş. Çocuk havuzdan çıkar çıkmaz hocasına ağlayarak sarılmış. Hocası; "Bu senin başarın eğer azimli bir şekilde çalışmasaydın bunu başaramazsın. Seninle gurur duyuyorum." demiş.

Fatma Zümra ALTIN

minnoş

Öncekilerden farklı olarak bu yaz tatilinin gelmesini ipe çekiyorduk. Kardeşim anasının, ben dördüncü sınıfa gidiyordum. Sonunda karnemizi aldık ve yola çıktık. Yol boyunca kardeşimle konuştuğumuz tek konu Minnoş'tu. Acaba Minnoş büyümüş müdür, bizi tanıyacak mı, babaannem eve almamıza izin verecek mi? Köye varır varmaz babaanneme ve dedeme sarıldıktan sonra dedemin Minnoş için yaptığı yuvada soluğu

aldık. Geçen yıl onu bulduğumuzda minicik bir kedydi. Sütle beslemiş toparlanana kadar yanımızda yatırmıştık kardeşimle. Sonra dedem bu yuvayı yapmış artık ona burada bakmamızı istemişti. Heyecanla yuvanın kapısını açtık. O da ne?! Kocaman olmuştu. Sesimize uyanıp gözlerini kocaman açtı. Bir bana bir de Demet'e baktı. Ne kadar da güzeldi. Bembeyaz tüylerini yavaşça okşadık kardeşimle.

Annem:

-Buket, kardeşinle beraber hadi yemeğe gelin kızım! diye çağırınca Minnoş'u kucağıma alıp bahçede hazırladıkları sofraya oturduk. Minnoş bir garipti. Çok ağırdı ve karnı kocamandı.

Kardeşim:

-Babaanne, Minnoş'a ne oldu karnı neden bu kadar büyük, hasta mı acaba? diye sorunca babaannem:

-Hasta değil kuzucuum, eccük sabırlı olun, yakında sizi büyük bir sürpriz bekliyor, dedi.

Ama ben çok merak etmişim ve hemen öğrenmek istiyordum. Yemeğimi bitirdikten sonra Minnoş'u da kucağıma alıp ahıra gittik. Dedem ve babam oradaydı. İnekle-

ri sağıyorlardı. Minnoş çok korktu, ben de Minnoş'u dışarı çıkardım. Demet valizden Minnoş için aldığımız hediye getirmiş hadi boynuna takalım diyordu. Üzerinde "Minnoş" yazıyordu. Çok güzel süslenmişti. Minnoş hediye görünce sevindi ama boynuna takarken biraz mızımızlandı. Minnoş'a çok yakışmıştı. Minnoş'u alıp gezdirdik, ona malsallar okudum, bizim sürprizin ne olduğunu bilip bilmediğini sordum. "Miyaaaaav!" diye cevapladı. Babam:

-Çocuklar artık yatma vakti diye seslendi pencereden. Bizde Minnoş'u yuvasına koyup eve girdik. Kardeşim ile ben çatı katında yatacaktık. Ben çatı katında samanların üzerinde uyumayı çok seviyordum. Sabah olmaz Minnoş'un yanına koştum. Tabi kardeşimde beni takip ediyordu. Minnoş uyanmıştı. Onu kucağıma almaya çalıştım ama kalkmak istemiyor beni tırmalıyordu. Hemen babaanneme, babama, anneme ve dedeme seslendim. Onlarda koşarak geldiler. Dedem Minnoş tırmalasa da Minnoş'u kucağına aldı ve veterinerine gitmek için arabaya bindi. Ama bizim gelmemize izin vermedi. Ne olmuştu acaba, hasta mıydı zavallı? Minnoş'un gelmesini sabırsızlıkla bekliyorduk. Dedem bir kaç saat sonra geldi. Arabadan bir tek de-

dem ve Minnoş inmedi. Onların yanında üç yavru kedi de indi. Çok sevimlilerdi. Minnoş hemen gelip benim kucağıma atladı. Yavruları Minnoş'a çok benziyordu. Ama Minnoş daha tatlıydı. Biraz sonra bir de ne göreyim Minnoş'un yavruları ayağımy yalıyorlar.

Tam yirmi altı gün onlarla doya doya vakit geçirdim. Geri dönüş vakti gelmişti. Bir sonraki yaz tatilini daha şimdiden ipe çekmeye başladım.

Şimdi yavru kedilerinde yavruları oldu ve biz kocamaan bir aile olduk. Dedem her sene yuvayı daha da büyütmekten hiç şikayetçi değil. Babaannem biz yokken onları seviyormuş "Kuzucuuuumm!" diye. Minnoş artık çok yaşlı ve yavru kedi bakmakla meşgul. Tam on tane kedimiz var. Ama ben içlerinde en çok Minnoş'u seviyorum.

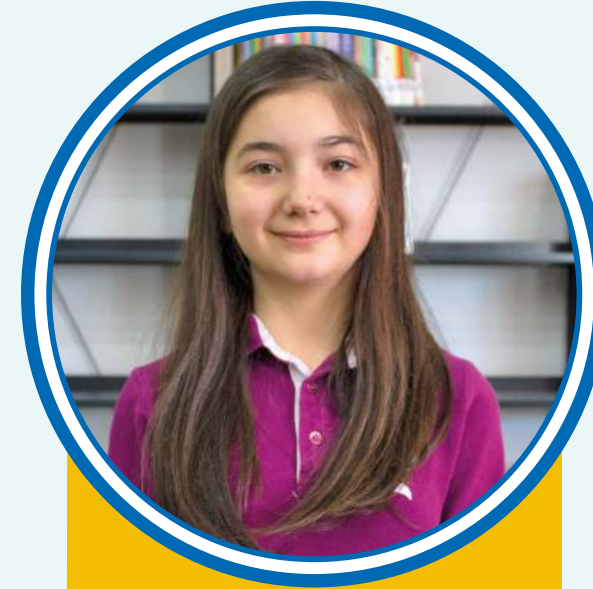
PIJAMA PARTİSİ

Merhaba benim adım Sıla. Bir sabah büyük bir neşe içinde uyandım. Arkadaşlarım Melike ve Ayşe bizde yatılı kalmaya gelecekti. Onlarla pijama partisi yapacaktık. O yüzden bende hemen yorganımı attım ve elimi yüzümü yıkamaya koştum. Bir de baktım banyo doluydu. Sonra diğer banyoya koştum. Neyse ki diğer banyo boştu. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra annemin telefonunun sesini açtım. Çünkü servisim beni arayacaktı. Hemen kahvaltımı yaptım. Servis arayınca servise koştum ve okula vardım. Arkadaşlarıma "Günaydın!" dedikten sonra sırama oturup öğretmenler ziline çalmasını bekledim.

Öğretmenimizin adı Ayşe'ydi. Çok iyi bir öğretmendi. Ders matematikti. Kesirler konusunu işliyorduk. Sonra birden teneffüs zili çaldı. Melike ve Ayşe yedek giysiler getirmişlerdi. Neyse son derste bitmişti. Melike ve Ayşe benim servisim ile gelecekti. Serviste en arkadaki dörtlü koltuğa oturduk. Yanımıza Zeynep isimli bir abla oturmuştu. Servis bizi sitede bıraktığında arkadaşlarının yüzünde bir gülümseme oldu. Onları

görünce ben de gülümsemeye başladım. Sonra da evin zilini çaldık. Kapıyı ablam açtı. Annem ve ablam öyle güzel yemekler yapmışlardı ki kokusu bütün evi sarmıştı. Arkadaşlarımla yemek yedikten sonra bahçeye çıktık. Arkadaşlarım yanlarında poşetlerini de getirmişlerdi. Poşeti açtıklarında içinden süt ve kek çıktı ve birde sofraya bezini yere serdik ve üstünde keklerimizi yedik. Kekin tadı çok güzeldi. Biraz daha bahçede durduktan sonra eve çıktık. Eve girdiğimizde birde ne görelim! Annem ve ablam bize pijama partisi hazırlamışlar. Salon yastık doluydu ve müzik çalıyordu. Annem, ablam, ben, Melike ve Ayşe yastık savaşı yapmıştık. Hepimiz gülmekten ölüyorduk. Yastık savaşı bitince kimin yüzü daha çok kızarmış ona baktık. En çok annemin yüzü kızarmıştı. Sonra sinema izledik. Tabi patlamış mısırdaki yedik. Saat gecenin on ikisi olmuştu. Arkadaşlarımla ben ranzanın üstünde ablam da her zaman ki gibi alt katında yattı. Sabah olunca annem hepimizi kaldırdı. Birlikte elimizi yüzümüzü yıkayıp okula gittik.

Bu anı benim en güzel anımdı.

Zeynep Rüyeyda DİLBEROĞLU

BALIĞIM VE BEN

Okul tatildi ve annemle sinemaya gittik. Sabırsızlanarak beklediğim Balık Nemo filmi sinemaya gelmişti. Film izlediğimde çok etkilenebilmişim. Balık Nemo'yu çok sevmiştim. Sinema, bir alışveriş merkezindeydi. Otoparka indiğimizde çıkışta bir petshop vardı. Petshopun vitrinine baktığımda gözlerim kocaman açıldı ve bağırmağa başladım:

-Anne, anne bakmalısın, vitrine bak!

-Bu filmde gördüğümüz balık değil mi?

-Bu o, anneciğim. Onu alabilir miyiz?

-Girip soralım, bakalım.

Dükkanına girdiğimizde bir sürü kuşlar, balıklar, kediler, köpekler olmasına rağmen ben sadece o balığın başında bekliyordum. Annem satıcıya:

-Acaba bu balık hakkında bilgi alabilir miyiz? Biz satın almak istiyoruz.

-Tabi ki, bu balık palyaço balığı cinsidir. Özel deniz suyu akvaryum gerektirir. Bakımı özeldir. Fiyatı da biraz yüksektir.

-Ne kadar acaba?

-Malzemeleriyle birlikte yaklaşık 1000 TL.

Bu konuşma olurken bir satıcıya bir anne bakıyordum. Fiyatı duyar duymaz gözlerim dolmuştu ve ikisine de bakamıyordum. Annem bu halimi görmüş olacak ki eğilip eliyle çenemden kaldırdı ve gözlerime bakarak bana:

-Meryemciğim, bu balığı çok istesen de paramın yetmeyeceğini biliyorsun. Yine de sana bir teklifim var. Fiyatın bir kısmını ben veririm. Önümüzdeki ay bayram var. Sende harçlıklarını biriktirirsin. O zaman paran yeterli olabilir.

Bu fikirle çok mutlu olmasam da en azından üzüntüm biraz azalmıştı. Artık sabredecek, harçlıklarımı biriktirip bayramın gel-

mesini bekleyecektim. Kantinden hiçbir şey almıyordum. Böylece annemin verdiği paraya biraz daha eklemiştim. Asıl bayramda yeterli parayı toplayabilir miyim sorusu beni düşündürüyordu. Sonunda bayram geldi ve ziyaretlerimiz başladı. Elini öptüğüm herkes hafifçe sırtıma vuruyordu ve gülümsüyordu. Halam harçlığını verirken:

-Haydi, say bakalım paran yetecek mi, dedi.

Annemin herkese anlattığını anladım. Parayı saydığımda herkesin balığı alabilmem için çok harçlık verdiğini de anladım. Koşup bütün aileme sarıldım. Param artık yeterliydi. Sadece bayram bitmeliydi. Bayram bitti, okullar açıldı. Okulda günüm geçmek bilmedi. Eve dönüp petshopa gitmek için hazırlanmaya koştum. Odama girdiğimde o oradaydı. Balığım odamdaydı. Kaç gündür beklediğim hayalim, benim odamda paytak paytak yüzüyordu. Artık çok mutluydum. Onu seviyordum, besliyordum bazen izlerken dalıp gidiyordum. Günler böylece geçiyordu.

Bir gün okulda arkadaşlarımla kavga ettim. Hepsi beni dışlamıştı. Eve gelince çok ağladım. Annem ne olduğunu sorduğunda kızıp ona da bağırdım ve odama koştum. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Yatağımın üstüne oturup ağlamaya devam ettim. Başımı kaldırdığımda balığımı gördüm. Belki ona derdimi

anlatabilirdim ama o beni anlayamazdı, sadece bir balıktı. Aslında bende onu anlayamazdım. Birden bir şey fark ettim. Balığım benden daha yalnızdı. Onun ne ailesi ne arkadaşı vardı. Onu koskocaman akvaryum denen bir kavanoza hapsetmiştim. Kendi derdimi unutarak içeri koştum. Anneme:

-Anneciğim çok özür dilerim. Sana bir daha öyle davranmayacağım. Beni affeder misin?

-Tabi ki affederim. Şimdi üzüldüğün konuyu benimle paylaşır mısın Meryem?

-Anneciğim sana daha önemli bir konudan bahsedeceğim. Üzülmemi boşver. Asıl balığım ne olacak?

-Balığına ne oldu?

-O çok yalnız. Ben onu alarak tek başına bıraktım. Tek başına olmak çok zor. Onu ailesine ve arkadaşlarına kavuşturmalıyım, dedim.

Annemle bir plan yaptık. Hafta sonu balığımı bir kavanoza koyup sahile gittik. Sahilde denizin kenarına yaklaştım, kavanozu öptüm, kapağını açtım ve denize döktüm. Balığım birden suya girdi ve hızlıca gözden kayboldu. İlk defa hem üzgün hem de mutlu hissediyordum.

O günden sonra ne zaman deniz kenarına gitsek, derin derin denize bakıyorum. Bir gün balığımı tekrar görebilecek miyim?

YAZ TATİLİ

Haziran ayının sıcak günlerinden bir gün Büşra ailesi ile birlikte köylerine gitmeye hazırlanıyordu. Büşraların köyü Trabzon'daydı.

Büşra köye gitmek için çok heyecanlı ve sabırsızdı. Çünkü köyde Zehra Hanım yani Büşra'nın annesinin anneannesi yaşıyordu. Zehra Hanım anneannesini çok seviyordu. Büşra'nın teyzesi, eniştesi ve kuzenleri de gelecekti. Büş-

ra'nın çok sevdiği tonton anneannesi Sevim Nine ve Büşra'nın çok sevdiği Yusuf Dede de gelecekti. Bütün aile Trabzon'da birlikte olacaklardı. Büşra'nın henüz bir yaşına girecek olan kardeşi Meryem'de gelecekti. Büşra'nın teyzesi yani Burcu Hanım'ın kızı olan Kübra doğuştan görme engelliydi. Kübra'nın tüm ailesi ve yakınları, Kübra'nın bu durumuna çok üzülüyorlardı. Özellikle en çok annesi ve babası üzülüyordu. Kübra'nın annesi ve babası Kübra'nın görmek isteyeceğinden daha çok şey görmesini istiyordu. Büşra ve ailesinin Trabzon'a seyahatlerinde uçağı kalkmadan havaalanına gitmeleri lazımdı. Uçağı neredeyse biner binmez Büşra uyuyakaldı. Dört saatlik bir yoldan sonra Büşra'lar Trabzon'a varmışlardı. Uçaktan indikten sonra Büşra'nın babası valiz işlemlerini halletti ve sonra oradan geçen bir otobüse binip Trabzon'da ki ufak evlerine gittiler. Büşra Trabzon'u çok özlemişti ama bir problemimiz vardı. Büşra uçakta tamı tamına iki buçuk saat uyumuş olsa da hala herkesten uykulu gözüküyordu. Trabzon'a yapılan seyahat herkesi çok yormuştu önce Büşra uykuya daldı ardından yaklaşık yarım saat sonra herkes uyumuştur. Büşralar, Trabzon'da annesinin anneannesine gittiler ve birçok yer gezdiler.

Dönüş zamanı yaklaşmıştı. İki haftalık Trabzon tatilinden sonra uçağı binip Bursa'daki

yazlıklarına gidip Bursa'da da bir haftalık tatil planları yapıyorlardı. Bursa'ya gelmişlerdi. Hava çok sıcaktı. Büşra uyanmış ve annesiyle birlikte kahvaltı hazırlamıştı. Kahvaltılarını yaptıktan hemen sonra Büşra ve Kübra mayolarını giyip buz gibi havuza atladılar. Büşra artık yavaş yavaş yüzmeyi öğrenmişti ancak Kübra ailesinin yardımıyla yüzebiliyordu. Bu üç haftalık eğlenceli ve aynı zamanda yorucu tatilin sonunda İstanbul'daki sıcak evlerine geri döndüler. Tatilin geri kalan kısmını akraba ve arkadaşlarını ziyaret edecekler ve yaz tatilini en güzel şekilde geçireceklerdi.

KIŞ ÇAYI

Sude, okuldan yeni gelmişti. Kapıdan girdi, annesi ve kardeşlerini öptü. Çalışma odasına gidip ödevlerini yapmaya başladı. Yarım saat sonra ödevleri bitti. O gün Sudelerin ailecek kitap okuma günleriydi. Ama tabii ki Sude sadece Perşembe günlerini değil, her gün en az yarım saatini kitap okumaya ayırıyordu.

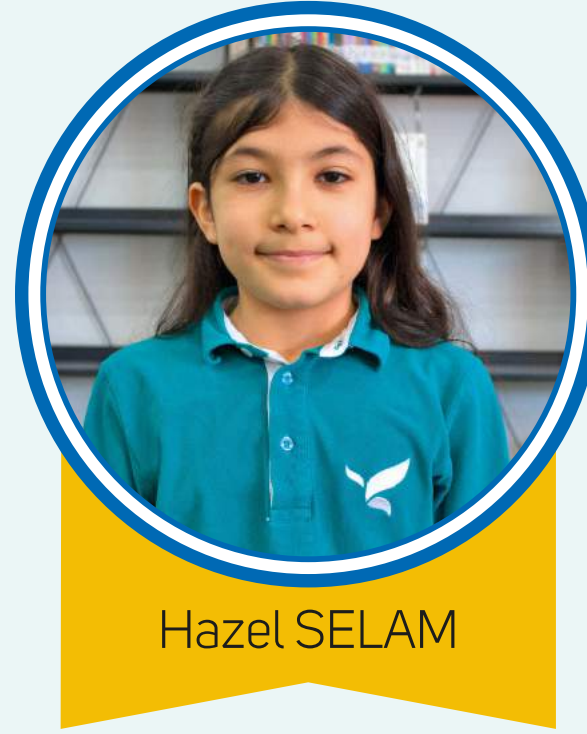
O gün Sude, babası ve abisinin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Çünkü annesi yarın akşam sürpriz bir tatile gideceklerini söylemişti. Abisinin ise o gün sınav sonuçları açıklanacaktı. O sırada kapı çaldı. Babası ve abisi gelmişlerdi. Sude, onları öptü. Heyecanla ba-

basına nereye gideceklerini sordu. Halit Bey "Yarın akşam sen okuldan söndükten sonra Bursa'ya gideceğiz." dedi. Bunu duyan Sude havalara uçtu. Çünkü Bursa'da halası yaşıyordu.

Cuma günü Sude okuldan geldikten sonra yemeklerini yediler. Bursa'ya gitmek için yola çıktılar. 2 saat sonra Bursa'ya vardılar. Ama Sude ve ikiz kardeşleri Melis ile Murat uyumuşlardı. Annesi ikizleri bebek arabasına aldıktan sonra babası da Sude'yi kucağına aldı. Halasının evine gittiler. Zili çaldıklarında kapıyı halası açtı. Valizleri yerleştikten sonra yatacakları yerleri hazırladılar. Kiraz ailesi o gün yorulmuştu. Yatacak yerleri hazırlanır hazırlanmaz tüm ev halkına iyi geceler dediler ve yattılar.

Sabah olduğunda Sude'yi kuzenleri Mert ile Lale uyandırdı. Kuzenlerini birden gören Sude çok şaşırdı ve mutlu oldu. Beraber kahvaltı yaptıktan sonra babaannelerini de alarak teleferikle Uludağ'a kayak yapmaya gideceklerdi. Kiraz ailesi Bursa'ya birçok kez gelmelerine rağmen teleferiğe ilk kez biniyorlardı. Çünkü teleferik çok yükseğe çıkıyordu ve onlar da yüksekten korkuyorlardı. Kayak merkezine geldikten yaklaşık 2 saat sonra Bursa'ya geri indiler. Babaannesine yemeğe gittiler.

Sude kayak merkezinde üşütmüş ve hasta olmuştu. Babası Sude'ye kış çayı yaptı. Sude 2-3 gün boyunca sürekli kış çayı içti ve onun sayesinde iyileşti.

KAR TATİLİ

Bir pazar sabahı, Eda uyanıp pencereden dışarı bakınca her yerin karla kaplı olduğunu gördü. O yıl ilk defa kar yağdığı için heyecanla dışarı çıkmak istedi. Hızlıca kahvaltısını yaptı kalın kıyafetlerini giyerek dışarı çıktı. Arkadaşlarını da bahçede görünce sevinçle onların yanına koştu. Birlikte büyük bir kardan adam yaptılar. Babası ve kardeşi de onlara eşlik etti. Birlikte kartopu oynadılar ve karda kızakla kaydılar. Akşam olmuş ve hepsi çok yorulmuştu. Artık eve gitme vakti gelmişti. Eve gelip camdan dışarı baktıklarında hala kar yağmaya devam ediyordu.

Ertesi gün okullar tatil olmuştu. Çünkü çok yoğun bir yağışı vardı. Her yer çok kalın bir kar tabakası ile kaplıydı. Kar yağışı durunca bütün çocuklar yine dışarı çıktılar. Üşüyüp eve gittiklerinde annesi Eda'ya sıcak bir çay hazırlamıştı. Çayı içince içi ısındı ve üzerine bir ağırlık çöktü. Sobanın karşısında uyuya kaldı.

HİÇ BİTMİYEN DOSTLUK

Okulun son haftası, Eda, okulda dolaşıyordu. Arkadaşları Betül ve Zülal de onun yanına gittiler. Hep birlikte hafta sonunda ne yapacaklarını planlıyorlardı. Sonra Zülal "Sinemaya gidelim mi?" diye sordu. Diğerleri de olur dediler.

Hafta sonu geldiğinde herkes çok heyecanlıydı. Saat 14:00' te sinemanın önünde buluştular. Hangi filmi seyredeceklerine karar verip, o salona doğru ilerlediler. Film başlayana kadar sohbet ettiler. Film başladığında sohbeti bırakıp heyecanla filmi seyre daldılar. Filme ara verdiğinde mısır almaya gittiler. Döndüklerinde ikinci yarı başlamıştı bile. Büyük bir zevkle ve merakla seyretmeye devam ettiler. Film bittiğinde dışarıda bekleyen babaları ile buluşup ev-

lerine gittiler.

Okulun son günü geldiğinde, birbirini seven bu üç arkadaş birbirlerinden ayrılacakları için biraz hüznülediler. Karnelerini aldıktan sonra Betül, Eda ve Zülal' i kendi evlerine davet etti. Eda ve Zülal bu teklifi memnuniyetle kabul ettiler. Böylece birbirlerinden hemen ayrılmayacaklardı.

Betül' ün evine gittiklerinde annesi gülümseyerek kapıyı açtı. İçeri geçtiklerinde karneleri için onları tebrik etti ve onlara pasta ikram etti. Daha sonra kızlar Betül' ün odasına geçti ve oyun oynamaya daldılar. Gitme zamanı geldiğinde birbirlerinden ayrılmak çok zor gelmişti. Birbirlerini üç ay boyunca göremeyecekler için üzüyorlardı. Ama birbirlerini hiç unutmayacaklardı.

Mehmet Eren KILIÇ

KAR ZAMANI

17 Şubat Salı günü yoğun kar yağışı sebebiyle okullar bir haftalığına tatil oldu. Çocuklar montlarını, atkılarını ve berelerini alıp dışarı çıktılar. Doyasıya oynadılar. Ama bir sorun vardı. Çocuklar birbirlerinden çok uzakta oynadıkları için kar topları kimseye isabet etmiyordu. Bunun için bir çözüm bulmalıydılar. Eren, hemen düşünmeye başladı. Takım arka-

daşlarını yanlarına çağırdı. Kar topunu daha uzağa atabilmek için bir alet tasarlamaya karar verdi. Gerekli eşyaları bulduktan sonra kar topu atıcısını yaptı. Şimdi karşı takım onlardan korkabilirdi.

Hemen atıcıyı alıp dışarı çıktılar. Arkadaşlarına bu atıcıdan bahsetmeden oynamaya başladılar. Karşı takım çok uzağa saklanmıştı. Kendilerine kar topu gelmeyeceğini düşünüyorlardı. Ama birden kar topu yağmuruna tutulunca neye uğradıklarını şaşırıldılar. Oyunu kaybettiklerini kabul ettiler ve Eren'in takımının yanına gittiler. Bunun nasıl mümkün olduğunu sordular. Eren onlara yaptığı kar topu atıcısından bahsetti. Karşı takımdan bir çocuk Eren'e yapımını kendilerine göstermesini istedi. Eren kabul etti. Artık iki takımında kar topu atıcısı vardı. Şimdi kar topu oynamak daha zevkliydi.

Eren, akşam olduğunda babasına bu atıcıdan bahsetti. Fikir babasının çok hoşuna gitti. Gerekli yerlerle görüşerek bu atıcıyı daha profesyonel olarak üretilip satmaya karar verdiler. Eren çocuk yaşta mucit olmuştu. Hayal gücünün ona neler kazandırdığını anlamıştı.

GELECEKTEN GELEN ROKET

1 Haziran Cuma günü Yenidoğu Okulları'nda 2023 yılında yapılacak bir roket yarışı için roket tasarlamak üzere 4 öğrenci seçildi. Bu öğrenciler; Eren, Furkan, Yasin ve Sadi'ydi.

Çocuklar yarışmaya katılacaklarını öğrendiklerinde sevinçten havalara uçtular. Çığlıklar, zıplamalar, sarılmalar... Bu mutluluğu ve ilk anın şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra nasıl bir roket yapacaklarını düşünmeye başladılar.

İlk olarak roketi nasıl uçuracakları konusunu tartışmaya başladılar. Herkes fikrini söylüyordu. Yasin, Sena Öğretmen'in Fen Bilimleri dersinde anlattığı gaz basıncından yararlanmaları gerektiğini söyledi. Bu fikir herkese çok mantıklı gelmişti.

Sırada roketi yapacakları malzemeye karar vermek vardı. Bu konuda ise Furkan'ın geri dönüşüm malzemelerini kullanma fikri grupça kabul edildi.

Karar verme aşaması bitmişti artık uygulamaya geçme vakitleri gelmişti. Hemen roketlerini kağıt üzerinde tasarladılar. Hangi malzemeyi nerede kullanacaklarını, nasıl bir tasarım yapacaklarını buldular. Bu konuda destek alabilecekleri herkes ile iletişime geçtiler. Kendilerine uyan fikirlerle projelerini iyice geliştirdiler. Grup olarak çok uyumlu ve tam bir dayanışma örneği ile çalışıyorlardı. Bu da onların işlerini çok kolaylaştırıyordu.

Birinci hafta parçaları ve eşyaları, ikinci hafta kimyasalları, üçüncü hafta da temelini parçalarını topladılar. Öğretmenlerine bu öğleden sonra uygulama aşamasına başlayacaklarını söylediler. 4 ayda roketlerini tamamladılar.

Yarışma günü geldi çattı. Eren, Sadi, Yasin ve Furkan çok heyecanlıydı. Her şeyden önce roketlerinin uçup uçmayacağını merakla bekliyorlardı ama roketlerine çok güveniyorlardı. Sıra kendilerine geldiğinde nefeslerini tuttular ve beklediler. Ama başarmışlardı. Roketleri hiçbir sorun çıkmadan çoktan gözden kaybolmuştu.

Sonuçlar 2 ay sonra açıklanacaktı. Çocuklar heyecandan uyuyamıyorlardı. Sonuçların açıklanacağı gün öğretmenleri ile beraber salona gittiler. Kazanan Yıldız Okulları olmuştu. Çocuklar çok büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntüyle evlerinin yolunu tuttular. Aradan bir hafta geçtikten sonra öğretmenleri salona tekrar gitmeleri gerektiğini yeni bir açıklama yapılacağını çocuklara söyledi. Çocuklar isteksiz ve mutsuz bir şekilde salona geldi. Yapılan konuşmalarda Yıldız Okulları'nın kural ihlali yaptığını bu yüzden birinciliğin ellerinden alındığını ve yeni birincinin Yenidoğu Okulları olduğu söylenmişti. Çocuklar bu haberle havalara uçtular. Emeklerinin karşılığını almak onları çok mutlu etmişti. Beraberce bu birinciliğin tadını çıkardılar.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Enes, 3. Sınıfa başlayacaktı. Okulunu değiştirdiği için üzgündü. Ama yeni okulu için çok heyecanlıydı. Eski okulunda teneffüs diye bir şey yoktu. Yeni okulunda onu en çok heyecandıran şey teneffüslerdi.

Okula geldi. Eşyalarını dolabına yerleştirdi. Sırasına oturdu. Arkadaşları birer birer sınıfa geliyordu. Hepsini tanıştı. Hepsini çok sevmişti. Öğretmeni sınıfa geldi, kendini tanıttı. Enes, bu okula biraz yabancıydı. Ama çabuk alıştı okuluna, arkadaşlarına ve öğretmenlerine.

Aradan haftalar geçti. Enes, artık eski okulunu özlemiyordu. Yeni okulunda çok mutluydu. İyi ki buraya gelmişti. Bunun için annesine ve babasına teşekkür etti.

MEVSİMLER

Selin sadece kış mevsimini seviyordu oysaki tüm mevsimler güzeldi. Annesi Selin 'in bu davranışını hiç beğenmiyordu. Selin ile konuşmak istedi.

-Selin sen neden bu kadar çok kış mevsimini seviyorsun?

-Anne daha neyi anlatayım, kardan adam yapıyoruz, kızak yapıyoruz çok güzel mevsim.

-Peki, neden diğer mevsimleri sevmiyorsun?

-Örnek vereyim annecim; ilkbahar mevsimi tamam her yer hoş çiçeklerle dolu ama çimenlerde yürürken çiçeklere bastığım için ilkbahar mevsimini fazla sevemiyorum. Yaz da ise hava çok sıcak oluyor herkes terliyor hasta oluyor ve sinekler vücudumuza zarar veriyor, bu nedenden dolayı sevemiyorum.

Sonbahar ise bahçemizde her yer yaprak oluyor bu nedenden dolayı çevre çok kirli oluyor.

-Ama kış mevsiminin de zararları var bende sana örnek vereyim. Yaz mevsiminde yanıyoruz ama kış mevsiminde donuyoruz, ayrıca hayvanlar yemek bulamıyor veya bulurken zorlanıyor sen bunu mu istersin?

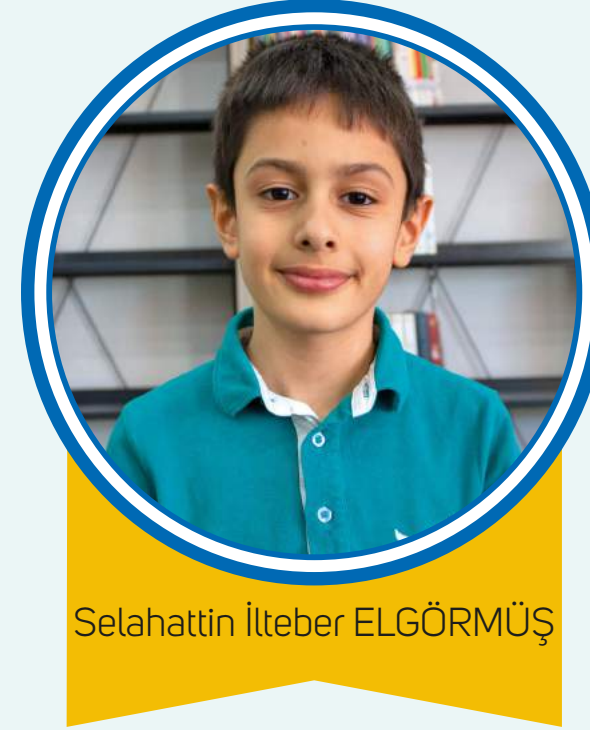
-Hayır, anne ben her kış hayvanlara yiyecek koyuyorum ayrıca ben soğuk yerleri çok seviyorum.

-Sen yiyecek koyuyorsun fakat bunu başkaları yapmıyor bundan sadece en fazla 2 hayvan yararlanabilir zaten çok açlar.

-Evet, anne kış hariç tüm mevsimleri seviyorum.

-Hayır kızım. Tüm mevsimleri sevmelisin.

-Tamam, anne gerçekten çok seviyorum.

Selahattin İlteber ELGÖRMÜŞ

EĞLENCE

Eğlenmek için ne yaparız? Çoğu insan günümüzde eğlenmek için telefon ve bilgisayardan yararlanıyor. Size Ahmet'in hikâyesini anlatayım.

Ahmet bir gün dışarıya arkadaşları ile oynamak için çıkmış ama hiçbir arkadaşı dışarıda değilmiş. Ahmet eve gidip annesinin telefonundan arkadaşlarının annelerini aramış. Hepsinde telefonu açan arkadaşları olmuş. Ahmet tüm arkadaşlarına neden dışarı çıkmadıklarını sormuş. Hepsi de sözleşmiş gibi aynı cevabı vermiş ve telefon oyunu oynadıklarını söylemişler. Ahmet "Peki, niye beni yanınıza almadınız?" diye sorunca, "Sen telefonla oynamıyorsun." diye cevap vermişler. Ahmet arkadaşlarına kendi yaptığının doğru olduğunu söylemiş. Arkadaşları kendi yaptıklarının yanlış olduğunu ama çok eğlendiklerini anlatmışlar. Ahmet, "İsterseniz telefondan uzak durabilirsiniz." demiş. Arkadaşları bunun nasıl olacağını sormuşlar Ahmet'e. Ahmet "Çok kolay, sadece telefonu bir süreliğine unuttun." demiş. Arkadaşları bunu çok zor ol-

duğunu söyleyerek Ahmet'e itiraz etmişler. Ahmet, arkadaşlarının telefon ile oynamalarının sebebinin oradaki oyunların onları yormadığını ve dışarıdaki oyunlardan daha kolay olduğunu anlamış.

Ahmet düşünmüş ve ne yapacağını bulmuş. Akşam bütün arkadaşlarının annelerini arayıp telefonlarını çocuklarının yanında kullanmamalarını istemiş. Çoğu anne bunu nasıl yapacaklarını bilmediğini söylemiş. Ahmet hemen anlatmış. "Sadece telefon ile çocuğunuzun yanında konuşmayın ve ilgilenmeyin yeter." demiş.

Aradan geçen bir haftada Ahmet ve ar-

kadaşları her gün dışarda beraber oyun oynamışlar. Çok eğlenmişler. Bir haftanın sonunda Ahmet arkadaşlarına "Telefonu unuttunuz mu?" diye sorunca, hepsi "Aaa! Bir haftadır hiç telefonla oynamadık. Ahmet biz senin sayende kötü bir alışkanlıktan kurtulduk ve dışarıda oynanan oyunların eğlencesini fark ettik." diye cevap vermişler.

Bu hikâyeden de anlaşıldığı gibi sokakta oyun oynamak kesinlikle telefonla oynamaktan daha faydalıdır. Çünkü sokakta top var, ağaçlar kuşlar çiçekler böcekler var, yani doğayla iç içeyiz.

SPOR YOLU

Yazın sıcak günlerinde İstanbul'da oturan bir aile varmış. Bu ailenin 9 yaşında bir erkek çocuğu varmış. Bu çocuğun adı Kerem imiş.

Kerem her hafta en az bir gün spora gidermiş. Ama bir gün öyle bir şey olmuş ki, Kerem bir daha spora gitmek istememiş. Babası Haluk Bey, bu işte bir iş olduğunu düşünüp oğlunun yanına gitmiş. Haluk Bey oğluna neden spora gitmediğini sormuş. Kerem tadilat vardı diyerek babasına yalan söylemiş. Babası Haluk Bey;

- Oğlum ben dün spor salonundaydım bana doğruyu söyle.

- Peki, baba doğruyu söyleyeceğim, spor antrenörleri çok bağıyor.

- Babası, oğlum böyle şeyler olabilir. Spor antrenörleri bağıabilir.

- Ama baba çok bağıyorlar.

- Olabilir, antrenörler size öğretmek için bağıyor, demiş babası.

Kerem ısrar etmeye devam etmiş ama babası onu ikna etmiş ve bir sonraki gün birlikte spor salonuna gitmişler. Gittiklerinde Kerem'in spor antrenörleri ile Haluk Bey göze gelmiş. Bu arada Kerem arkaya çekilmiş. Haluk Bey ile antrenörler konuşmuşlar ve ayrılmışlar. Sonraki gün Kerem eve geldiğinde çok neşeliymiş. Annesi Nurgül Hanım;

- Oğlum bu neşenin sebebi ne? diye sormuş. Kerem annesine;

- Bugün antrenörlerim bana hiç bağırmadı demiş.

Kerem bu olaydan sonra yaşadığı sıkıntıları büyüklerinden saklamaması gerektiğini öğrenmiş. Olanları konuşmanın sorunları çözeceğini anlamış ve o günden sonra tüm sorunlarını konuşarak halletmiş.

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

444 82 00 | yenidoguokullari.com